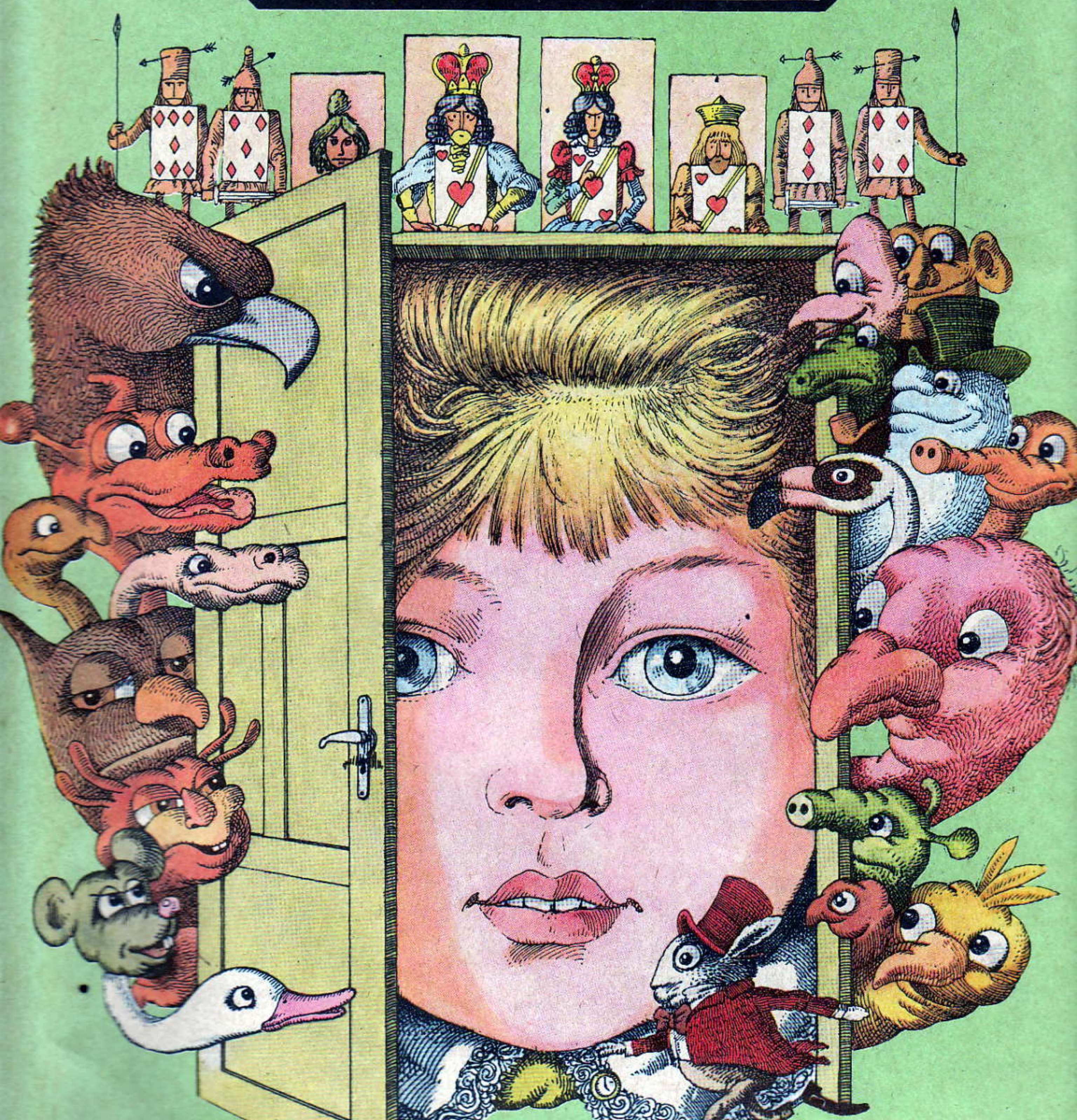
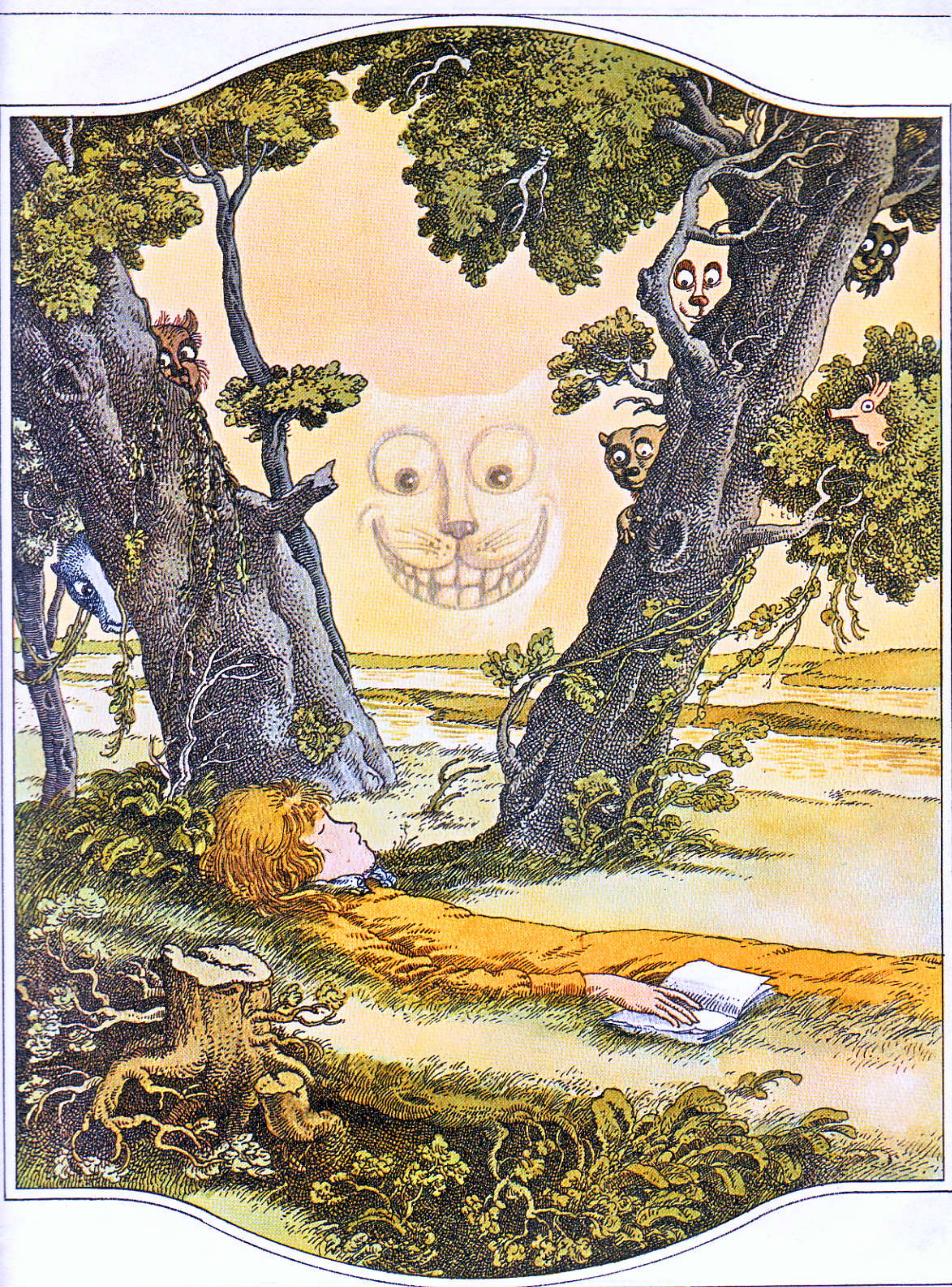
Lewis Carroll

PERIPEȚIILE ALISEI ÎN ȚARA MINUNILOR

Editura Ion Creangă

În după-amiaza aurie,
Domol plutim pe ape line —
Bat unda vîslele, ținute
De mîini micuțe — și, vezi bine,
Nici sîrguința nu-i prea mare,
Nici iscusințele depline.

O, cruzi micuți! În ăst ceas molcom,
În astă tihnă și visare,
Pe-un ins topit, ce-abia răsuflă,
Să-l îmboldiți la „un basm mare"!...
Dar cum să-nvingă bietu-i glas,
Unite cînd îs trei glăscioare?

Năvalnic, Prima *dă poruncă:*
Să nu mai stau, să-ncep îndată!
Cu glas mai blînd, A Doua *roagă:*
„Năzdrăvănii, ca și-altă dată!"
A Treia *atît de bucuroasă e de-nceput,*
Că nu-ntrerupe mai des ca pe minut o dată.

Dar iată că, neaşteptat, tăcere-adîncă s-a lăsat...
Supusă acum, închipuirea însoţeşte
Pe cea din vis născuta — parcă o vede aievea —
Cu stranii păsări şi jivine cum grăieşte,
Năzdrăvănii şi şotii împreună depănînd,
În voie stînd la sfat, prieteneşte.

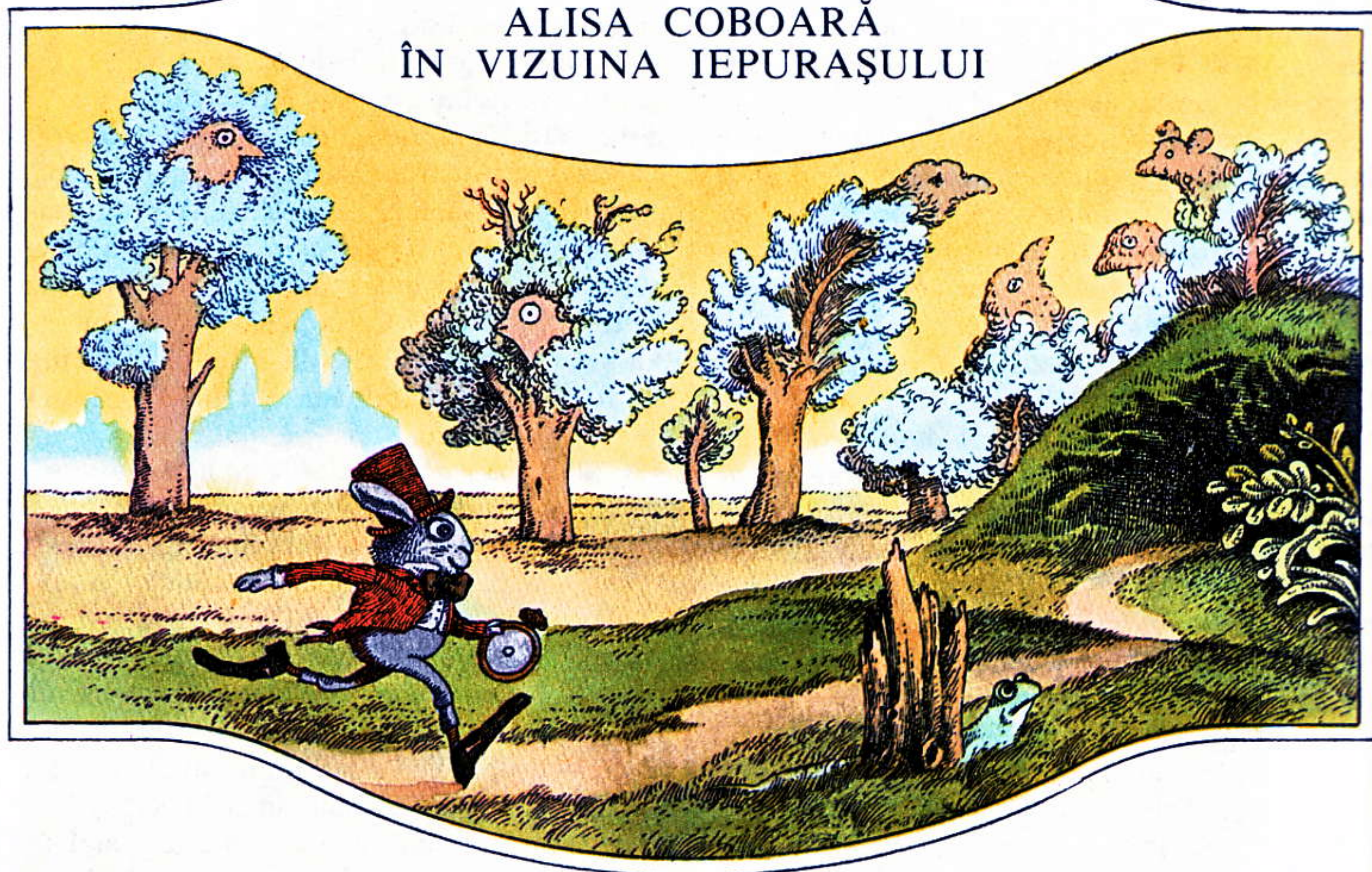
Şi ori de cîte ori secau
Fîntînile închipuirii,
Neputincios, cel slab cercînd
Să pună capăt fericirii,
Nu era chip! „Ce altă dată?! Acum, acuma!"
Voios strigau tustrele, zbirii!

Aşa s-a făurit povestea de pe-al minunilor tărîm.
Aşa, plutind pe îndelete, năzdrăvănii am tot scornit.
Şi-acum, că povestirea-i gata
Şi echipajul mulţumit,
Voioşi cîrmim barca spre casă —
Căci soarele e-n asfinţit.

Alis! În mîna-ţi blîndă ia
Copilărescul basm şi-l pune
Lîngă curatele-ţi visări, ce amintirea
Cu vrajă împleti-n cunune —
Ca pe un pal mănunchi de flori, ce-un călător,
Pe-ndepărtat meleag, stătu cîndva s-adune.

CAPITOLUL I

ALISA COBOARĂ ÎN VIZUINA IEPURAŞULUI

Începuse a se plictisi de-a binelea Alisa, de cînd tot şedea pe mal lîngă sora ei şi n-avea ce face. Încercase de vreo două ori să se uite în cartea pe care o citea soră-sa, dar n-avea nici un haz: nici poze, nici dialog! „Ce rost o fi avînd o carte fără poze şi fără dialog?" se întreba Alisa.

Şi chibzuia în gîndul ei (cît se putea chibzui pe o zi de arşiţă ca asta, care te făcea să tot picoteşti şi să ţi se împăienjeneze gîndurile) dacă plăcerea de a împleti un şirag de margarete merita osteneala să se ridice şi să culeagă margaretele. Cînd, deodată, un Iepuraş Alb, cu ochi de mărgean, alergă chiar pe lîngă ea.

Pentru atîta lucru n-avea de ce să te prindă mirarea; şi Alisa nu prea se miră nici cînd îl auzi pe Iepuraş bombănind:

— Vai, vai, vai! Am să întîrzii!

(Cînd se gîndi mai tîrziu la întîmplarea asta, îşi dete seama că s-ar fi cuvenit să o mire, dar în clipa aceea îi părea totul foarte firesc.) Însă cînd Iepuraşul, nici mai mult nici mai puţin, *scoase un ceasornic din buzunarul vestei,* se uită la el şi-apoi îşi iuţi fuga, Alisa se repezi în picioare; căci îi dăduse prin gînd, cu iuţeala fulgerului, că n-a mai văzut niciodată iepure să aibă vestă cu buzunare şi nici ceas pe care să-l scoată din buzunar; şi, curioasă foc, o luă la fugă peste cîmp, pe urmele Iepuraşului, ajungînd tocmai la timp ca să-l vadă cum dădea buzna într-o vizuină măricică de sub nişte tufişuri, unde pieri.

Într-o clipă, hop şi Alisa după el în vizuină!

Coborîse fără să-şi pună cît de cît întrebarea: cum va ieşi oare de acolo?

O bucată de drum, vizuina iepurească o duse pe Alisa drept înainte ca printr-un tunel, apoi o luă brusc la vale, dar atît de brusc, încît Alisa n-avu vreme nici o clipită să se gîndească a se opri; se trezi lunecînd în jos, ca într-o fîntînă foarte, foarte adîncă.

Fie că era o fîntînă foarte adîncă, fie că Alisa cădea foarte, foarte încet, oricum, avu timp, în cădere, să privească pe îndelete în juru-i și să se întrebe cu mirare ce-avea să urmeze. Mai întîi încercă să privească în jos, spre a se lămuri unde va ajunge, dar era prea întuneric ca să poată deosebi ceva; apoi se uită la pereții fîntînii și băgă de seamă că erau acoperiți de rafturi cu provizii și de etajere cu cărți; ici și colo văzu hărți și tablouri agățate de piroane. În trecere, luă de pe un raft un borcan, cu o etichetă pe care scria: DULCEAȚĂ DE PORTOCALE, dar, spre marea ei dezamăgire, cînd îl deschise, îl găsi gol. Nu vru să-i dea drumul, de teamă să nu omoare pe cineva dedesubt, și izbuti să așeze borcanul într-un alt raft, pe lîngă care luneca.

„Ei! gîndi Alisa. După o cădere ca asta, nici c-o să mai îmi pese cînd m-oi da de-a dura pe scări! Cît de vitează o să le par celor de-acasă!... Eh! De-acu', chiar dacă aș cădea de pe acoperiș, n-aș mai zice nici cîrc!" (Și foarte probabil că spunea adevărul.)

Cădea, cădea, cădea. Oare n-avea să se mai oprească nicicînd?

— Mă întreb cîte leghe am străbătut de cînd tot cad? spuse Alisa cu glas tare. Cred că voi fi ajuns pe undeva pe-aproape de centrul pămîntului. Ia să vedem: asta e, pare-mi-se, cam la patru mii de mile[1] adîncime. (Fiindcă, vedeți dumneavoastră, Alisa cam învățase asemenea lucruri la școală — și cu toate că acum nu prea era un prilej bun de a se făli, fiindcă n-avea cine s-o audă, totuși putea fi folositor — ca exercițiu, dacă nu pentru altceva — măcar să-și repete cunoștințele.) Da, cam asta este distanța, dar stau și mă întreb la ce Latitudine sau Longitudine am ajuns oare? (Alisa habar n-avea ce înseamnă Latitudine, și nici Longitudine, dar gîndea că sînt niște cuvinte simpatice și impunătoare, încît îi plăcea să le rostească.)

Nu trecu mult și începu iar:

— Oare voi cădea pînă la capătul celălalt al pămîntului? Ce nostim ar fi să ajung la urmă printre oamenii care umblă cu capul în jos! Antipații[1] parcă le zice. (Mai că-i părea bine, de data asta, că n-o auzea nimeni, fiindcă avea oarecari îndoieli că le zice chiar așa.) O să trebuiască să-i întreb care e numele țării. „Fiți bună, doamnă, aceasta e Noua Zeelandă sau Australia?" (Și încerca să îndoaie genunchii și să facă o plecăciune politicoasă — dar, spuneți și voi, cum poți să îndoi genunchii și să înclini capul grațios, cînd cazi, plutind prin aer? Credeți că voi ați putea?) Vai, dar are să mă creadă o fetiță cu totul și cu totul neștiutoare! Nu, nu face să întreb; lasă, c-o să văd scris pe undeva.

Cădea, cădea, cădea. Cum altceva n-avea ce face, curînd începu iar să vorbească.

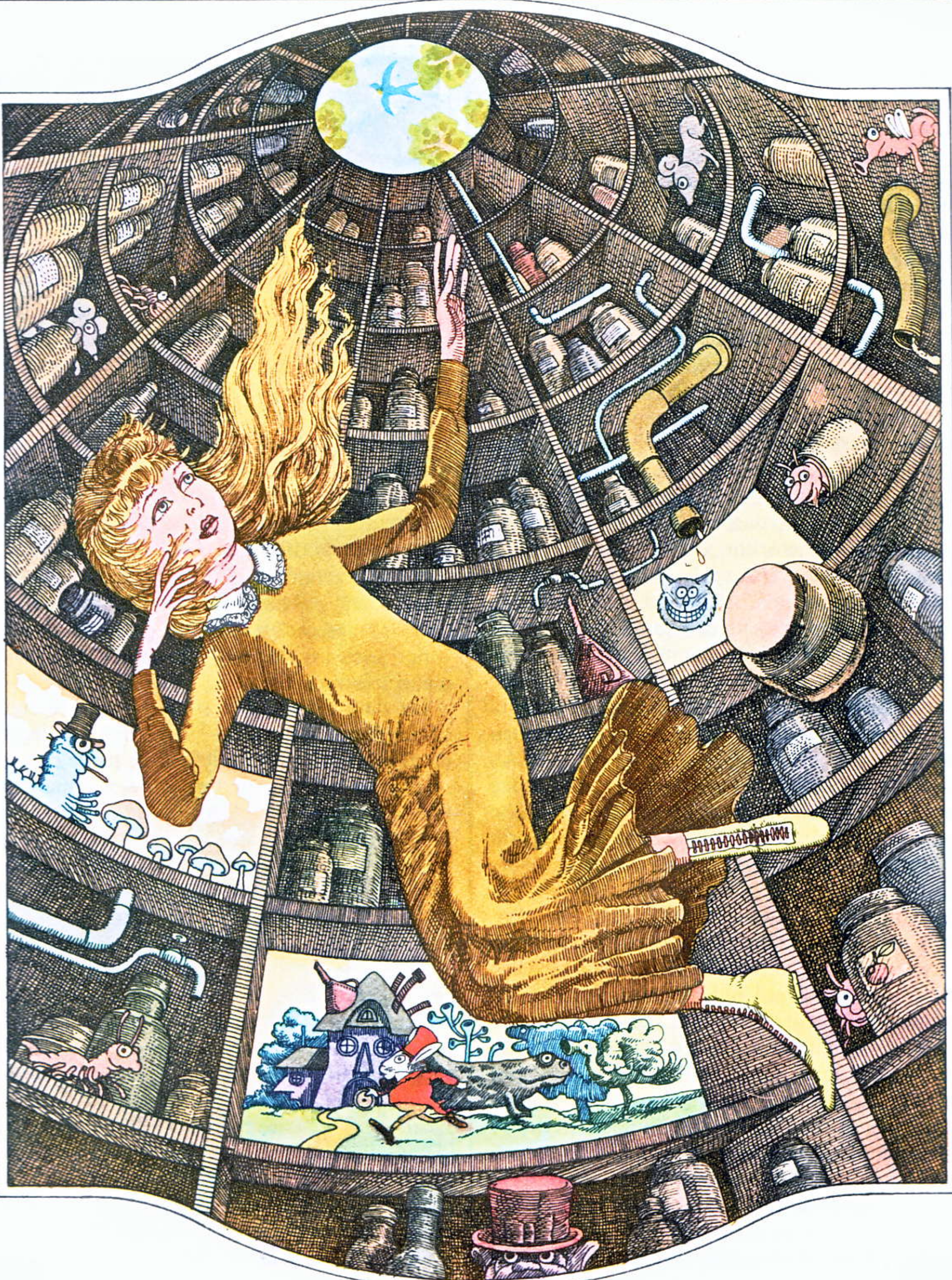
— Dina cred c-o să-mi simtă lipsa diseară. (Dina era pisica ei.) Sper că n-au să uite, la ora ceaiului, să-i pună și Dinei lapte în farfuriuță. Dina, drăguța mea, ce bine ar fi fost să fii și tu cu mine aici! Șoareci mă tem că nu-s în văzduh, dar poate c-ai putea prinde cîte-un liliac — știi, liliecii aduc foarte mult cu șoarecii. Dar oare pisicile mănîncă lilieci? Și cum între timp i se cam făcuse somn, mai îngînă o dată — și-apoi iarăși și iarăși, ca prin vis: Oare pisicile mănîncă lilieci? Oare pisicile mănîncă lilieci?... iar uneori greșea și spunea: Oare liliecii mănîncă pisici?

Dar cum tot nu știa ce să răspundă, n-avea importanță cum punea întrebarea. Simțea că începe să moțăie și tocmai prinsese a visa că se plimbă, de mînă cu Dina, întrebînd-o foarte serios: „Hai, Dina, spune-mi drept: ai mîncat vreodată un liliac?" cînd, hodoronc-tronc, buf! și iar buf! căzu pe un maldăr de crengi și de frunziș veșted și acolo rămase. Gata căderea!

Alisa nu se lovise cîtuși de puțin și într-o clipă sări în picioare. Privi în sus, dar deasupră-i era întuneric; înaintea ei se întindea alt coridor foarte lung, în capătul căruia îl zări iar pe Iepurașul Alb, alergînd cît îl țineau picioarele. Nu era nici o clipă de pierdut: Alisa o luă la fugă, iute ca vîntul, și tocmai bine îl

[1] O milă englezească = 1609 m. (n.t.)

[1] Vrea să spună: „cei de la antipozi". (n.t.)

prinse din urmă pe iepure ca să-l audă bombănind, în timp ce cotea după un colţ:

— Vai de urechile şi de mustăţile mele, că tare s-a mai făcut tîrziu!...

Cînd cotise după iepuraş, Alisa era chiar în spatele lui, dar iată că acum nu-l mai zărea. Se văzu într-o sală lungă şi joasă, luminată de un şir de lămpi ce atîrnau din tavan.

Jur împrejurul sălii erau uşi, dar toate încuiate. După ce merse Alisa, de-o parte şi de alta, de-a lungul uşilor, încercînd-o pe fiecare, se întoarse iar, mîhnită, în mijlocul sălii şi, plimbîndu-se încoace şi încolo, se întreba cum va mai ieşi vreodată din acel loc.

Cînd iată că-i căzură ochii pe o măsuţă cu trei picioare, toată din cleştar; iar pe ea nu se afla nimic decît o cheie mititică, de aur.

Alisa gîndi mai întîi că era cheia vreuneia dintre uşile sălii; dar, vai! — ori vor fi fost broaştele încuietorilor prea mari, ori va fi fost cheia prea mică, vorba e că nici o uşă nu se descuia. Dar cînd dădu ocol sălii pentru a doua oară, văzu o perdea joasă, pe care n-o băgase de seamă mai înainte; îndărătul acesteia se afla o uşiţă, înaltă de vreo trei palme; încercă cheia cea mititică, de aur, la această uşiţă şi — mare fu bucuria — cheia se potrivea!

Alisa deschise uşiţa şi văzu că dădea într-un gănguleţ, nu mult mai mare ca o gaură de şoarece; îngenunchind, privi, prin gănguleţ, într-o grădină cum nu mai văzuse alta de frumoasă. Cît jinduia să scape din sala mohorîtă şi să se plimbe printre răzoarele de flori, strălucind în toate culorile, şi printre fîntînile acelea, ce răspîndeau răcoare! Dar nici capul nu-l putea scoate prin deschizătura uşii. „Şi chiar dacă aş putea scoate capul — gîndi biata Alisa — la ce mi-ar fi de folos, fără umeri? Ah, ce bine ar fi să mă pot strînge ca o lunetă! Cred că n-ar fi prea greu, dacă aş şti cum să încep." Fiindcă, vedeţi, i se întîmplaseră în ultimul timp atîtea lucruri năstruşnice, cînd începuse a gîndi că de fapt foarte puţine lucruri erau cu adevărat imposibile.

Se părea că degeaba aştepta Alisa lîngă

uşiţă, încît se duse iar la măsuţă; mai că spera să găsească acolo altă cheie, sau măcar o notiţă cu instrucţiuni cum se pot strînge oamenii ca lunetele.

De data asta găsi o sticluţă („care e sigur că nu fusese înainte" — zise Alisa) şi, legată de gîtul sticlei, era o etichetă de hîrtie pe care se puteau citi, cu litere frumoase şi mari, de tipar, cuvintele: BEA-MĂ!

Uşor de zis: „Bea-mă", dar Alisa, o fetiţă înţeleaptă, cuminte, nu era să se repeadă să facă una ca asta.

— Ba nu — zise ea — întîi mă uit, să văd dacă nu cumva scrie pe sticlă: „Otravă".

Citise ea cîteva istorioare foarte drăguţe, despre copii care se aleseseră cu arsuri, sau fuseseră înghiţiţi de lighioane sălbatice, sau avuseseră alte păţanii neplăcute — şi toate astea numai şi numai pentru că nu ţinuseră seama de nişte reguli foarte simple, pe care încercaseră să-i înveţe cei ce le voiau binele — de pildă: că un vătrai încins te arde dacă-l ţii prea mult în mînă şi că, atunci cînd te tai foarte adînc la deget cu un cuţit, de obicei curge sînge; şi nu uitase niciodată că, dacă bei mult dintr-o sticlă pe care scrie „otravă", e

aproape sigur că mai curînd sau mai tîrziu n-are să-ți priască.

În orice caz, pe sticla asta nu scria defel „otravă", așa că Alisa se încumetă să guste din ea; și găsind-o foarte pe placul ei (fiindcă avea un gust amestecat, de plăcintă cu vișine, cremă de ananas, friptură de curcan și pîine prăjită, caldă, unsă cu unt), repede o dădu gata toată.

— Ce ciudat mă simt! zise Alisa. Cred că sînt pe cale să mă strîng ca o lunetă!

Și-așa și era; scăzuse în înălțime cam pînă la zece degete; și i se lumină fața la gîndul că acum era tocmai de mărimea potrivită ca să poată trece prin ușiță în grădina aceea fermecătoare. Totuși, mai așteptă cîteva minute, ca să vadă dacă mai scade încă; era cam neliniștită în această privință, „căci, mai știi — își zicea — te pomenești că mă sfîrșesc de tot, ca o lumînare. Stau și mă întreb: cum aș fi atunci?" Și încerca să-și închipuie cam cum arată oare flacăra unei lumînări, după ce s-a stins lumînarea — fiindcă nu-și amintea să fi văzut vreodată așa ceva.

Mai stătu nițeluș și, văzînd că nu se mai întîmplă nimic, se hotărî să intre îndată în grădină, dar — vai! biata Alisa! — cînd ajunse la ușă, văzu că uitase cheița de aur, iar cînd se întoarse înapoi la măsuță, ca s-o ia, văzu că-i era cu neputință să ajungă pînă la cheie! O vedea foarte lămurit prin sticla străvezie și încerca din răsputeri să se cațăre pe unul din picioarele mesei, dar prea era lunecos; și după multe încercări zadarnice, biata neghiniță se așeză la picioarele mesei și începu să plîngă.

„Hai și nu mai plînge așa degeaba! își spuse Alisa cu asprime. Te poftesc să încetezi imediat!" De obicei își dădea sfaturi foarte cuminți (deși cam rar le urma) și uneori se certa atît de rău, încît o podideau lacrimile. Își amintea că odată încercase să-și tragă cîteva palme, pentru că jucase necorect la o partidă de crochet cu ea însăși; fiindcă, vedeți, acestei ciudate copile îi plăcea grozav să facă pe două ființe deodată. „Dar acum — gîndi biata Alisa — degeaba aș zice că sînt două ființe! Cînd mai că n-a rămas din mine nici de-o singură ființă vrednică de luat în seamă!"

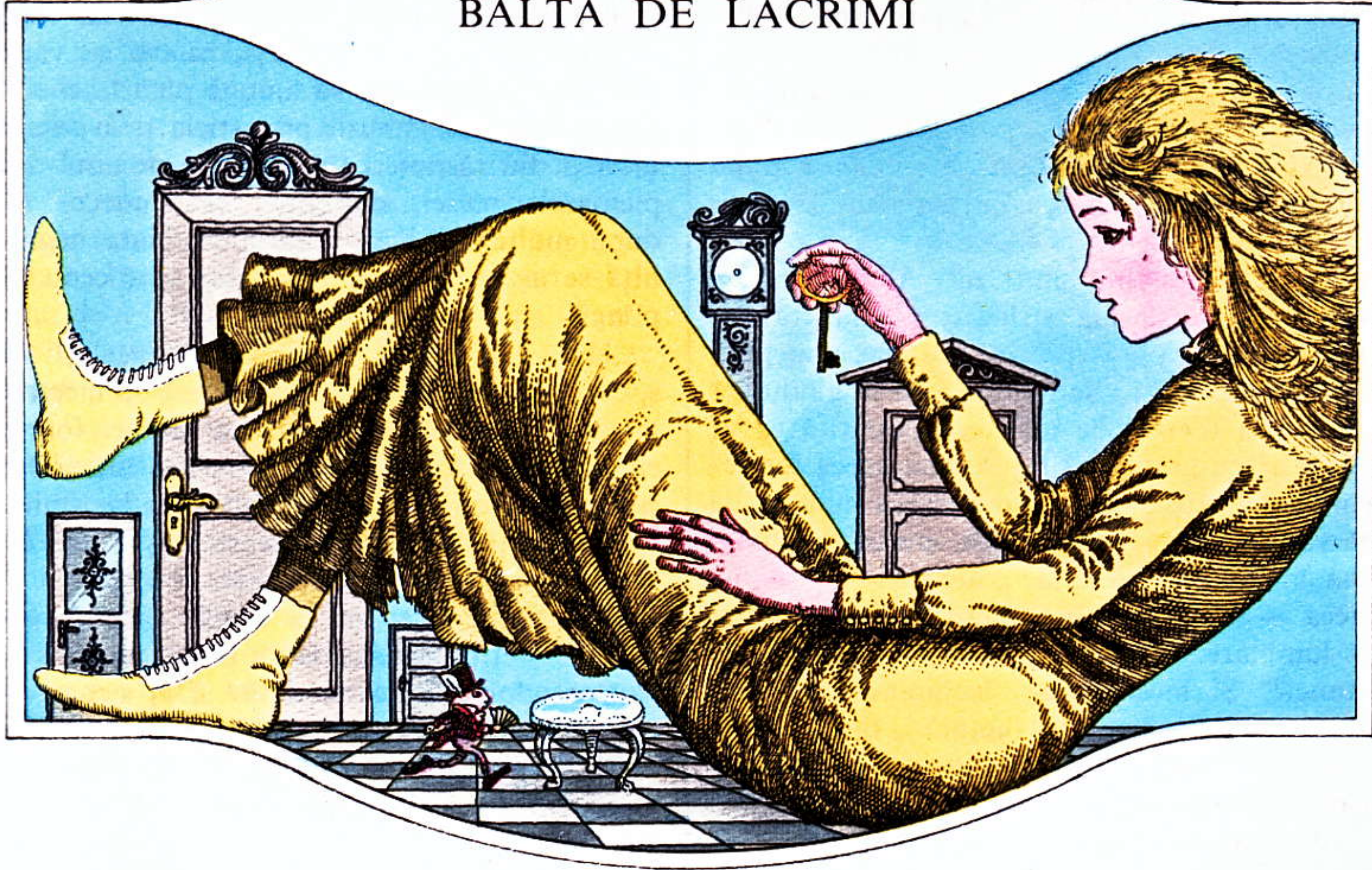
Nu trecu mult și-i căzu privirea asupra unei cutioare de sticlă care se afla sub masă; o deschise și găsi în ea o prăjiturică mică, mică, pe care erau scrise frumos, cu stafide, cuvintele: MĂNÎNCĂ-MĂ!

— Foarte bine — zise Alisa — am s-o mănînc, și dacă mă fac mai mare, o să pot ajunge pînă la cheie, iar dacă mă fac mai mică, o să pot să mă strecor pe sub ușă; așa că, de intrat în grădină, intru — și puțin îmi pasă cum și în ce fel!

Îmbucă o fărîmă și se întrebă îngrijorată: „Ce se întîmplă? Ce se întîmplă?" ținîndu-și mîna în creștetul capului, ca să vadă dacă se înalță ori o ia în jos. Fu foarte mirată să vadă că rămînea cum era; bineînțeles că asta se întîmplă ori de cîte ori mănînci o prăjitură, dar Alisa într-atîta se deprinsese a se aștepta la întîmplări neobișnuite, încît i se părea nerod și plicticos ca lucrurile să decurgă în chip obișnuit. Așadar se apucă să mănînce prăjitura și, foarte repede, o dădu gata.

CAPITOLUL II

BALTA DE LACRIMI

— Cum nu se poate mai ciu-ciudat! exclamă Alisa (atît de uluită, încît începuse a se bîlbîi). Acu' iată că mă lungesc ca cea mai cogeamite lunetă din lume! Rămîneţi cu bine, picioarelor! (Fiindcă privind în jos, spre picioarele ei, aproape că nu şi le mai vedea, într-atît se îndepărtau.) O, bietele mele picioruşe, stau şi mă întreb cine o să vă tragă ciorapii de acum încolo, cine are să vă încalţe, dragele mele? Eu, una, cu siguranţă că n-am să mai fiu în stare! Voi fi cu mult prea departe ca să mă pot ocupa de voi; trebuie să vă descurcaţi cum ştiţi. „Dar — ia stai — să mă port bine cu ele — gîndi Alisa — altfel te pomeneşti că n-or să mai vrea să mă ducă unde o să vreau eu să merg! Ia să vedem cam ce-aş putea face pentru ele? O să le dăruiesc cîte o pereche de ghete noi, de fiecare Crăciun!"

Şi se mai gîndi cum va face asta. „Trebuie să le trimit cu comisionarul — îşi zicea. Are să pară cam caraghios — să trimiţi daruri propriilor tale picioare! Şi ce adresă nostimă va trebui să dau!

Domniei Sale
Piciorului Drept al Alisei,
Pe Covoraşul de lîngă sobă,
Lîngă Vătrai,
(cu drag de la Alisa).

Pii! Ce prostii mai îndrug!"

Tocmai cînd spunea asta, se lovi cu capul de tavanul sălii; într-adevăr, atinsese acum o lungime de vreo nouă picioare[1]; îndată puse mîna pe cheiţa de aur şi se îndreptă în grabă spre uşa grădinii.

Biată Alisa! Altceva decît să se culce pe-o parte şi să privească chiorîş prin uşa grădinii,

---

[1] Măsură englezească 1 picior = aproximativ 40 cm. (n.t.)

fireşte că nu fu în stare; cît despre trecut prin uşă, nici vorbă nu putea fi, asta era mai imposibil ca oricînd! Se aşeză jos şi se puse iar pe plîns.

„Ar trebui să-ţi fie ruşine — îşi zicea Alisa — o fată mare ca tine (şi aici avea dreptate) să tot plîngi! Încetează imediat, atîta îţi spun!"

Dar, cu toate astea, plîngea înainte, vărsînd un potop de lacrimi. Pînă la urmă se făcuse împrejurul ei o cogeamite baltă, cam la vreo patru degete de adîncă şi care se revărsa pînă hăt spre mijlocul sălii.

După cîtăva vreme auzi de departe un lipăit de picioruşe; îşi şterse degrabă ochii şi se uită să vadă cine vine. Iată că se întorcea Iepurele Alb, îmbrăcat grozav de elegant, ţinînd într-o mînă o pereche de mănuşi albe, din piele de căprioară, şi în cealaltă un evantai mare.

Venea lipăind zorit din picioruşe şi tot bombănind întruna:

— Vai, vai, Ducesa, Ducesa! Grozav are să-şi iasă din ţîţîni dac-am făcut-o să aştepte!

Alisa se simţea atît de deznădăjduită, încît era gata să ceară ajutor oricui; aşa că, îndată ce Iepurele se apropie, ea începu, încetişor şi sfios:

— Vă rog, domnule...

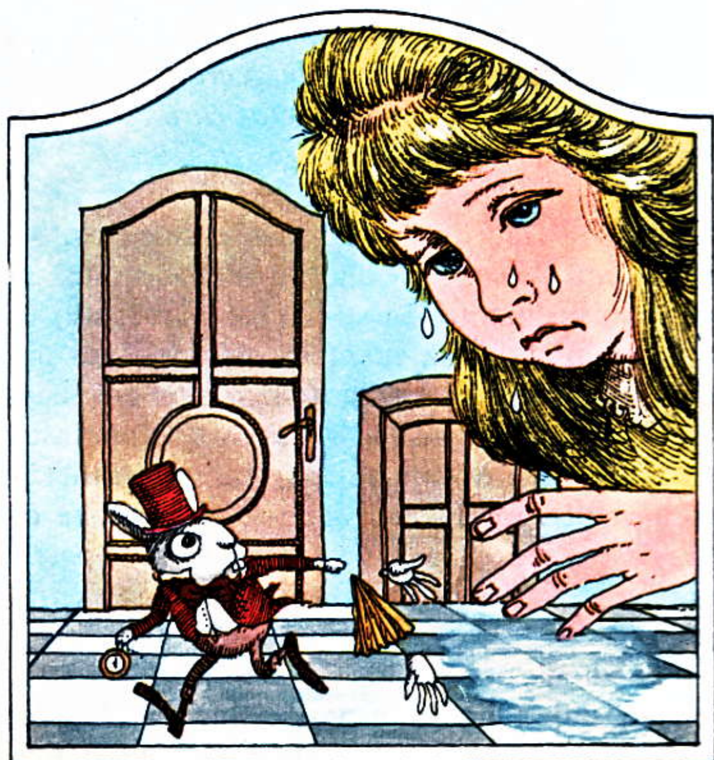
Iepuraşul tresări, speriat la culme, scăpă din mîini mănuşile albe de piele şi evantaiul şi-o zbughi cît îl ţineau picioarele, pierind în întuneric.

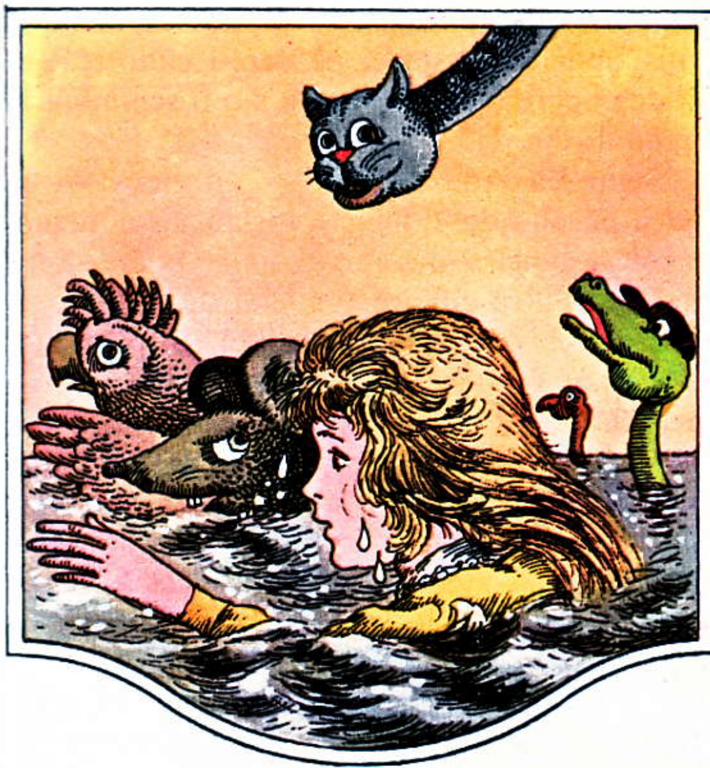
Alisa ridică de jos evantaiul şi mănuşile şi, cum era foarte cald în sala aceea, începu să-şi facă vînt întruna, pe cînd continua să-şi spună:

„Extraordinar! Ce lucruri ciudate se petrec astăzi! Şi cînd te gîndeşti că ieri se petreceau toate ca de obicei. Nu cumva în timpul nopţii m-am schimbat în ce sînt acum? Stai să mă gîndesc! Oare eram aceeaşi azi-dimineaţă cînd m-am sculat? Parcă mi-aş aminti că mă simţeam niţeluş alta. Dar, dacă nu sînt aceeaşi care eram azi-dimineaţă, se pune întrebarea: Cine sînt atuncea? Ei, comedie! Să ştii că e o întrebare la care-i cît se poate de greu de răspuns". Şi se apucă să se gîndească atent la toţi copiii de vîrsta ei pe care-i cunoştea, ca să descopere nu care cumva s-o fi schimbat în vreunul din ei?

„Sigur că Ada nu sînt — îşi zicea — fiindcă părul Adei e lung şi inelat, iar al meu e lins de-a binelea şi sigur că nu se poate să fiu Mabel, fiindcă eu ştiu tot felul de lucruri, pe cînd ea, ea ştie aşa de puţintel! Şi pe urmă, *ea* e ea şi *eu* sînt eu, şi — apoi — o, ce mai încurcătură! Stai să vedem dacă mai ştiu toate cîte le ştiam. Va să zică: de patru ori cinci fac doisprezece, de patru ori şase treisprezece, şi de patru ori şapte fac... ah... N-o să ajung niciodată la douăzeci, dacă merge aşa! Nu-i nimic: la Tabla Înmulţirii mai greşeşti; hai să-ncerc cu Geografia: Londra e capitala Parisului şi Parisul e capitala Romei, şi Roma — aş, le-am spus alandala, cu siguranţă! Să ştii că m-am schimbat în Mabel!... Hai să spun poezia: *Cînd vrea micuţul Crocodil...*"

Încrucişă mîinile în poală, ca şi cînd ar fi spus pe de rost o lecţie, şi începu să recite; dar glasul îi era aspru şi ciudat, iar cuvintele parcă veneau altfel ca de obicei:

Cînd vrea micuţul Crocodil
Să-i fie trupul mai frumos,
Toarnă cu sîrg apă din Nil
Pe fiecare solz lucios!

Apoi hlizeşte dinţişorii
Şi-ntinde gheare îmbietoare
În mîl — poftind voios toţi peştişorii
În fălcile-i surîzătoare!

— Sînt sigură că nu-s astea cuvintele — zise biata Alisa, şi îi dădură iar lacrimile, pe cînd vorbi înainte: Să ştii că tot Mabel sînt, şi o să trebuiască să merg să stau în casa aia care n-are nici un haz şi unde n-o să am jucării mai deloc, şi — vai! — cît o să trebuiască să învăţ! Nu! M-am hotărît: dacă într-adevăr sînt Mabel, rămîn aici unde sînt! Degeaba or să vină cei de acasă şi, aplecîndu-şi capetele spre mine, au să-mi strige: „Hai înapoi, drăguţă!"

Eu doar o să ridic ochii şi-o să-ntreb: „Bine, da' spuneţi-mi întîi: cine sînt?" Dacă-mi place cine sînt, sui; dacă nu, rămîn aici, pînă o să fiu altcineva. Dar, vai! — strigă Alisa, podidind-o iar plînsul — ce bine ar fi să-i văd aplecîndu-se încoace! Aşa m-am plictisit să stau singură aici!

La aceste vorbe îşi privi mîinile şi văzu cu mirare că îmbrăcase între timp una din mănuşile albe, micuţe, din piele de căprioară, ale Iepuraşului. „Cum de-am făcut asta? gîndi. Să ştii că iar mă fac mică." Se sculă şi se apropie de măsuţă, ca să se poată măsura. Pe cît îşi putea da seama, nu mai avea acum decît vreo două picioare înălţime şi scădea întruna, foarte repede; curînd descoperi că din pricina evantaiului ce-l ţinea în mînă şi-i dete drumul în grabă — tocmai la timp, fiindcă altfel n-ar mai fi rămas nimic din ea.

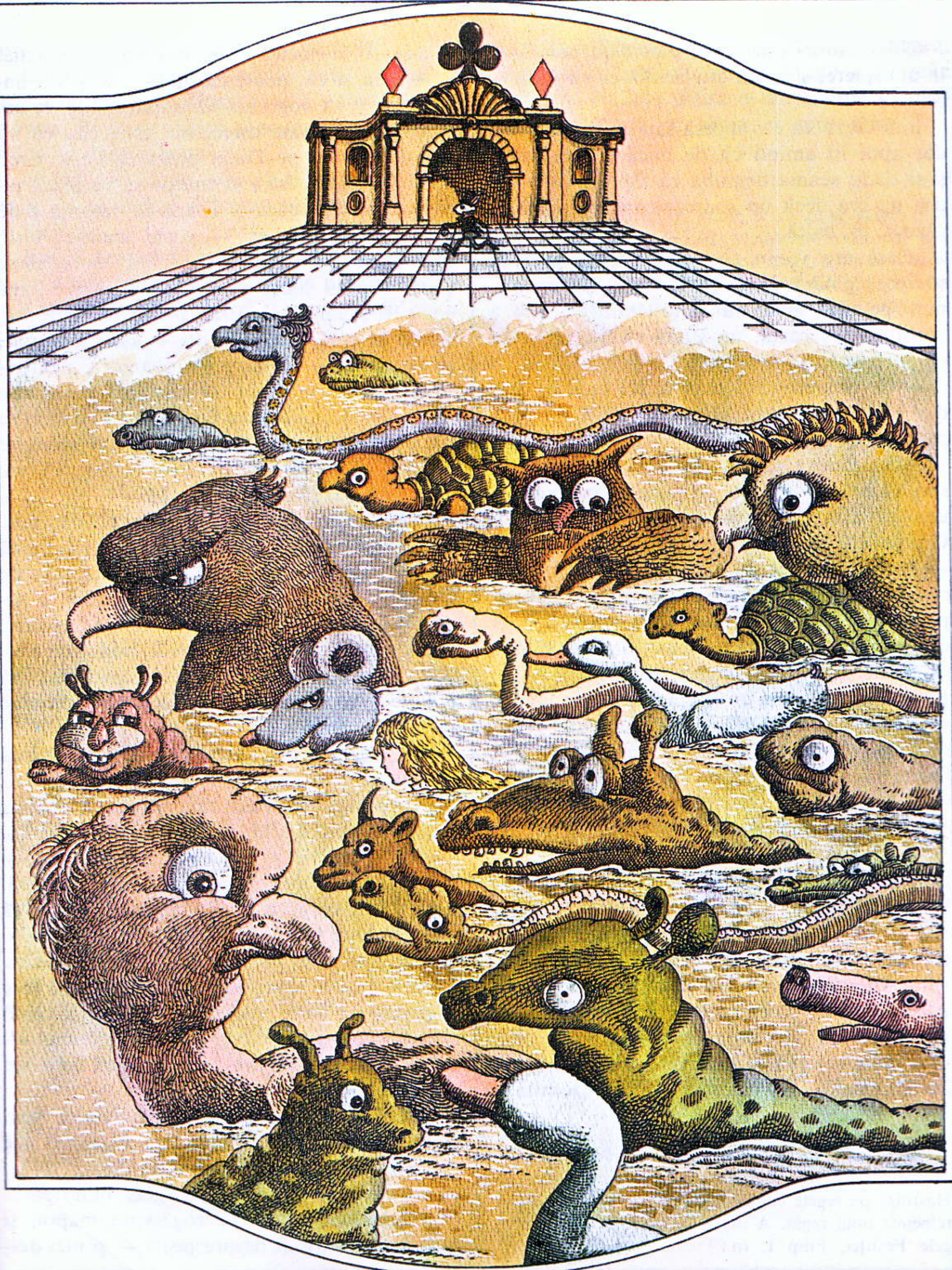
„Am scăpat ca prin urechile acului!" zise Alisa, destul de speriată de această schimbare bruscă, dar mulţumită foarte că mai era în fiinţă. „Şi-acu' spre grădină!"

Şi dete fuga, cît putu de repede, către uşiţă; dar, vai! uşiţa iar era încuiată şi cheiţa de aur sta, ca şi mai înainte, pe măsuţa de cleştar, şi „e mai rău ca oricînd — gîndi biata copilă — fiindcă niciodată pînă acum n-am fost chiar atît de mică! Nu, niciodată! Serios, prea e de tot! Zău!"

Şi pe cînd se jeluia aşa, îi alunecă piciorul, şi în clipa următoare, bîldîbîc! Căzuse într-o apă sărată, care-i ajungea pînă la bărbie. Mai întîi gîndi că nimerise cumva în mare — „şi-atunci pot să mă-ntorc cu trenul" — îşi spuse. (Alisa fusese la mare o dată în viaţa ei şi trăsese concluzia că oriunde te-ai duce, pe litoralul Angliei, dai de nişte cabine de baie pe plajă, de cîţiva copii care se joacă în nisip, cu lopăţele de lemn, şi-apoi de un şir de vile de locuit, iar îndărătul lor se află totdeauna o gară.)

Însă îşi dădu seama curînd că se afla în balta de lacrimi ce le vărsase ea, pe cînd era înaltă de vreo nouă picioare.

— Ce bine era să nu fi plîns atît! zicea Alisa, încercînd să treacă înot balta. Drept pedeapsă, mă tem că acum mă voi îneca în propriile mele lacrimi. O să fie foarte ciudat! Dar totul e ciudat astăzi.

Chiar atunci auzi ceva plescăind prin apă, in apropiere, şi înotă într-acolo, ca să vadă ce e.

Întîi crezu că e o morsă sau un hipopotam, dar apoi îşi aminti cît de mică era ea acum şi-şi dădu seama degrabă că făptura ce-o vedea nu era decît un şoarece care, ca şi dînsa, căzuse în baltă.

„Oare are vreun rost să-i vorbesc acestui şoarece? gîndi Alisa. Totul e atît de neobişnuit pe-aici, încît nu m-ar mira să poată vorbi; în tot cazul, nu strică să încerc." Aşa că începu:

— O, Şoarece! Nu cumva ştii cum se iese din balta asta? Am obosit de cînd tot înot pe-aici. O, Şoarece!

(Alisa gîndea că aşa este corect să te adresezi unui şoarece; era prima dată cînd făcea una ca asta, îşi amintea însă că văzuse în Gramatica Latină a fratelui ei: „Un şoarece — al unui şoarece — unui şoarece — un şoarece — o, şoarece!") Şoarecele o privi ţintă şi parcă i se păru că-i face semn, clipind niţel dintr-un ochişor, dar de spus nu spuse nimic.

„Poate nu înţelege englezeşte — gîndi Alisa. Fără îndoială că e un şoarece francez, care a trecut la noi cu William Cuceritorul[1]. (Căci deşi ştia puţină istorie, Alisa n-avea idei foarte limpezi cam cît de demult se întîmplaseră lucrurile.)

Aşadar, o luă de la cap:

— Où est ma chatte? adică spuse prima propoziţiune care se găsea în cartea ei de franceză.

Şoarecele deodată ţîşni din apă şi tot trupul părea să-i tremure de spaimă.

— Ah, vă rog să mă iertaţi! strigă îndată Alisa, temîndu-se că-l jignise pe bietul animal. Am uitat că nu vă plac pisicile.

— Asta-i bună! izbucni Şoarecele într-un chiţăit mînios. Nu-mi plac pisicile! Dumitale dac-ai fi în locul meu, ţi-ar place pisicile?

— Ştiu şi eu, poate că nu — zise Alisa împăciuitor; vă rog, nu vă supăraţi de ce-am spus. Şi, cu toate astea, îmi pare rău că nu vi-o pot arăta pe Dina, pisica noastră. Cred că şi dumneavoastră ar începe să vă placă pisicile dacă aţi vedea-o. E atît de drăguţă şi de blîndă, draga de ea — vorbi înainte Alisa, mai mult pentru sine, pe cînd înota alene prin baltă — şi-aşa frumos stă şi toarce lîngă sobă, şi-şi linge lăbuţele, şi-şi spală feţişoara, şi-atît de plăcut e s-o alinţi — aşa-i de moale şi catifelată — şi la prins şoareci e neîntrecută... O, iertaţi-mă! — exclamă Alisa din nou, căci de data asta Şoarecelui i se zbîrlise tot părul pe trup, şi era sigură că-l ofensase grozav... Dar hai să nu mai vorbim de ea, dacă nu vă place.

— Cine vorbeşte? chiţăi mînios Şoarecele, tremurînd din cap pînă-n vîrful codiţei. Parcă mi-ar fi dat mie prin gînd să vorbesc despre una ca asta! Neamul nostru totdeauna *a detestat* pisicile — făpturile astea neruşinate, urîte, vulgare! Să nu le mai aud numele!

— Nu, nu! zise Alisa, foarte zorită să schimbe vorba. Vă plac poate... vă plac cumva... cîinii?

Şoarecele nu răspunse, încît Alisa continuă cu grabă:

— Aproape de casa noastră e un căţeluş atît de drăguţ! Ce mi-ar place să vi-l arăt! Un „terrier" mic — ştiţi, cu ochi strălucitori, şi cu nişte păr lung, lung, cafeniu şi creţ! Şi dacă zvîrli ceva, ştie s-aducă înapoi, ştie să stea în două labe, ca să ceară de mîncare, şi cîte şi mai cîte — nici nu le ţin minte pe toate — şi-i al unui fermier, care zice să face o groază de bani, atît e de folositor! Zice că omoară toţi guzganii şi — vai de mine! — strigă Alisa cu mîhnire — mă tem că iar v-am supărat!

Căci Şoarecele pornise a se îndepărta înot, pe cît putea de iute, stîrnind cu mişcările sale un adevărat cutremur prin baltă.

Alisa strigă după el, cu glas blînd:

— Şoarece dragă! Te rog, vino înapoi, şi n-o să mai vorbim despre pisici — şi nici des-

[1] William I, duce de Normandia, n. 1027, zis „Cuceritorul". La 1066 a cucerit Anglia, învingîndu-l la Hastings pe regele englez Harold; apoi şi-a organizat temeinic noul regat. A murit la 1087, în luptă cu regele Franţei, Filip I. (n.t.)

pre cîini, dacă nu poți să-i suferi!

Cînd auzi așa Șoarecele, coti înapoi și înotă domol spre dînsa; fața îi pălise (de supărare, își zicea Alisa) și-acum spuse, cu glas încet și tremurător:

— Hai pe țărm, și-o să-ți spun povestea mea, ca să-nțelegi de ce nu pot să sufăr cîinii și pisicile.

Era și timpul să iasă din baltă, căci se făcuse o aglomerație grozavă, din pricina mulțimii de păsări și de jivine ce căzuseră în ea; o Rață și o Pasăre-Dodo[1], un Papagal malaiez, cu penaj colorat, un Vultan și cîte și mai cîte lighioane ciudate. Alisa o luă înainte și toată adunarea înotă în urma ei spre țărm.

[1] Dodo — un fel de hulub uriaș, ce se găsea, pînă în secolul XVII, în Insulele Mauricius. Avea mărimea unui curcan, gîtul scurt, pliscul mare și coroiat, aripi și picioare scurte. Alisa a văzut desigur cîndva poza acestei păsări, care nu mai există astăzi. (n.t.)

CAPITOLUL III

UN MITING-ALERGĂTOR ŞI O POVESTE CU COADĂ LUNGĂ

Fu o adunare ciudată, într-adevăr, cînd se strînseră laolaltă pe mal păsările cu penajul ud leoarcă, animalele cu blana lipită de trup şi toţi şiroind de apă, cătrăniţi şi simţindu-se cît se poate de prost.

Fireşte că cea dintîi problemă era: cum să se usuce. Se sfătuiră în privinţa asta; şi nu trecuseră nici cîteva minute, că Alisa se văzu stînd de vorbă cu toţi, foarte nestînjenită, de parcă i-ar fi cunoscut de cînd trăia.

De fapt, în această discuţie avu o neînţelegere cam lungă cu Papagalul, care în cele din urmă se bosumflă şi nu mai spuse decît: „Sînt mai în vîrstă ca tine, aşa că ştiu mai bine"; dar Alisa nu voia să-i dea dreptate, fără să ştie ce vîrstă are — şi cum Papagalul nu voia cu nici un chip să-şi spună vîrsta, discuţia se opri aici. În cele din urmă, Şoarecele, care părea să fie un personaj foarte respectat de toţi, strigă:

— Aşezaţi-vă, toată lumea, şi ascultaţi ce-o să vă spun! Să vedeţi cum vă usuc eu de repede!

Cu toţii se aşezară îndată, într-un cerc larg, în jurul Şoarecelui. Alisa nu-şi desprindea ochii de la el, vrînd să fie cît mai atentă, căci se temea că face un guturai grozav, dacă nu se usucă degrabă.

— Hm, hm! făcu Şoarecele, ca un orator de vază. Sînteţi gata cu toţii? Vă spun cea mai uscată istorie pe care o ştiu. Tăcere peste tot, vă rog!... William Cuceritorul, a cărui cauză era sprijinită de Papă, obţinu curînd supunerea englezilor, care simţeau nevoia de conducători, deoarece în ultima vreme se deprinseseră a vedea ţara frecvent invadată şi cotropită. Edwin şi Morcar, conţii provinciilor Mercia şi Northumbria...

— Brr! făcu Papagalul malaiez, înfiorîndu-se.

— Pardon? Aţi spus ceva? întrebă Şoarecele, încruntat, dar foarte politicos.

— Eu, nu! se grăbi să-l asigure Papagalul.

— Așa mi s-a părut! zise Șoarecele. Continui: Edwin și Morcar, conții provinciilor Mercia și Northumbria, se declarară de partea lui; și chiar Stigand, patriotul arhiepiscop de Canterbury găsi de cuviință...

— *Ce* zici că găsi? întrerupse Rața.

— Găsi de cuviință — răspunse Șoarecele, cam supărat. Doar știți cu toții ce înseamnă „a găsi de cuviință".

— Eu știu ce înseamnă *a găsi*. Cînd găsesc *eu* ceva — zise Rața — înseamnă de obicei o broască sau o rîmă. Da', vorba e, arhiepiscopul ce-a găsit?

Șoarecele nu băgă în seamă această întrebare, ci se grăbi să-și continue istoria:

— ...găsi de cuviință să iasă în întîmpinarea lui William, însoțit de Edgar Atheling, și să-i ofere coroana. Atitudinea lui William fu la început moderată. Însă insolența Normanzilor lui... Cum te mai simți acum, drăguță? adăugă, întorcîndu-se către Alisa.

— La fel de udă ca mai 'nainte — răspunse ea, pe un ton melancolic. Pare-se că nu mă usucă deloc istoria.

— În cazul acesta — spuse Pasărea-Dodo cu gravitate, sculîndu-se în picioare — propun să se amîne mitingul, pentru adoptarea imediată a unor remedii mai energice...

— În ce limbă-i fi vorbind?! o întrerupse Vultanul. Eu, unul, nu prea pricep ce spui — și nu numai atît, dar cred că nici dumneata nu pricepi!

Și Vultanul coborî ochii, ca să-și ascundă zîmbetul, iar cîțiva dintre ceilalți se auziră chicotind.

— Ce voiam să spun — zise Pasărea-Dodo cu un glas din care se cunoștea că era jignită — e că cel mai bun mijloc ca să ne zvîntăm ar fi un miting-alergător.

— Ce-i aceea? întrebă Alisa, nu atît din dorința de-a ști, ci mai mult fiindcă Pasărea-Dodo se oprise, ca și cum ar fi așteptat ca cineva să spună ceva, iar, dintre ceilalți, nimeni nu spunea nimic.

— Cred — urmă Pasărea-Dodo — că cea mai bună explicație este să-l și facem.

(Și, cum se prea poate să vreți și voi să încercați jocul ăsta într-o zi de iarnă, o să vă spun cum a făcut Pasărea-Dodo.) Mai întîi a însemnat, ca într-un fel de cerc, un traseu de alergare („n-are importanță forma exactă" — a zis) și-apoi i-a împrăștiat pe toți, din loc în loc, pe acest traseu. N-a zis: „*Una — două — trei* — gata!" Ci fiecare începea să alerge cînd voia și se oprea cînd îi venea, încît nu era ușor să știi cînd s-a terminat alergarea. Dar, după ce alergaseră așa cam vreo jumătate de oră și se zvîntaseră bine, Pasărea-Dodo strigă, s-o audă toată lumea:

— S-a terminat alergarea! și cu toții se strînseră în jurul ei, gîfîind și întrebînd:

— Da' cine-a cîștigat?

La această întrebare, Pasărea-Dodo nu putu răspunde fără a se gîndi îndelung; rămase deci multă vreme cu un deget dus la frunte (așa cum îl vedeți de obicei înfățișat în poze pe Shakespeare), iar ceilalți așteptau în tăcere.

În cele din urmă, Pasărea-Dodo zise:

— Toți au cîștigat, și fiecăruia i se cuvine cîte un premiu.

— Dar cine să împartă premiile? întrebară cu toții, într-un glas.

— Mai e vorbă? *Ea*, firește! zise Dodo, arătînd cu un deget spre Alisa; și toată adunarea se îngrămădi îndată în jurul ei, strigînd de-a valma:

— Premiile! Premiile!

Alisei nu-i dădea în gînd ce să facă; disperată, băgă mîna în buzunar, de unde scoase o cutie de caramele (din fericire nu pătrunsese în ea apa sărată); le împărți la toți drept premiu și îi ajunse exact cîte una de fiecare.

— Dar și ei i se cuvine un premiu, nu-i așa? zise Șoarecele.

— Firește — aprobă Pasărea-Dodo, cu gravitate. Altceva ce mai ai în buzunar? adăugă, îndreptîndu-se către Alisa.

— Doar un degetar — răspunse ea tristă.

— Dă-l încoace — zise Pasărea-Dodo.

Se adunară iarăși cu toții în jurul Alisei și Pasărea-Dodo îi înmînă solemn degetarul, spunînd:

— Te rugăm să primești acest frumos degetar.

Și după ce-și sfîrși scurta cuvîntare, strigară cu toții:

— Urra! Să trăiască!

Alisa găsi toată chestia asta foarte caraghioasă, dar toți arătau atît de serioși, încît nu cuteza să rîdă; și cum nu găsea nimic de spus, făcu doar o plecăciune și luă degetarul, cu o înfățișare cît putu de solemnă.

Acum era momentul să se mănînce caramelele, ceea ce nu decurse fără zgomot și oarecari încurcături, căci păsările mari se plîngeau că n-au cum gusta carameaua lor, iar cele mici se înecară, de trebuiră ceilalți să le dea cîțiva pumnișori în spate. Totuși, pînă la urmă trecu și asta și apoi șezură iar în cerc și se rugară de Șoarece să le mai istorisească ceva.

— Mi-ați făgăduit că-mi spuneți povestea dumneavoastră — țineți minte — și din ce pricină nu puteți suferi „C“ și „P“ — adăugă în șoaptă Alisa, cam temîndu-se să nu-l supere iar.

— E lungă și e tristă! zise Șoarecele, încolăcindu-și coada către Alisa și oftînd.

— Lungă e într-adevăr — zise Alisa, măsurînd din ochi, cu mirare, coada Șoarecelui — dar de ce spuneți că e tristă?

Și-și bătea mereu capul cu întrebarea asta, în timp ce vorbea Șoarecele, încît în mintea ei povestea luă cam următoarea înfățișare:

Cînd mîniosul domn Azor, într-o
zi, prin pridvor, Se-ntîlni c-un
Șoricel, Tam-nesam se și repezi
la el: „Derbedeu! Prea o faci
lată! Te vestesc că te dau
în judecată! Tot n-am azi de
ce s-alerg. Te voi urmări pe
tine! Nu zi ba, Șoarece! (Le-
gea nu-i un oarece.) Legea-i
Lege...!“ Văzînd așa, Șori-
celul bîigui către jigodie:
„Luminăție! Preacinstite
Domn Azor! În această
urmărire, De n-or fi jude-
cători, nici arbitri, Ni-i-n
zadar alergătura!“ „Ce atîta
tura-vura! — făcu repede
Azor, — Judecător voi
fi chiar eu! Și arbitru —
fiindcă ții — El de colo—
cică hîtru — Tot eu sînt!
Și să știi: Pe cuvînt,
Tot procesul *eu* ți-l
judec! Și vezi bine!
Pedepsit vei fi cum se
cuvine! Sentința va
fi: Condamnat să fii...
la moarte! Executa-
rea — nu te prindă
mirarea —
Tot eu
o fac —...
Fac!
Fac“

— Nici n-asculți! îi spuse Șoarecele Alisei, cu asprime. La ce te gîndești?

— Iertați-mă — răspunse Alisa foarte smerită. Ați ajuns la al cincilea cot, nu-i așa?

— Ce cot! țipă Șoarecele mînios. Dacă n-asculți! Iar s-o-nnod?

— Un nod? zise Alisa, privind îngrijorată spre codița Șoarecelui. Și cum era ea totdeauna gata să sară în ajutor, adăugă: Să v-ajut să-l deznodați; vă rog, arătați-mi unde e!

— Nici prin gînd nu-mi trece — zise Șoarecele, ridicîndu-se și pornind să plece. Mă insulți, dacă îndrugi asemenea prostii!

— N-am vrut! se rugă de iertare biata Alisa. Dar dumneavoastră vă supărați atît de repede!

Șoarecele nu răspunse, ci doar mîrîi.

— Vă rog, veniți înapoi și terminați povestea! strigă Alisa după el.

Și toți ceilalți adăugară, într-un glas:

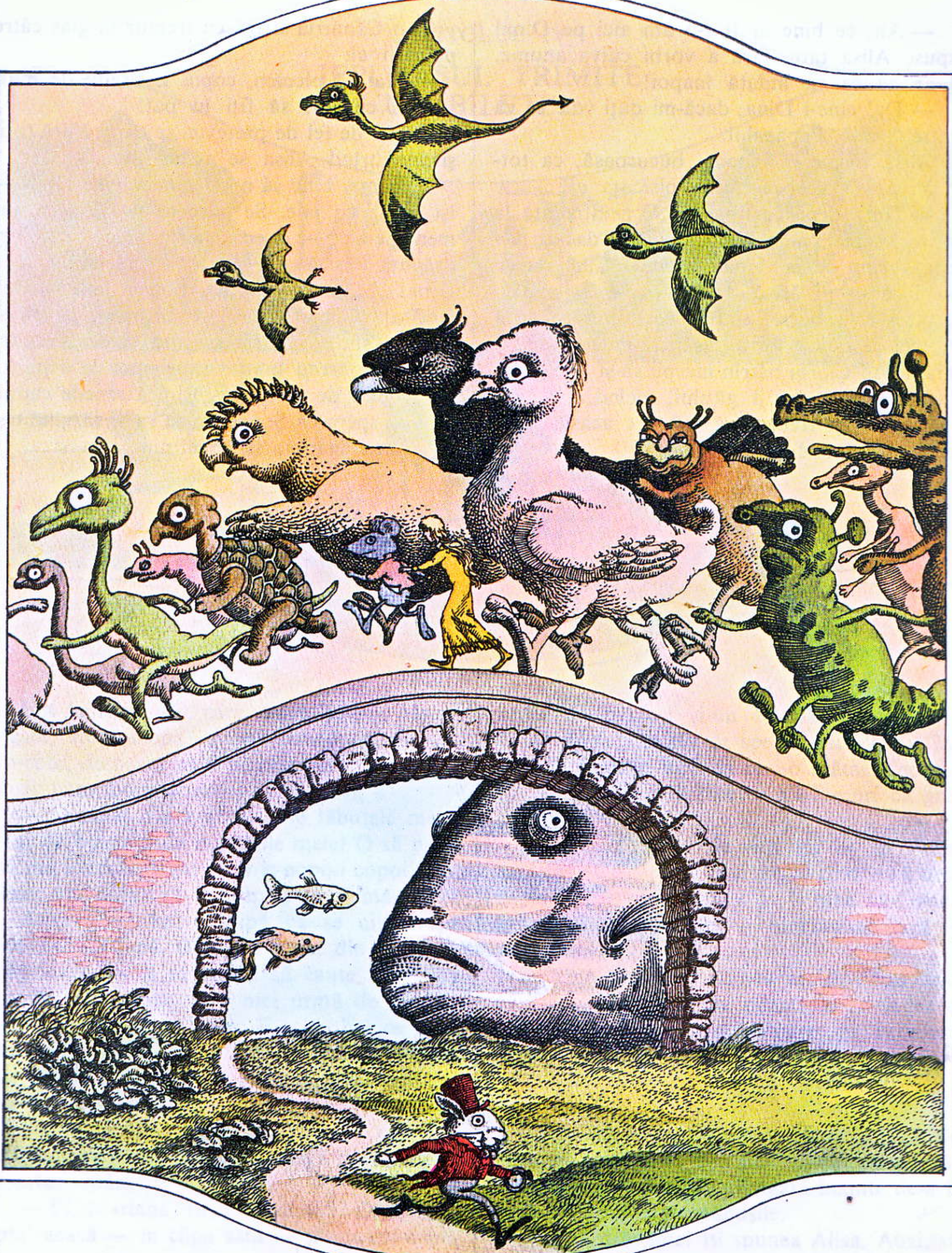
— Vă rugăm, veniți înapoi și terminați povestea.

Șoarecele doar dădu din cap și iuți pasul.

— Ce păcat că n-a vrut să stea! oftă Papagalul, de îndată ce Șoarecele nu se mai văzu; iar un Rac profită de prilej ca să-i dea învățătură feciorului său:

— Vezi, flăcăule! Învață ca tu, unul, să nu-ți ieși niciodată din fire!

— Ia mai taci, tătucule! răspunse Răcușorul, cam arțăgos. Nici o scoică n-ar avea răbdare să te-asculte!

— Ah, ce bine ar fi s-o am aici pe Dina! spuse Alisa tare, fără a vorbi cuiva anume. L-ar aduce ea îndată înapoi!

— Da' cine-i Dina, dacă-mi daţi voie să vă întreb! zise Papagalul.

Alisa răspunse repede, bucuroasă, ca totdeauna, să vorbească de pisicuţa ei:

— Dina e pisica noastră. E neîntrecută la prins şoareci, n-aveţi idee! Pii! Şi dac-aţi vedea-o cum se ia după păsărele! Cum dă cu ochii de-o păsărică, haţ! — ţi-o şi papă!

Aceste vorbe stîrniră mare tulburare printre cei de faţă. Cîteva păsări se îndepărtară în grabă; un Cioroi bătrîn începu să-şi lege grijuliu fularul în jurul gîtului, zicînd:

— Zău că trebuie să mă duc acasă; aerul de seară îmi face rău la gît!

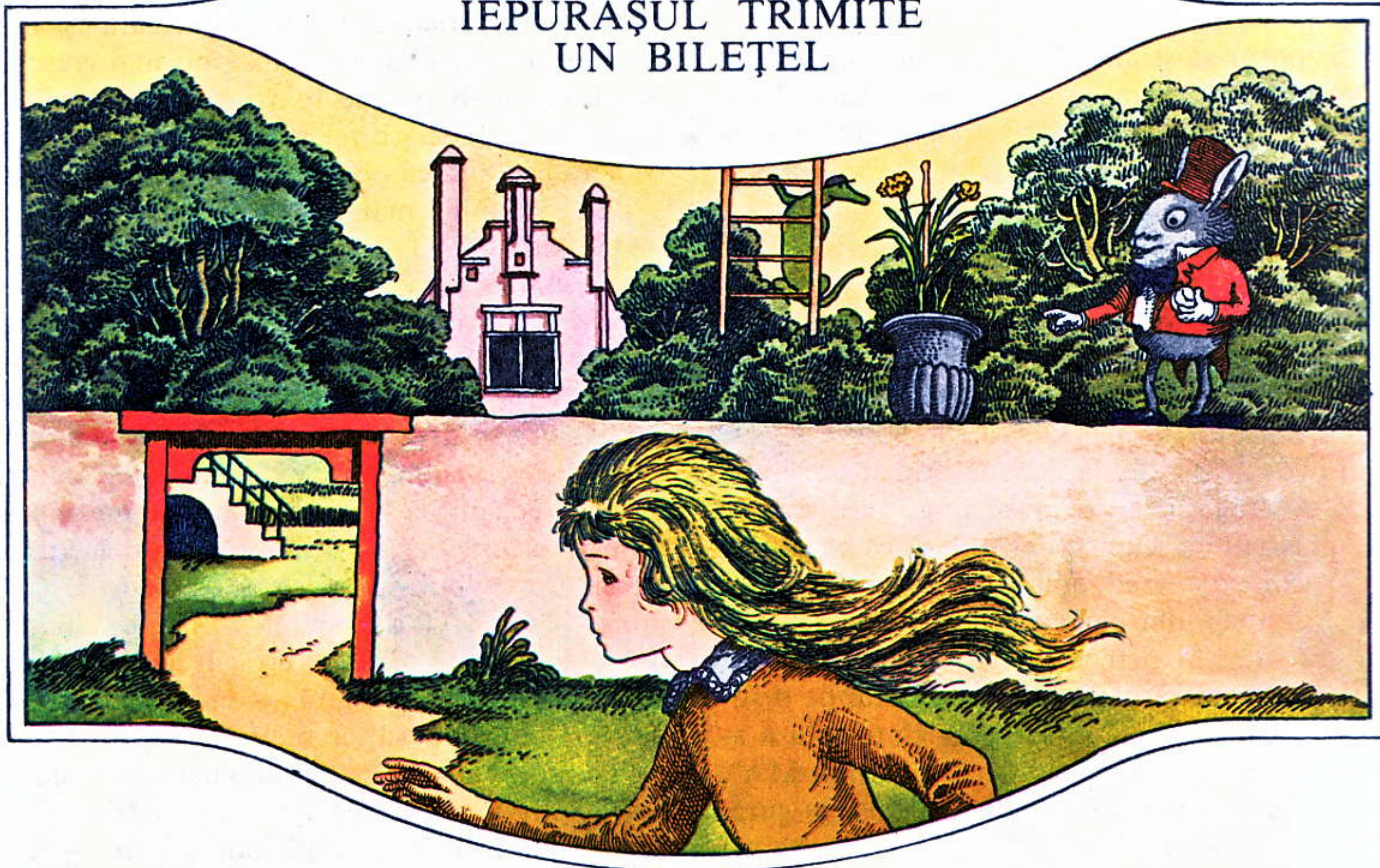
Şi o Cănăriţă strigă cu tremur în glas către puişorii ei:

— Hai să plecăm, copii. E tîrziu; de mult s-ar fi cuvenit să fiţi în pat!

Cu fel de fel de pretexte, se cărăbăniră toţi, şi în curînd Alisa se văzu singură.

„Era mai bine să nu fi pomenit de Dina — îşi spuse cu jale. Se pare că n-o iubeşte nimeni pe-aici — şi eu sînt sigură că-i cea mai drăguţă pisică din lume! O, scumpa mea Dina! Mă-ntreb dacă te voi mai vedea cîndva!“ Şi biata Alisa se porni iar pe plîns, căci se simţea foarte singură şi descurajată.

Dar nu trecu mult şi auzi iar, de departe, un tropăit de picioruşe. Ridică repede capul: mai că spera că Şoarecele se va fi răzgîndit şi că venea înapoi, să-şi termine povestea.

CAPITOLUL IV

IEPURAŞUL TRIMITE UN BILEŢEL

Era Iepurele alb, care venea înapoi, păşind agale, tropa-tropa, şi tot uitîndu-se de colo-colo, de parcă ar fi pierdut ceva. Şi Alisa îl auzi cum bombănea:

— Ducesa! Ducesa! Vai de lăbuţele mele! Vai de blana şi de mustăţile mele! O să pună să mă execute, sigur cum îs copoii copoi! Da' unde-am putut să le scap, stau şi mă-ntreb?

Alisa ghici într-o clipă că se uita după evantai şi după mănuşile albe, din piele de căprioară — şi se apucă să caute şi ea, cu toată bunăvoinţa. Dar nici urmă de ele, nicăieri; totul părea să se fi schimbat de cînd înotase în baltă, iar sala cea mare, cu măsuţa de cleştar şi cu uşa cea mititică, pierise cu desăvîrşire.

Foarte curînd, Iepuraşul dădu cu ochii de Alisa, care căuta de zor, şi strigă la ea cu glas foarte supărat:

— Ei, Mariana, tu ce cauţi aici? Dă o fugă pîn' acasă — în clipa asta — şi adu-mi o pereche de mănuşi şi-un evantai! Hai, iute!

Iar Alisa într-atîţ se sperie, încît o luă îndată la fugă în direcţia ce i-o arătase Iepuraşul, fără măcar să încerce a-l lămuri că greşise.

„M-a luat drept slujnica lui — îşi zicea, alergînd. Ce-o să se mai mire, cînd o să descopere cine sînt! Totuşi ar fi bine să-i aduc evantaiul şi mănuşile — bineînţeles dacă le pot găsi."

Pe cînd încă mai vorbea astfel, dădu de-o căsuţă curăţică, iar pe poarta ei se vedea o plăcuţă de alamă strălucitoare, pe care era gravat numele:

„V. IEPURAŞU".

Intră fără să bată şi urcă scările în fugă, de frică nu cumva să dea nas în nas cu adevărata Mariana şi să fie alungată înainte de-a fi găsit evantaiul şi mănuşile.

„Ce năzdrăvănie! îşi spunea Alisa. Auzi, să

mă trimită după treburile lui un Iepuraş! Acuşi-acuşi să vezi c-o să se-apuce şi Dina să mă pună la treabă!"

Şi porni să-şi închipuie cam cum ar fi asta. De pildă, ar chema-o dădaca ei: „Alisa! Vino imediat şi pregăteşte-te de plimbare!" Iar ea ar răspunde: „Numai o clipă! Vin îndată! Trebuie să pîndesc lîngă gaura asta de şoarece, pînă se întoarce Dina — să n-o zbughească şoarecele".

„Însă cred că dacă ar începe să-şi dea asemenea aere şi să pună lumea la treabă — gîndi mai departe Alisa — cei de-acasă nici n-ar mai ţine-o pe Dina!"

Între timp umblase pînă nimerise într-o odăiţă drăguţă, cu o masă lîngă fereastră; şi pe masă (după cum sperase) iată că se găseau un evantai şi vreo două-trei perechi de mănuşi mititele, din piele albă de căprioară. Luă evantaiul şi o pereche de mănuşi şi, tocmai cînd era gata să plece, îi căzură ochii pe o sticluţă care sta lîngă oglindă. Sticluţa asta n-avea nici o etichetă cu vorbele „BEA-MĂ", dar Alisa tot îi scoase dopul şi o duse la gură. „Ştiu bine — îşi spuse — că, ori de cîte ori mănînc sau beau, se întîmplă cîte ceva interesant: hai să văd, dacă beau din sticluţa asta, ce-o să se mai întîmple. Sper, zău aşa, c-o să mă facă să cresc iar mare; mi s-a urît de cînd sînt o fărîmă de fetiţă!"

Şi chiar c-o făcu să crească — şi încă mult mai degrabă decît se aştepta; nici nu băuse jumătate din sticluţă, cînd îşi dete seama că dăduse cu capul de tavan şi trebui să se aplece, ca să nu-şi frîngă gîtul. Puse repede sticluţa jos, zicîndu-şi: „Ajunge! Sper că mai mult ca atîta n-o să cresc — şi cum sînt acum, nu mai pot să ies pe uşă. Ce bine era să nu fi băut chiar atît!"

Dar, ah! în zadar se mai căia acum! Creştea şi creştea — şi curînd fu nevoită să stea în genunchi; un minut mai tîrziu, nici aşa nu mai avea loc şi încercă să se culce pe podea, cu un cot proptit în uşă şi cu celălalt braţ încolăcit în jurul capului. Dar tot mai creştea; cînd nu mai avu încotro, scoase un braţ pe fereastră şi un picior prin hornul de pe acoperiş şi-şi spuse: „Ce-o să mă fac, dacă tot mai cresc!"

Dar, din fericire, sticluţa fermecată îşi făcuse efectul pe deplin şi Alisa nu mai crescu. Sta însă într-o poziţie foarte neplăcută — şi cum nu vedea în ce fel ar mai putea ieşi din cameră, se simţea, fireşte, foarte nenorocită.

„Era cu mult mai plăcut acasă — gîndea biata Alisa — cînd nu mă făceam, întruna, ba mică, ba mare, şi nu trebuia s-ascult de şoareci şi de iepuraşi. Mai c-aş dori să nu fi coborît în vizuina aceea de iepure — şi totuşi... şi totuşi... e destul de nostimă viaţa pe care o duc! Tare mă mai minunez: ce s-o fi întîmplat cu mine?! Cînd citeam cîte un basm, credeam că asemenea lucruri nu se întîmplă niciodată, şi iată-mă acum în plin basm! Ar trebui să se scrie o carte despre mine — serios că da! Şi cînd o să cresc mare, o s-o scriu eu; dar am crescut mare de pe acum — adăugă necăjită — în tot cazul *aici* nu mai am loc să cresc."

„Dar oare o să rămîn la vîrsta pe care-o am acum? mai gîndi Alisa. Într-un fel e plăcut să ştii că n-o să fii niciodată babă — ei, da' şi să ai mereu de făcut lecţii! O, nici asta nu mi-ar place!"

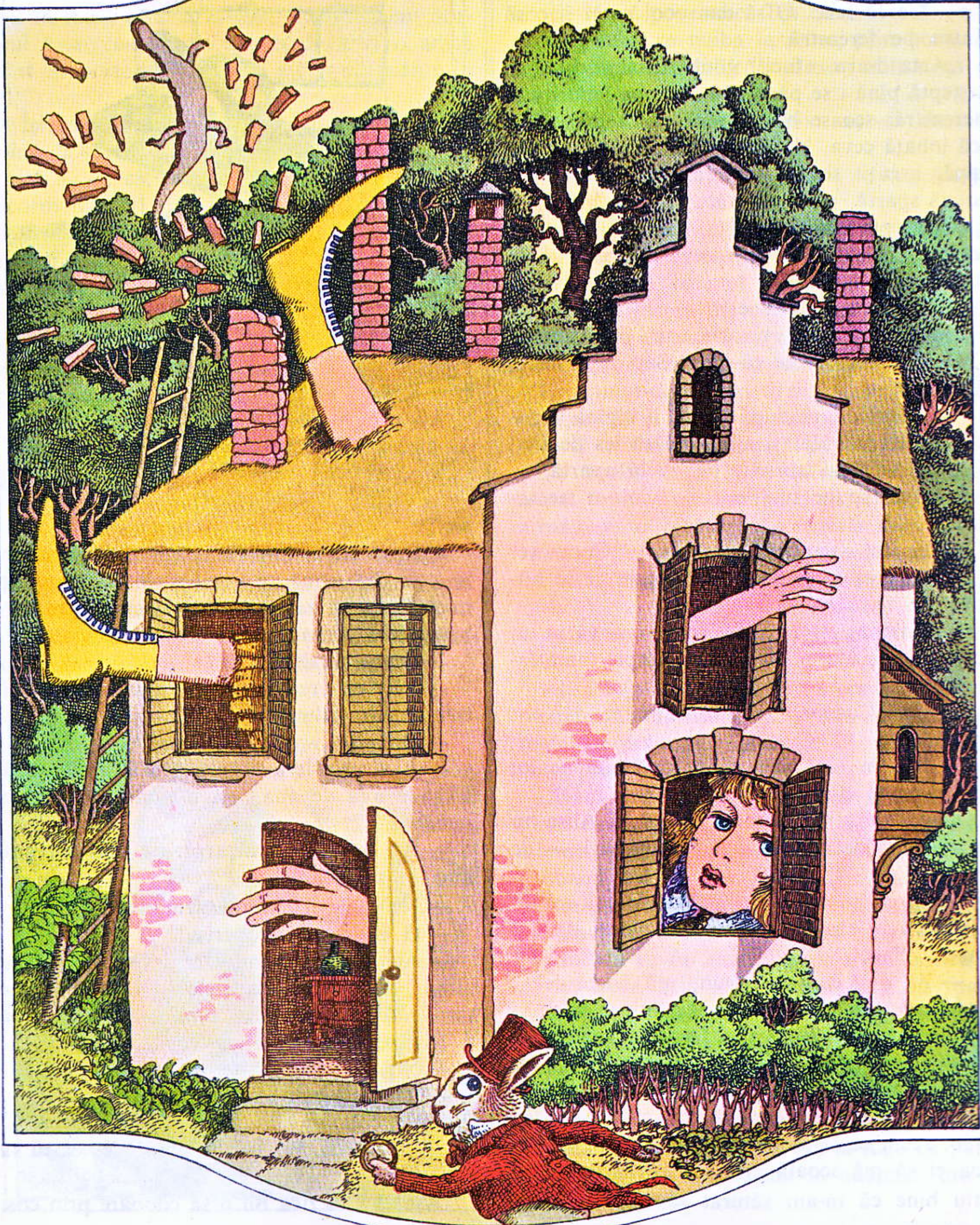
„Prostuţă ce eşti! îşi răspunse tot ea. Cum ai putea să faci lecţii aici? Păi abia încapi tu, unde să mai încapă şi cărţile pentru lecţii!"

Şi tot aşa chibzuia, privind situaţia cînd dintr-o latură, cînd din cealaltă şi purtînd o adevărată conversaţie cu sine însăşi. Cîteva minute mai tîrziu auzi însă un glas, afară, şi se opri să asculte.

— Mariana! Mariana! striga glasul. Adu-mi mănuşile — în clipa asta!

Apoi se auzi „tropa-tropa" pe scări. Alisa ştia că era Iepurele, care venea să vadă ce face dînsa acolo, şi începu să tremure de se clătina toată casa, uitînd cu desăvîrşire că acum ea era de o mie de ori mai mare decît Iepuraşul şi că era caraghios să se teamă de dînsul.

Îndată, Iepurele ajunse la uşă şi încercă s-o deschidă, dar cum uşa se deschidea spre înăuntrul camerei, de unde Alisa o împingea

zdravăn cu cotul, degeaba încerca Iepurașul s-o deschidă. Alisa îl auzi spunîndu-și:

— Ce să fac... O să dau ocol casei și o să intru pe fereastră.

„Asta n-ai s-o faci!" gîndi Alisa; și după ce așteptă pînă i se păru că-l aude pe Iepure sub fereastră, scoase brusc mîna afară și se făcu că înhață ceva. Nu înhăță nimic, dar auzi un țipăt ascuțit și o bufnitură, și-un zornăit de sticlă spartă, ceea ce o făcu să-și închipuie că poate Iepurașul căzuse în vreo răsadniță de castraveți, sau cam așa ceva. După asta se auzi *un glas mînios (era al Iepurașului):*

— Pet, Pet! Unde ești?

Iar apoi un glas pe care nu-l mai auzise:

— Aci sînt, firește că-s aci! Sap după mere, Cucoane!

— Ei taci, sapi după mere! îl îngînă supărat Iepurașul. Hai și ajută-mă să ies de-aici! (Și iar se auzi zornăit de sticlă spartă.)

— Acu' spune tu, Pet, ce-i acolo-n fereastră?

— E cu siguranță un braț, Cucoane! („bî-bî-bî-raț" rostea bietul, de tare ce se bîlbîia de frică).

— Un braț, nătărăule! Cine-a mai văzut un braț atît de mare? Nu vezi că umple toată fereastra?

— Da, Cucoane, aveți dreptate; da' tot braț îi.

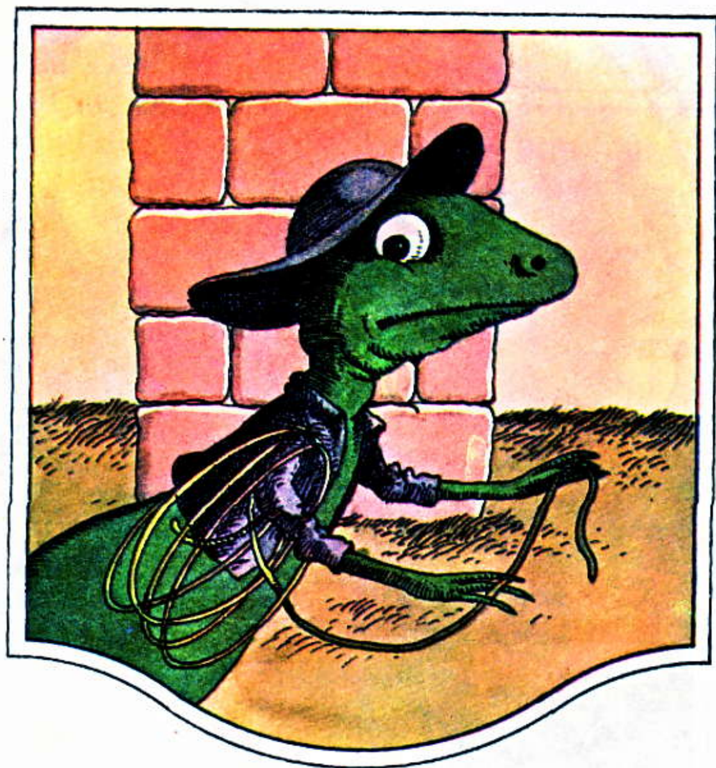
— Păi, în tot cazul n-are ce căuta acolo; du-te tu și dă-l afară!

După asta urmă o tăcere lungă, și Alisa nu mai auzea decît șoapte, la răstimpuri — de pildă:

— Parcă nu-mi vine... să fac una ca asta... Cucoane... zău așa... nu-mi place defel... nu-mi place!

— Fă așa cum îți spun, mă fricosule!

În cele din urmă, Alisa iar întinse mîna și se făcu iar că înhață ceva. De data asta se auziră *două* țipete ascuțite, și iar zornăit de sticlă spartă. „Ce de mai răsadnițe de castraveți au ăștia în jurul casei! gîndi Alisa. Mă întreb, acum ce-or să mai facă! Măcar de-ar putea ei să mă scoată prin fereastră! Eu, una, știu bine că m-am săturat să mai stau așa aici!"

Așteptă cîtva timp fără să mai audă nimic; în cele din urmă se auzi huruitul unor roți mici de car și zarva multor glasuri, care vorbeau de-a valma; Alisa desluși cuvintele:

— Scara ailaltă unde e?

— Păi, eu trebuia s-aduc numa' una; Bil trebuia s-o aducă p-ailaltă.

— Bil! Ad-o-ncoa, flăcăule!

— Așa, urcă-le aici, în colțul ăsta. Nu, întîi leagă-le una de alta, așa n-ajung nici pîn' la jumătate.

— A! las' c-o să meargă; nu mai tot găsi nod în papură.

— Na, Bilețel, prinde frînghia asta!

— O să-l țină acoperișul?

— Ai grijă de olanul ăla desprins!... O! ia uite-l, cade! Jos capetele! (Niște trosnete tari.) ...Cine naiba făcu asta?... Bil trebuie să fi fost!... Cine intră pe coș!...

— No, *eu* nu! Du-te *tu!*

— Ba, asta n-o fac, nu!

— Să coboare Bil prin coș.

— Ei, n-auzi, Bilețel? Stăpînu' zice că tu să cobori prin coș!

„Așa! Va să zică Bil o să coboare prin coș,

nu zău? își spuse Alisa. Toate alea văd că lui Bil i se pun în spinare! Eu, una, n-aș vrea să fiu în locul acestui Bilețel! E cam strîmt hornul ăsta, ce-i drept, dar cred că la o adică sînt eu în stare să trag un picior zdravăn prin el!"

Își trase, cît putu, piciorul înapoi și așteptă pînă ce auzi, aproape, deasupră-i, o lighioană mică — de ce soi să fi fost nu putea ghici — scormonind și luptîndu-se a se strecura prin horn; și-apoi, zicîndu-și: „Ăsta e Bil!", Alisa izbi o dată zdravăn cu piciorul și-așteptă să vadă ce se mai întîmplă.

Întîi și întîi îi auzi pe toți, într-un glas, strigînd:

— Ia uitați-l pe Bil, cum sare!

Apoi glasul Iepurașului singur:

— Prindeți-l voi, ăi de lîngă gard!

Apoi tăcere — apoi iar învălmășeală de glasuri.

— Țineți-i capul!

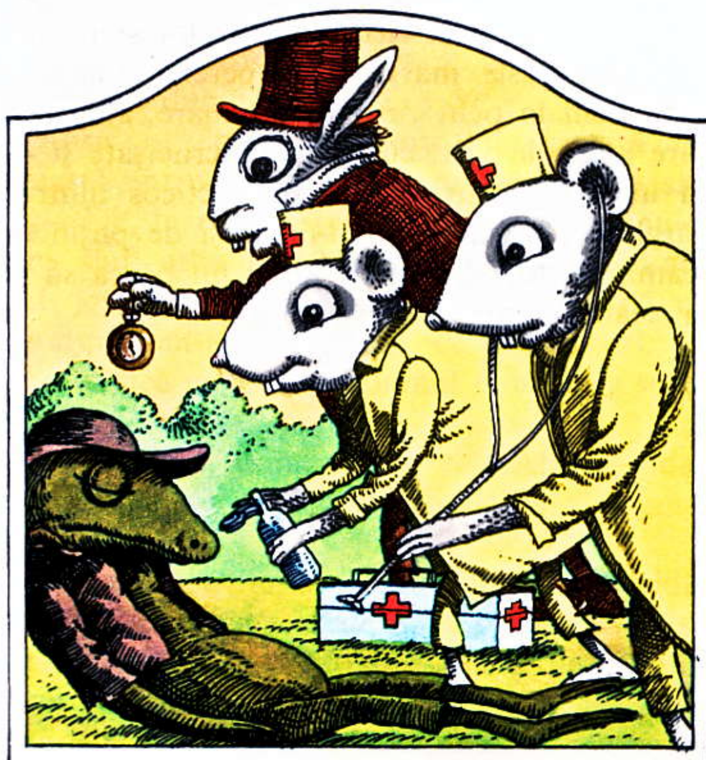
— Nițel rachiu!

— Vezi să nu se înece!

— Ce s-a-ntîmplat, băiatule? Ce-ai pățit!?

— Spune-ne tot!

În cele din urmă se auzi scîrțîind un glăscior slab („ăsta-i Bil", gîndi Alisa):

— De, nici eu nu prea știu. Nu, nu mai îmi dați; mă simt mai bine acum, da-s prea năucit ca să vă povestesc. Tot ce știu e că... s-a repezit nu-ș' ce naiba la mine, prin horn, și mi-a pocnit un bobîrnac de-am zburat ca o cometă!

— Da, zău, Bilețel, chiar așa-ai zburat! adeveriră ceilalți.

— Trebuie să dăm foc casei! se auzi glasul Iepurelui.

Atunci Alisa strigă cît putu de tare:

— Dacă faceți una ca asta, o pun pe Dina să vă-nhațe!

Urmă o tăcere de moarte, iar Alisa gîndi: „Mă întreb ce vor face acum? Dacă ar avea un dram de minte, ar scoate acoperișul".

Un minut-două mai tîrziu, începură iar să se foiască, și Alisa îl auzi pe Iepuraș:

— O roabă o s-ajungă pentru început.

„O roabă cu ce?" se întrebă Alisa. Dar n-avu timp să se întrebe mult, căci în clipa următoare o ploaie de pietricele mici se revărsă pe fereastră, unele atingîndu-i fața. „Îi fac eu să înceteze", își spuse și strigă cu glas tare:

— Să nu mai faceți asta, c-o să vă pară rău!

Alisa băgă de seamă cu oarecare uimire că pietricelele împrăștiate pe podea se prefăceau toate în prăjiturele și-atunci îi veni o idee strașnică.

„Dacă mănînc o prăjiturică din asta — gîndi ea — e sigur c-o să mi se schimbe iar statura; și cum mai mare nu pot să mă fac, probabil c-o să mă fac mai mică."

Așa că înghiți o prăjiturică și constată cu încîntare că începe imediat să se micșoreze. De îndată ce fu îndeajuns de mică pentru a putea trece prin ușă, părăsi casa în fugă. Afară văzu o grămadă de animale și de păsări mici, care stăteau și așteptau. Bietul Pui de Șopîrlă, Bil, era în mijlocul lor, sprijinit de doi Șoareci albi, care îi dădeau să bea ceva dintr-o sticlă. Cînd o zăriră, se năpustiră cu toții către Alisa; dar ea o luă la fugă cît putu de iute și se văzu curînd la adăpost, într-o pădure deasă.

„Cel dintîi lucru pe care trebuie să-l fac — își spunea Alisa — este să cresc din nou pînă la măsura mea obișnuită; iar cel de-al doilea, să găsesc drumul către grădina aceea încîntătoare. Cred că ăsta e cel mai bun plan."

Părea, fără îndoială, un plan excelent, foarte bine și foarte simplu întocmit; singura greutate era că Alisa n-avea nici cea mai mică idee cum să înceapă a-l împlini; iar pe cînd privea îngrijorată în juru-i prin desișul arborilor, un hămăit scurt și repezit, chiar deasupra capului ei, o făcu să se uite repede speriată în sus.

Un cățelandru uriaș o privea de la înălțimea ochilor lui mari și rotunzi și, întinzînd șovăielnic o labă, încerca s-o atingă.

— Mititelul de el! zise Alisa, cu glas mîngîios, și se căzni să-l fluiere, dar totodată îi era grozav de teamă ca nu cumva să fie flămînd, căci atunci probabil c-ar fi mîncat-o, cu toate mîngîierile ei.

Aproape fără să-și dea seama, culese de pe jos o crenguță și i-o întinse; cățelușul, cînd o văzu, făcu un salt în aer cu toate patru picioarele, scheunînd de încîntare, și se repezi la crenguță, făcîndu-se că vrea s-o sfîșie. Alisa se feri îndărătul unei urzici înalte, ca să n-o dea peste cap cățelandrul; în clipa cînd ieși iar la iveală, de cealaltă parte a urzicii, el iar se avîntă spre crenguță, făcînd o tumbă în aer, de zorit ce era s-o apuce. Alisa gîndi că asta era ca și cum s-ar fi jucat cu un cal de camion, și temîndu-se în fiece clipă să n-o calce în picioare cățelușul, fugi iar să se ascundă îndărătul urzicii. După aceea, cățelușul începu o figură nouă: se tot repezea de aproape la crenguță, alergînd de fiece dată puțintel înainte și o bună bucată înapoi, și lătrînd tot timpul, cu glas răgușit; în cele din urmă se așeză, mai departișor, gîfîind, cu limba atîrnîndu-i afară și cu ochii săi mari pe jumătate închiși.

Alisa își zise că e momentul s-o șteargă. O luă îndată la fugă și fugi pînă obosi de abia mai sufla, și pînă ce lătratul cățelandrului nu se mai auzi decît foarte slab, din depărtare.

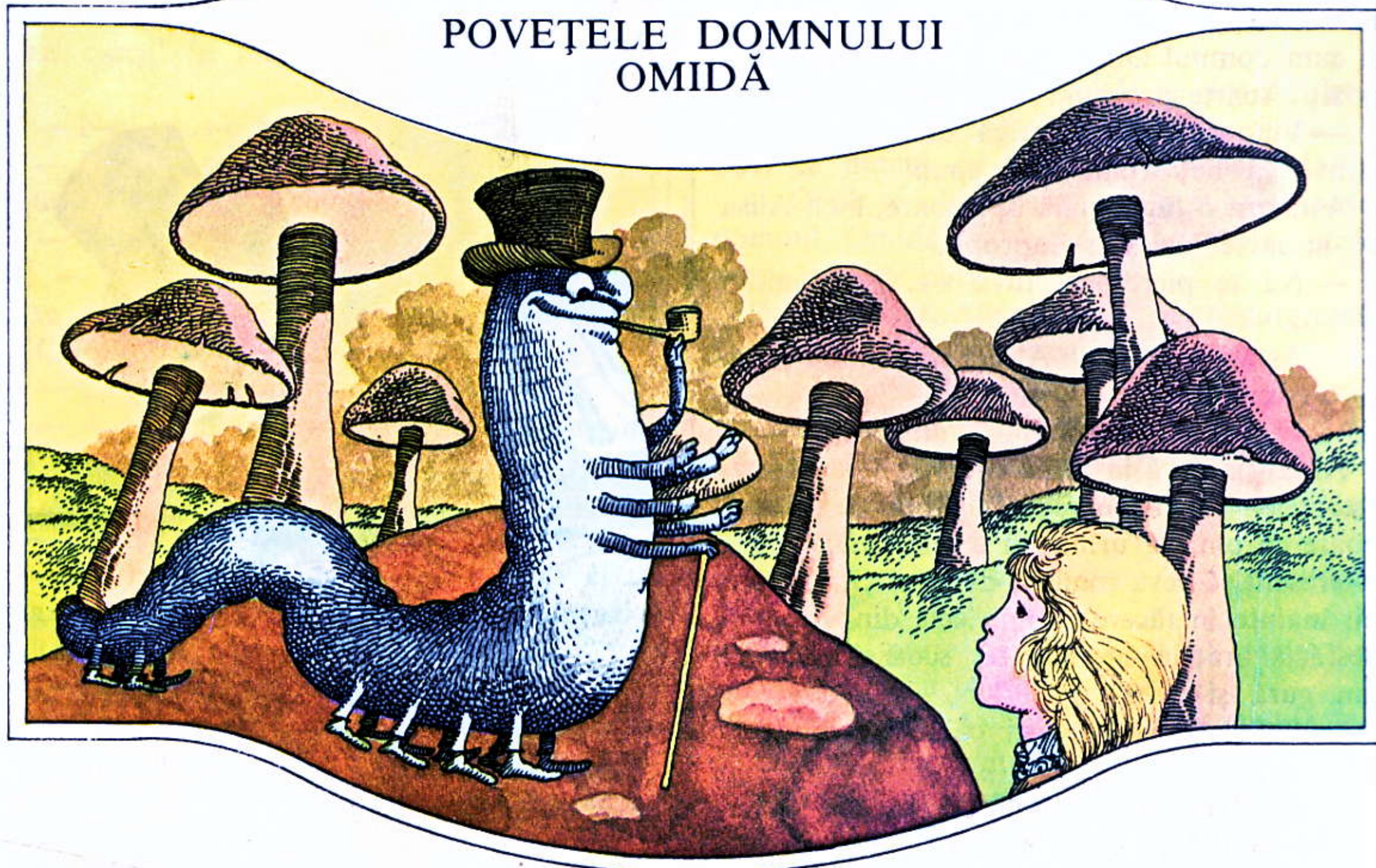
— Da' ce cățeluș dulce era! zise Alisa, rezemîndu-se de o floare de păpădie, ca să se mai odihnească și făcîndu-și vînt cu o frunză. Ce mult mi-ar fi plăcut să-l învăț cîte și mai cîte giumbușlucuri — da, dacă aș fi fost destul de mare!... Ah, ah! Mai c-am uitat că trebuie neapărat să cresc iar! Ia să vedem — ce-i de făcut oare? Bănuiesc c-ar trebui să mănînc sau să beau ceva; dar vorba e: ce?

Într-adevăr, asta era întrebarea: *ce* să mănînce? Alisa se uită în juru-i, la flori și la firele de iarbă, dar nu văzu nimic care să-i fi părut potrivit a fi mîncat sau băut în situația ei. În apropiere, creștea o ciupercă mare, cam de-o înălțime cu dînsa; după ce o cercetă, pe dedesubt, din amîndouă laturile și dindărăt, îi dete în gînd că n-ar fi rău să se uite și pe deasupra, să vadă acolo ce era?

Se înălță deci în vîrful picioarelor și aruncă o privire peste marginea ciupercii; îndată se văzu ochi în ochi cu o omidă mare, albastră, care ședea în vîrf, cu brațele încrucișate și — ca un boier bătrîn — fuma tacticos dintr-o narghilea lungă, neluînd-o cîtuși de puțin în seamă pe Alisa, cum de altfel nu părea să ia în seamă nimic altceva.

CAPITOLUL V

POVEȚELE DOMNULUI OMIDĂ

Domnul Omidă și Alisa se priviră cîtva timp în tăcere; în cele din urmă, Omidă scoase ciubucul din gură și o întrebă cu glas sfîrșit, somnoros:

— Da' dumneata cine ești?

Alisa nu prea se simțea încurajată de această introducere. Răspunse cam sfioasă:

— De, în clipa asta nu prea știu, domnule, cine sînt; atîta știu — cine eram cînd m-am dat jos din pat azi-dimineață, dar cred că de-atunci m-am schimbat de cîteva ori.

— Adică cum? zise domnul Omidă cu severitate. Vorbește lămurit!

— Aș vrea, domnule — zise Alisa — dar mi-e teamă că n-o să pot, fiindcă nici eu nu-s lămurită.

— E de neînțeles — zise domnul Omidă.

— Mă tem că mai de înțeles ca atît n-o să vă pot explica — răspunse Alisa, foarte politicos — de vreme ce și mie îmi e totul de neînțeles; și, știți, cînd te schimbi de atîtea ori pe zi, începi să nu mai înțelegi nimic, nu-i așa?

— Nu-i așa! zise domnul Omidă.

— De, poate că dumneavoastră încă n-ați fost în situația asta — zise Alisa — dar cînd o să trebuiască să vă schimbați în crisalidă și apoi în fluture, desigur c-o să vi se pară cam ciudat, nu credeți?

— Deloc — zise domnul Omidă.

— De, poate că dumneavoastră simțiți altfel decît mine — zise Alisa — tot ce știu e că *mie* mi s-ar părea foarte ciudat.

— Dumitale! zise domnul Omidă cu dispreț. Da' *cine* ești dumneata?

Ceea ce iarăși îi aducea înapoi la punctul de unde pornise convorbirea.

Alisa era cam sîcîită de faptul că domnul Omidă îi vorbea atît de scurt; se ridică în picioare și zise, foarte serios:

— Cred că mai întîi ar trebui să-mi spuneți cine sînteți *dumneavoastră!*

— De ce? zise domnul Omidă.

Iată altă întrebare care o cam uluia; şi cum nu-i dădea în gînd nici un răspuns prea bun, şi cum domnul Omidă părea să fie într-o dispoziţie foarte proastă, Alisa întoarse spatele.

— Vino înapoi! o strigă domnul Omidă. Am ceva important să-ţi spun!

Asta era o făgăduială ispititoare, încît Alisa se întoarse iar şi se apropie.

— Nu te pierde cu firea — zise domnul Omidă.

— Asta-i tot? făcu Alisa, stăpînindu-şi cu greu supărarea.

— Nu — zise domnul Omidă.

Alisa gîndi că la urma urmei putea să mai aştepte — tot n-avea ceva mai bun de făcut şi poate că pînă la urmă tot îi mai spunea ceva interesant. Cîteva minute, domnul Omidă pufăi înainte în tăcere, dar în cele din urmă îşi desfăcu braţele încrucişate, scoase ciubucul din gură şi zise:

— Va să zică, gîndeşti că te-ai schimbat, hm?

— Mă tem că da, domnule — zise Alisa. Unele lucruri nu mi le amintesc ca altă dată, şi nici zece minute în şir nu rămîn la fel — ba mă fac mică, ba mă fac mare!

— Ce lucruri nu-ţi aminteşti? întrebă domnul Omidă.

— Păi, de pildă, am încercat să spun poezia „Cînd harnica albină vrea“ şi a ieşit cu totul altceva! răspunse Alisa, cu glas foarte jalnic.

— Spune poezia „Eşti bătrîn, taică Will“ — zise domnul Omidă.

Alisa îşi încrucişă mîinile la piept şi începu:

— Eşti bătrîn, taică Will — feciorul grăi —
Părul de tot ţi-a albit;
Cu capul în jos oare bine o fi
Să tot stai, în mîini proptit?

— Cînd tînăr eram, ce-i drept, mă temeam
Că statul în cap m-o prosti;
De cînd ştiu că tot *prost sînt,*
Stau în cap, băieţaş, după pofta inimii!

— Eşti bătrîn, taică Will — ţi-am mai spus
— pe cuvînt,
Şi ai forme aproape obeze!
Cum de braţele tot mlădioase îţi sînt?
Şi picioarele tot sfîrleze!

— Mlădios ca să fiu, mădularele toate,
De cînd eram tînăr, le-am uns cu-alifie.
Uite alifia — vrei şi tu poate
Să-ţi vînd niţică? E cinci bani cutia.

— Eşti bătrîn — zice fiul — şi ţi-s fălcile moi,
De să mestece seu ar fi bune,
Da' gîsca o mănînci cu oase şi cioc —
Cum faci, taică, astă minune?

— Cînd june eram, cu pletele-n vînt,
Voiam să mă fac avocat;
Pricinile apoi cu nevasta pledînd,
Fălcii tărie am păstrat.

— Eşti bătrîn, taică Will — zice fiul iar —
Cine-ar crede că eşti în stare
Să ţii-n vîrful nasului un ţipar
În cumpănă! E de mirare!

— La destule mirări pîn-acu' ți-am răspuns!
Rogu-te, acum te cară!
Mai am și-alte treburi. Și mi-i de-ajuns!
Vezi c-acu' îți fac vînt pe scară!

— N-ai spus-o bine — zise domnul Omidă.

— Da, mi se pare și mie că nu prea am spus-o bine; unele cuvinte mi-au ieșit altfel.

— Ți-a ieșit altfel de la început pînă la sfîrșit — spuse categoric domnul Omidă, după care urmă o tăcere de cîteva minute.

Cel dintîi vorbi domnul Omidă.

— Ce mărime ți-ar conveni? întrebă.

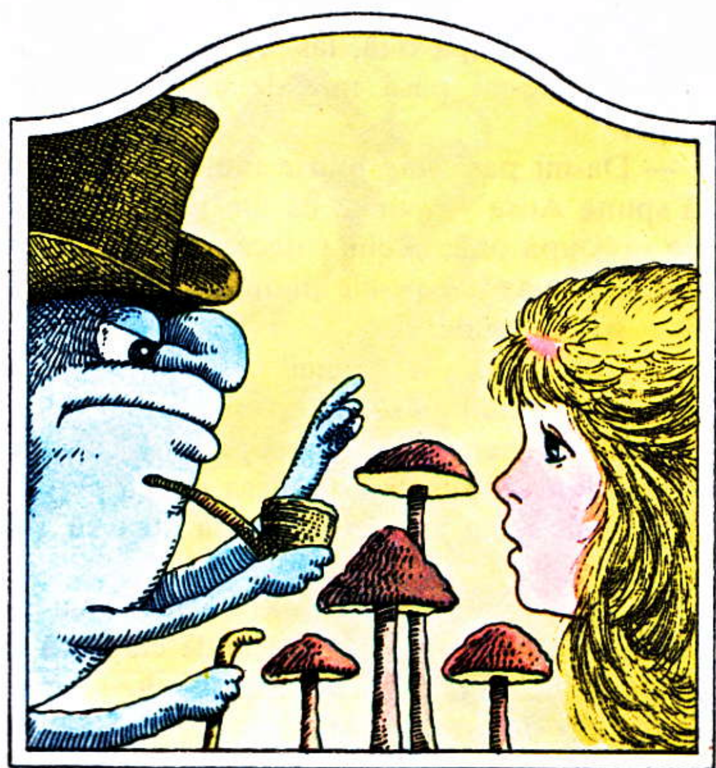
— A, nu m-am gîndit la o mărime anume — răspunse repede Alisa. Atîta că-i neplăcut să te tot schimbi mereu, știți?

— Nu știu — zise domnul Omidă.

Alisa nu mai spuse nimic; în viața ei nu mai întîlnise pe cineva care s-o contrazică atîta; simțea că-și pierde răbdarea.

— Cum ești acum îți place?

— De... mi-ar place să fiu nițeluș mai mare, domnule, dacă nu vă e cu supărare — spuse Alisa. E jalnic să ai o înălțime de un deget.

— Ba deloc — e o înălțime foarte bună! zise cu mînie domnul Omidă, înălțîndu-se țeapăn pe cînd vorbea (avea exact înălțimea de un deget).

— Dar eu nu-s obișnuită! se scuză biata Alisa cu glas plîngător. Și gîndi în sinea ei: „Of, că numai de ființe supărăcioase dau!"

— O să te obișnuiești cu timpul — spuse domnul Omidă și, luînd ciubucul în gură, porni iar să pufăie.

De data asta, Alisa așteptă cu răbdare pînă va binevoi să-i vorbească din nou.

După un minut, două, domnul Omidă scoase ciubucul din gură, căscă o dată, de două ori, se scutură, apoi se dete jos de pe ciupercă și se depărtă prin iarbă, rostind între timp, nepăsător:

— Dintr-o parte crești mare, din cealaltă te faci mică.

„Dintr-o parte din *ce?* Cealaltă parte din *ce?*" se întreba Alisa în sinea ei.

— Din ciupercă — zise domnul Omidă, de parcă ar fi fost întrebat cu glas tare; și, o clipă mai tîrziu, se făcuse nevăzut.

Alisa rămase cîtva timp pe gînduri în fața ciupercii, încercînd a se lămuri care să-i fie cele două părți; și cum ciuperca era cu desăvîrșire rotundă, găsea problema foarte grea. În cele din urmă o cuprinse cu brațele pînă unde putea ajunge și rupse cu fiece mînă cîte o bucățică din margine.

„Ei, acu' care ce e?" se întrebă și ronțăi o fărîmiță din bucățica ce-o ținea în mîna dreaptă, ca s-o încerce; în clipa următoare simți o izbitură sub bărbie: i se pocnise de picior.

Fu foarte speriată de această schimbare bruscă; dar își dădu seama că nu e timp de pierdut, căci scădea repede; trebuia îndată să mănînce puțin din cealaltă bucățică. Bărbia îi era atît de îndesată în picior, încît abia mai avea loc să deschidă gura; dar în cele din urmă o deschise și reuși să înghită o fărîmă și din bucățica mîinii stîngi.

— Ce bine că pot să mișc iar capul! exclamă Alisa încîntată, dar în clipa următoare se sperie din nou, căci nu-și mai găsea umerii.

Tot ce vedea, cînd privea în jos, era o lungime imensă de gît, care părea a se înălța ca un lujer dintr-o mare de frunziș verde, ce se zărea așternut departe, sub ea.

— Ce-o fi verdeața aia multă? zise Alisa. Și ce s-or fi făcut umerii mei? Și, bietele mele mîini, cum de nu vă pot vedea?

Vorbind, își mișca mîinile de colo pînă colo, dar fără altă urmare decît că îndepărtatul frunziș de sub ea tremura nițeluș.

Cum se părea că nu-i chip să-și ducă mîinile la cap, încercă să-și aplece capul pînă va da de mîini — și fu încîntată să vadă că gîtul îi era mlădios ca un șarpe.

Tocmai reușise să-l aplece, unduit într-un zigzag grațios, și se pregătea să-l cufunde printre frunze (descoperise că acestea nu erau decît coroanele copacilor sub care umblase), cînd un sîsîit aprig o făcu să se tragă înapoi cu grabă: un porumbel mare îi zburase în obraz și o bătea mînios cu aripile.

— Șarpe! țipa Porumbelul.

— Nu sînt șarpe! protestă Alisa indignată. Dă-mi pace!

— Ba ești șarpe! repetă Porumbelul, dar cu glas ceva mai potolit, apoi adăugă aproape plîngînd: Am încercat în toate felurile — și tot degeaba! Nu-i chip să le intri în voie!

— Nu înțeleg cîtuși de puțin despre ce vorbiți — zise Alisa.

— Am încercat prin rădăcinile arborilor, am încercat în malul apei, am încercat prin tufișuri — continuă Porumbelul, fără a lua seama la ea. Dar șerpii ăștia... Nu poți să-i împaci!

Alisa era tot mai nelămurită; gîndi însă că n-avea rost să mai spună nimic pînă nu va termina de vorbit Porumbelul.

— Ca și cum n-ar fi destulă osteneală cu clocitul ouălor — zise Porumbelul. Trebuie să mai fii și cu ochii în patru după șerpi, zi și noapte! Nici un picușor n-am dormit, de trei săptămîni!

— Îmi pare foarte rău c-ați avut supărări — spuse Alisa, care acum începea să înțeleagă păsul Porumbelului.

— Și tocmai cînd alesesem cel mai înalt copac din pădure — continuă Porumbelul, ațîțîndu-i-se iar glasul — și tocmai cînd gîndeam că în sfîrșit am scăpat de ei, poftim, se ivesc iar din senin, șerpește, cu tertipurile lor! Brr! Șarpe!

— Dar eu nu sînt șarpe, ți-am mai spus! îl încredință Alisa. Eu sînt o... eu sînt o...

— Da, sigur! Ce ești atunci? zise Porumbelul. Văd eu că te căznești a născoci ceva!

— Eu... eu sînt o fetiță — zise Alisa, cam cu îndoială, amintindu-și de cîte ori se prefăcuse în acea zi.

— Nu zău, ce mai scorneală! răspunse Porumbelul, pe un ton de adînc dispreț. Am văzut eu destule fetițe în viața mea, dar *nici una* cu un gît ca ăsta! Nu, nu! Ești șarpe, degeaba tăgăduiești. Acuși o să-mi spui că n-ai gustat niciodată un ou!

— Am gustat ouă, desigur — zise Alisa, căci era un copil care spunea totdeauna adevărul — fiindcă, știți, fetițele mănîncă și ele ouă, ca și șerpii.

— Nu cred asta — spuse Porumbelul — dar dac-o fi așa, atunci înseamnă că sînt și ele un fel de șerpi; asta-i tot ce pot să spun.

Era o idee atît de nouă pentru Alisa, încît amuți cîteva clipe, ceea ce-i dete Porumbelului răgaz să adaoge:

— Te uiți după ouă, las' că știu eu; și dacă-i așa, ce-mi pasă mie de ești fetiță, ori șarpe?

— Da-mi pasă *mie* foarte mult — se grăbi să spună Alisa — numai că din întîmplare nu mă uit după ouă; și chiar dacă aș face una ca asta, nu le-aș lua pe-ale dumitale; mie nu-mi plac ouăle crude.

— Atunci pleacă de-aici! zise Porumbelul îmbufnat, aciuindu-se iarăși în cuibul lui.

Alisa se ghemui printre copaci — cu chiu cu vai, fiindcă gîtul i se încurca mereu printre crengi, și una, două, trebuia să stea să și-l descurce.

După cîtva timp își aminti că încă mai ținea în mîini cele două bucățele de ciupercă și se apucă să ronțăie, cu mare grijă, cîte-un pic, cînd dintr-o bucată, cînd din cealaltă — ba crescînd, ba scăzînd — pînă ce, în sfîrșit,

văzu că izbutise să ajungă la înălţimea ei obişnuită.

De atîta vreme nu mai fusese cît de cît normală ca statură, încît la început i se păru foarte curios; dar în cîteva minute se obişnui şi începu iar să stea de vorbă cu sine însăşi, cum prinsese obiceiul.

„Bravo, acum am împlinit jumătate din ce-aveam de gînd! Uluitoare sînt schimbările astea... niciodată nu ştiu ce-o să devin, de la un minut la altul! Totuşi, iată c-am revenit la măsura mea obişnuită; ceea ce am de făcut acum, întîi şi întîi, e să pătrund în grădina aceea frumoasă. Mă-ntreb, oare cum pot face asta?"

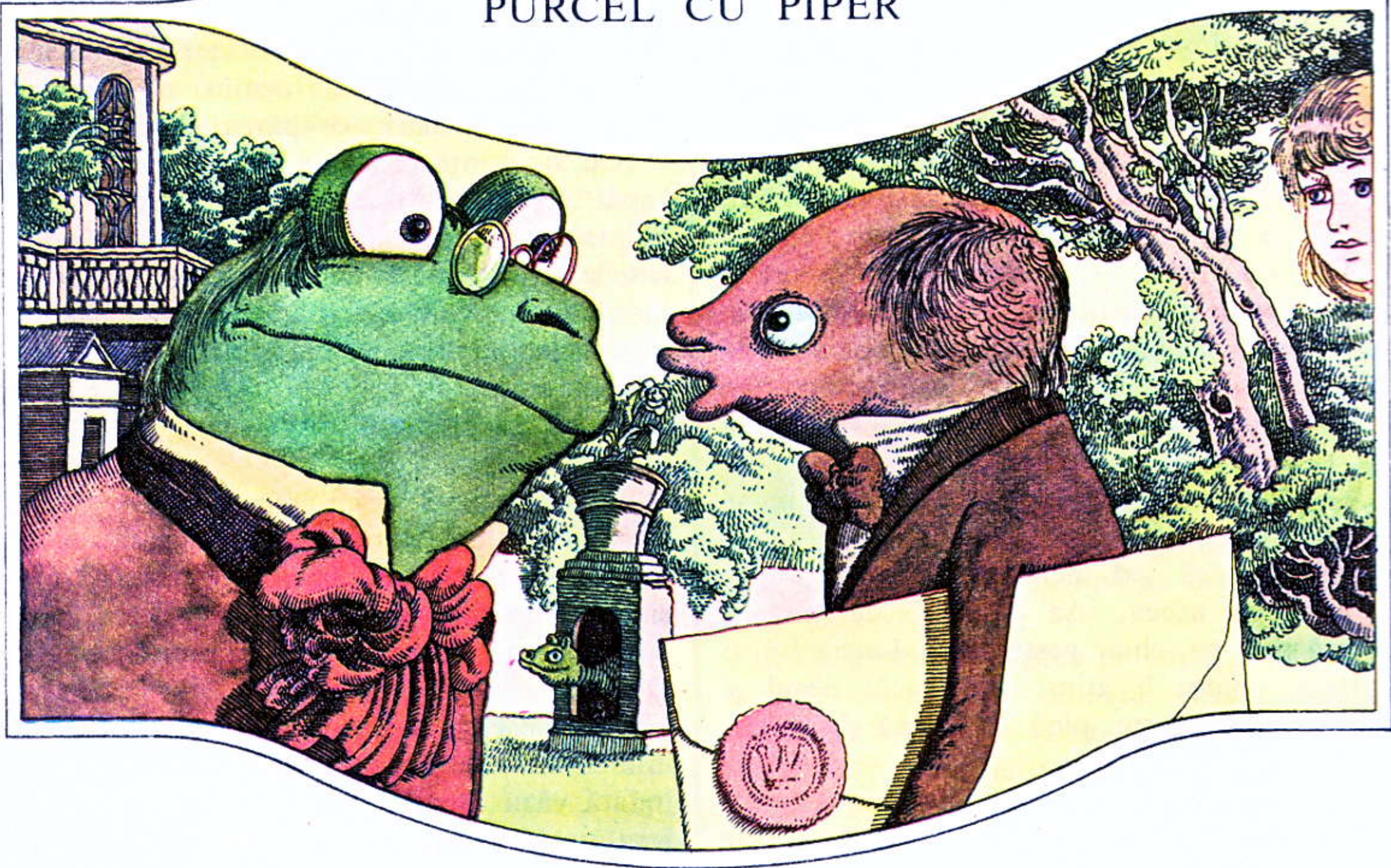
Vorbind astfel, ajunse deodată într-un luminiş, unde se găsea o casă, nu mai înaltă de vreo patru picioare.

„Oricine ar locui aici — gîndi Alisa — n-are rost să intru la ei cu statura pe care o am acum: vai, da' şi-ar ieşi din fire de spaimă!"

Aşa că începu să ronţăie iar binişor din bucăţica ce-o ţinea în mîna dreaptă şi nu cuteză să se apropie de casă înainte de a fi scăzut la vreo nouă degete.

CAPITOLUL VI

PURCEL CU PIPER

Un minut, două, stătu și se uită la casă, întrebîndu-se ce să facă mai întîi, cînd deodată se ivi, alergînd dinspre pădure, un lacheu (Alisa îl consideră lacheu, fiindcă era îmbrăcat în livrea; altminteri, judecînd după fața lui, ar fi zis că-i un pește). Acest lacheu se apropie de casă și ciocăni tare în ușă. Îi deschise un alt lacheu în livrea, cu o față rotundă și ochi mari, ca de broască. Amîndoi lacheii aveau părul pudrat și aranjat în bucle ce le acopereau tot capul.

Alisa observă toate astea și — foarte curioasă să afle despre ce era vorba — se dădu puțin mai la o parte, în pădure, ca să asculte ce vorbesc.

Întîi și întîi, Lacheul-Pește scoase la iveală, de sub braț, o scrisoare mare — aproape cît el de mare — pe care i-o înmînă celuilalt, spunînd, pe un ton solemn:

— Pentru Ducesă. O invitație la crochet din partea Reginei.

Lacheul-Broască repetă, pe același ton solemn, ca și Lacheul-Pește, doar întorcînd nițel cuvintele:

— De la Regină. O invitație la crochet pentru Ducesă.

Apoi își făcură unul altuia cîte-o plecăciune adîncă și buclele li se amestecară.

Alisa se prăpădea de rîs uitîndu-se la ei; alergă înapoi în pădure să se ascundă, de frică să n-o audă cei doi, și cînd scoase iar capul ca să privească, Lacheul-Pește plecase, iar celălalt ședea pe jos, aproape de ușă, și se holba la cer, prostește.

Alisa merse cu sfială pînă la ușă și bătu.

— N-are nici un rost să bați — zise Lacheul — pentru două motive: mai întîi, fiindcă eu sînt de aceeași parte a ușii ca și dumneata; al doilea, pentru că cei dinăuntru fac atîta gălăgie, că tot nu te-aude nimeni.

Și într-adevăr, dinăuntru se auzea un scandal nemaipomenit: niște neîncetate urlete și

strănuturi, și — una, două — cîte un trosnet puternic, de parcă s-ar fi fărîmat în bucăți vreo farfurie sau vreo oală.

— Atunci — zise Alisa — cum să intru?

— Ar mai avea rost să bați — vorbi înainte Lacheul, fără să țină seama de spusele ei — dacă ar fi ușa asta între noi. De pildă, dacă ai fi înăuntru, dumneata ai putea să bați și eu aș putea să-ți deschid, înțelegi?

Pe cînd vorbea, se holba întruna la cer și Alisa socoti că asta era hotărît nepoliticos. „Dar poate că nu-i vina lui — își zise apoi — n-o fi putînd altfel; are ochii atît de aproape de creștetul capului! Dar în tot cazul ar putea să răspundă la întrebări."

— Cum să intru? repetă cu glas tare.

Lacheul zise:

— Eu o să șed aici pînă mîine.

În clipa aceea, ușa casei se deschise și zbură prin ea, chiar peste capul Lacheului, o farfurie mare; îi atinse în treacăt nasul și zbură mai departe, pînă se fărîmă de-un copac.

— ... sau poate și pînă poimîine — continuă Lacheul, pe același ton, de parcă nu s-ar fi întîmplat nimic.

— *Cum* să intru? întrebă iar Alisa, cu glas mai tare.

— Păi, vorba e *dacă* trebuie să intri! zise Lacheul. Asta-i vorba, întîi și întîi, înțelegi dumneata?

Adevărul ăsta era, fără îndoială, numai că Alisei nu-i prea plăcu să-l audă.

— E îngrozitor — bombăni pentru sine — cum te contrazic toate ființele astea! Să înnebunești, nu alta!

Între timp, Lacheul găsise un bun prilej ca să-și repete observațiile de adineauri, cu oarecari înflorituri:

— Eu o să șed aici *întruna*, zile întregi.

— Și eu ce să fac? zise Alisa.

— Ce dorești — zise Lacheul și începu să fluiere.

— A! Degeaba stau la discuție cu ăsta — zise Alisa disperată — e tîmpit de-a binelea! Apoi deschise ușa și intră.

Ușa ducea de-a dreptul într-o bucătărie mare, plină de fum de la un capăt la altul. În mijloc, pe un scăunaș cu trei picioare, ședea Ducesa, cu un copil mic în brațe. Bucătăreasa sta aplecată deasupra focului și amesteca într-un ceaun mare, ce părea plin cu supă.

„Cu siguranță că a pus prea mult piper în supă!" își zise Alisa, printre strănuturi.

Într-adevăr, prea era încărcat aerul cu miros de piper. Pînă și Ducesa strănuta din cînd în cînd; iar copilașul ba urla, ba strănuta, fără încetare. Singurele ființe din bucătărie care nu strănutau erau bucătăreasa și o pisică mare, ce sta pe vatră, rînjind cu gura pînă la urechi.

— Sînteți bună să-mi spuneți — zise Alisa, cu nițică sfială, fiindcă nu era prea sigură dacă se cuvenea să vorbească ea întîi — de ce rînjește așa pisica dumneavoastră?

— Fiindcă-i o pisică din Cheshire[1] — zise Ducesa — de-aia, Porcule!

Ultimele cuvinte le rosti tam-nesam, atît de mînioasă, încît Alisa mai că sări în sus; dar îndată văzu că nu-i erau adresate ei, ci copilașului, încît prinse curaj și vorbi mai departe:

— Nu știam că pisicile din Cheshire totdeauna rînjesc; de fapt, nici nu știam că pisicile știu să rînjească.

— Toate știu — zise Ducesa — și mai toate rînjesc.

— Eu nu știu nici una care să rînjească — zise Alisa foarte cuviincios, bucuroasă că încropise o convorbire.

— Multe nu știi tu, mai e vorbă — răspunse Ducesa.

Alisei nu-i plăcu deloc tonul cu care-i spusese asta și gîndi c-ar fi mai bine să găsească alt subiect de conversație.

În timp ce șovăia cam ce să aleagă, bucătăreasa luă de pe foc ceaunul cu supă și, îndată după aceea, se apucă să arunce cu tot ce găsea la îndemînă în Ducesă și în copil — întîi

[1] În limba engleză există zicala: „Rînjește ca o pisică de Cheshire". (n.t.)

cu vătraiul, apoi urmă o ploaie de tingiri, tăvi și farfurii.

Ducesa, chiar cînd o nimerea cîte ceva, făcea de parcă nici n-ar fi băgat de seamă, iar copilul urla oricum atît de tare, încît era cu neputință să știi dacă-l supărau ori nu loviturile.

— Ah, te rog, bagă de seamă ce faci! strigă Alisa, sărind îngrozită de la locul ei. Vai, să știi că i-a rupt *drăguțul* de născior! exclamă iarăși, cînd o cratiță neobișnuit de mare zburase chiar pe lîngă nasul copilului, mai să i-l strivească.

— Dacă și-ar vedea fiecare de treaba lui — mîrîi Ducesa — s-ar mișca lumea cu mult mai repede.

— Dar asta n-ar fi de nici un folos — zise Alisa, foarte bucuroasă că avea prilej să arate și ea nițel ce știe. Gîndiți-vă, cum s-ar mai descurca cu ziua și cu noaptea? Fiindcă, nu-i așa, îi trebuiesc pămîntului douăzeci și patru de ore ca să se sucească în jurul axei sale.

— Fiindcă veni vorba de sucit — zise Ducesa — sucește-i gîtul!

Alisa aruncă o privire cam înfricoșată spre bucătăreasă, ca să vadă dacă are de gînd să ia în serios această idee de-a Ducesei, dar bucătăreasa amesteca de zor în supă și părea să nici nu asculte, încît Alisa cuteză să vorbească înainte:

— Douăzeci și patru de ore, dacă nu mă-nșel — sau douăsprezece? — Am...

— Ah, ce tot mă plictisești pe mine cu de-alde astea! zise Ducesa. Niciodată n-am putut să sufăr cifrele!

Apoi se apucă iar să adoarmă copilul, cîntîndu-i un fel de cîntec de leagăn și zguduindu-l zdravăn la sfîrșitul fiecărui vers:

Fii aspră cu micuțul tău,
Și bate-l cînd strănută;
Strănută fiindcă este rău,
Știe că te-ntărîtă.

(alăturîndu-i-se bucătăreasa și copilul):

Hapciu! Hapciu! Hapciu!

Pe cînd Ducesa cîntă cea de-a doua strofă, îl tot zguduia cu străşnicie pe copil, care, bietul de el, urla atît de tare, încît Alisa abia deslușea vorbele cîntecului:

Sînt aspră cu micuțul meu,
Îl bat dacă strănută;
Îi prinde bine, zic și eu,
Papara, și-i ajută!

COR

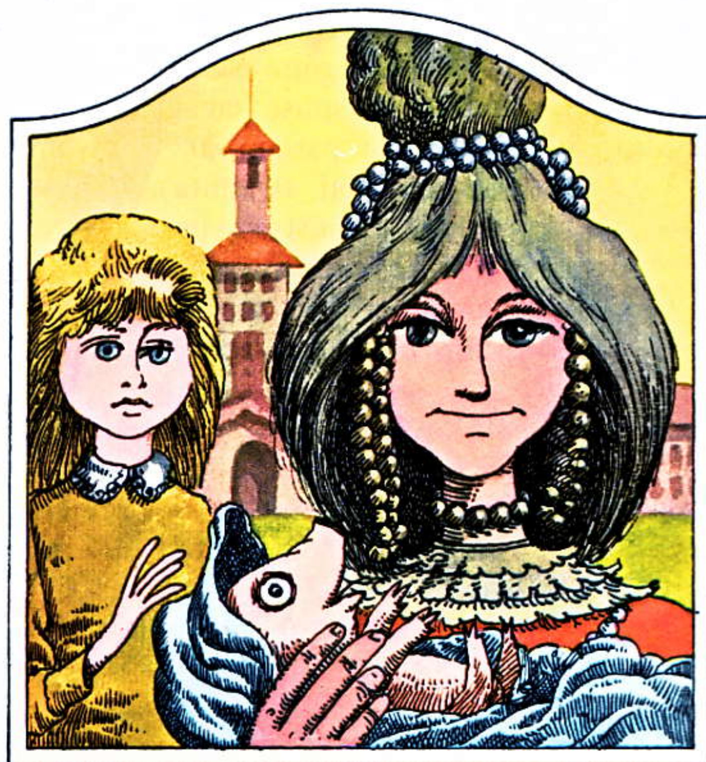
Valeu! Valeu! Valeu!

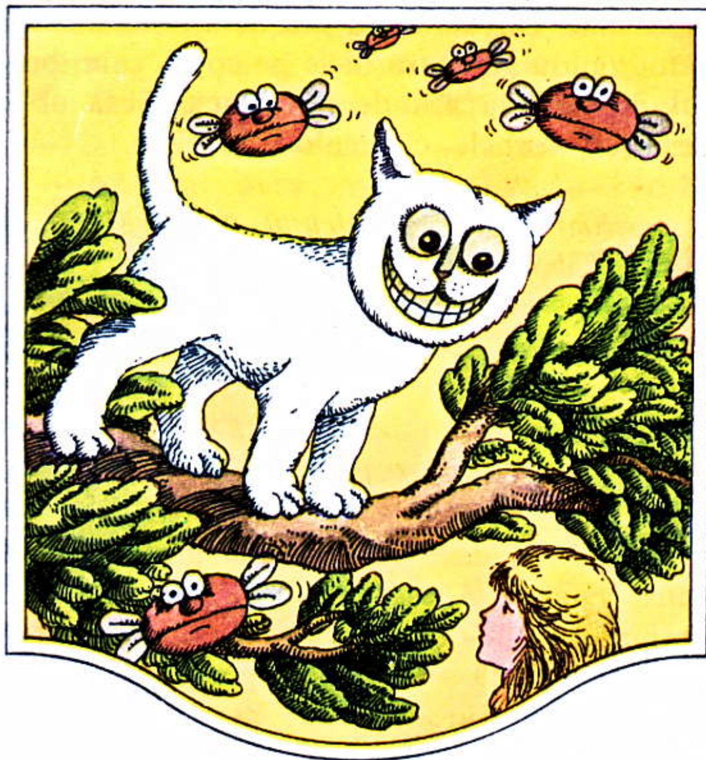
— Poftim, dacă vrei, vezi tu nițel de el! îi spuse Ducesa Alisei, zvîrlind copilul spre ea. E timpul să mă-mbrac, ca să merg să joc crochet cu Regina — și ieși în grabă din odaie.

Bucătăreasa aruncă după ea o tingire, care însă abia o atinse.

Alisa îl prinse cu greu pe copil, fiindcă mititelul avea o formă ciudată: ținea brațele și picioarele întinse în lături. „Parc-ar fi o stea de mare“, gîndi fetița.

Cînd îl prinse, sforăia bietul de el ca o locomotivă — și timp de un minut-două se tot încovriga și iar se întindea, încît Alisa cu chiu cu vai izbutea să-l țină.

De îndată ce se lămuri ce-avea de făcut ca să-l poată purta în braţe, îl duse afară la aer (trebuia să-l sucească într-un fel de nod şi, ca să nu se mai poată desface, să-i apuce strîns urechea dreaptă şi piciorul stîng).

„Dacă nu-l iau cu mine pe copilul ăsta — se gîndea Alisa — într-o zi-două au să-l omoare; nu-i oare o crimă să-l las aici?"

Ultimele cuvinte le spuse cu glas tare.

Mititelul grohăi, de parcă i-ar fi răspuns (de la un timp nu mai strănuta).

— De ce grohăi? îl mustră Alisa. Nu-i deloc cuviincios să te exprimi astfel.

Copilaşul iarăşi grohăi şi atunci Alisa, foarte îngrijorată, îi cercetă faţa, ca să vadă ce e cu el.

Fără îndoială, avea nasul din cale-afară de cîrn — semăna mai mult a rît, decît a nas; iar ochii i se făceau tot mai mititei — prea erau mici pentru un copil. Toate astea nu-i plăceau deloc Alisei.

„Dar poate c-o fi din pricina plînsului — gîndi, şi se uită iar în ochii copilului, să vadă urme de lacrimi. Nu, nici urmă de lacrimi!"

— Dacă ai de gînd să te prefaci într-un purcel, dragul meu — zise Alisa, foarte serioasă — eu, una, nu mai vreau să am de-a face cu tine. Ai grijă!

Bietul mititel iar hohoti (sau grohăi, nu puteai desluşi care din două) şi mai merseră cîtva timp, în tăcere.

Alisa tocmai începuse a se întreba în sinea ei: „Cînd o s-aduc acasă vietatea asta, ce-o să fac cu ea?", cînd pruncul grohăi din nou, atît de tare, că Alisa, îngrijorată, îi cercetă iar chipul. De data asta nu mai încăpea îndoială: era un purcel în toată regula, încît Alisa îşi dădu seama că n-avea absolut nici un rost să-l ducă mai departe.

Aşa că îl puse jos şi fu foarte uşurată văzîndu-l tropăind frumuşel către pădure.

„Cînd ar fi crescut mare — îşi zise — ar fi fost un copil groaznic de urît; dar ca purcel mi se pare foarte drăguţ." Şi începu a se gîndi la alţi copii pe care-i cunoştea, cărora le-ar fi stat foarte bine ca purcei — şi tocmai îşi spunea: „Dacă ai şti cum să-i prefaci de-adevărat..." cînd, deodată, rămase foarte mirată văzînd pisica de Cheshire agăţată de creanga unui copac din apropiere.

Pisica doar se hlizi cînd o văzu. Alisei i se păru destul de blîndă, totuşi avea nişte gheare *foarte* lungi şi o mulţime de dinţi ascuţiţi, încît Alisa îşi dădu seama că se cuvenea s-o trateze cu respect.

— Pisicuţă de Cheshire — începu, cu oarecare sfială, fiindcă nu ştia deloc dacă o să-i placă acest nume.

Dar Pisica nu făcu altceva decît să rînjească şi mai tare.

„Ei, deocamdată văd că-i pare bine", gîndi Alisa şi vorbi înainte.

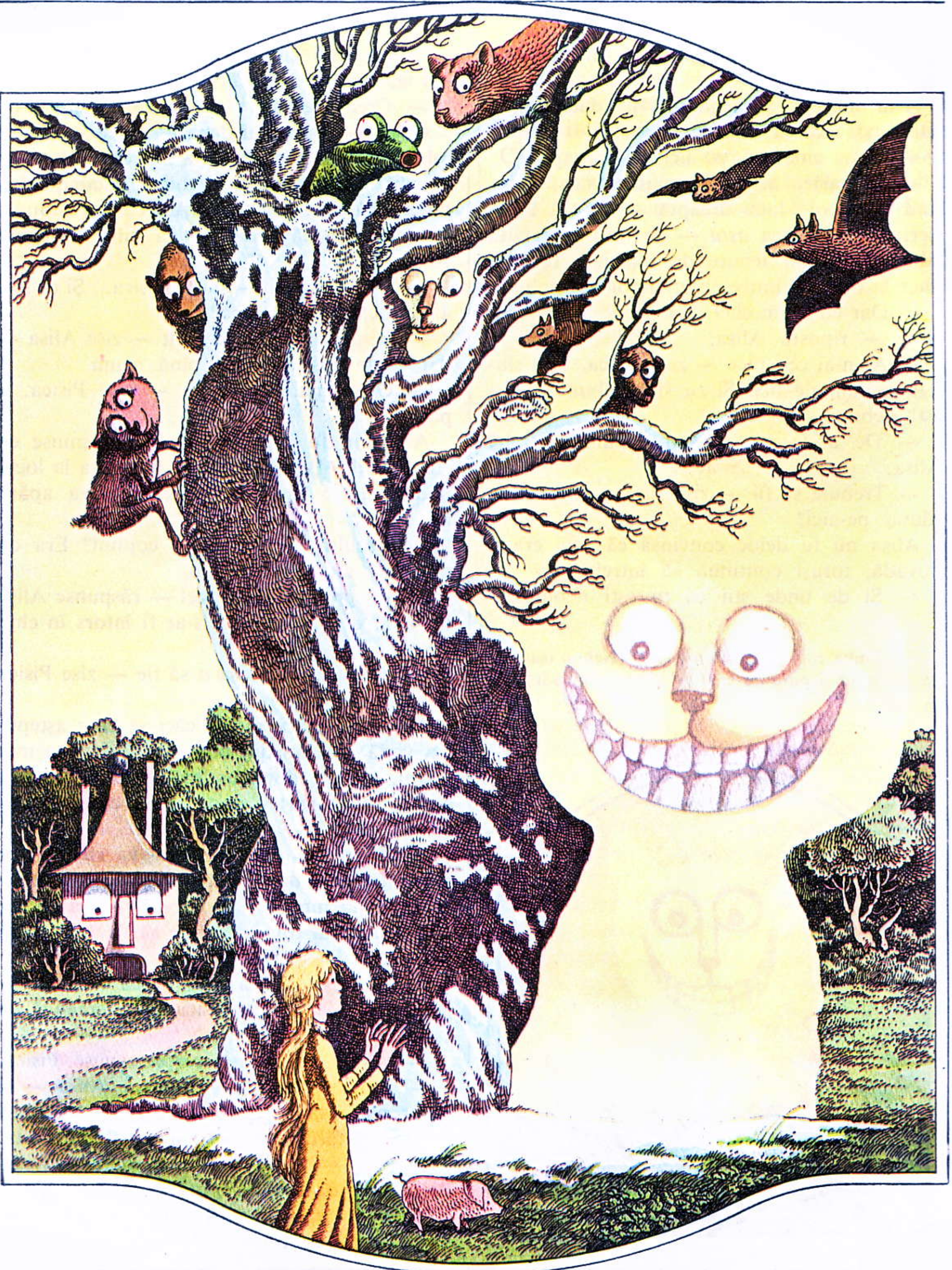
— Vrei, te rog, să fii atît de bună şi să-mi spui în ce direcţie s-o iau ca să plec de-aici?

— Asta depinde foarte mult de locul unde vrei s-ajungi — zise Pisica.

— Nu prea îmi pasă unde ajung — zise Alisa.

— Atunci n-are importanţă în ce direcţie o iei — zise Pisica.

— ...numai s-ajung undeva — adăugă Alisa, drept explicaţie.

— O, bineînţeles că ajungi, dacă mergi cît trebuie.

Asta nu era de tăgăduit, îşi dete seama Alisa, şi încercă altă întrebare:

— Cam cine stă pe-aici pe-aproape?

— În partea *aceea* — spuse Pisica, fluturînd într-acolo laba dreaptă — stă un Pălărier; iar în partea *asta* — şi flutură cealaltă labă — stă un Iepure de Martie[1]. Te poţi duce la oricare dintre ei; amîndoi sînt nebuni.

— Dar eu n-am chef să mă duc printre nebuni — ripostă Alisa.

— A, n-ai ce-i face — zise Pisica. Toţi sîntem nebuni pe-aici. Şi eu sînt nebună. Şi tu eşti nebună.

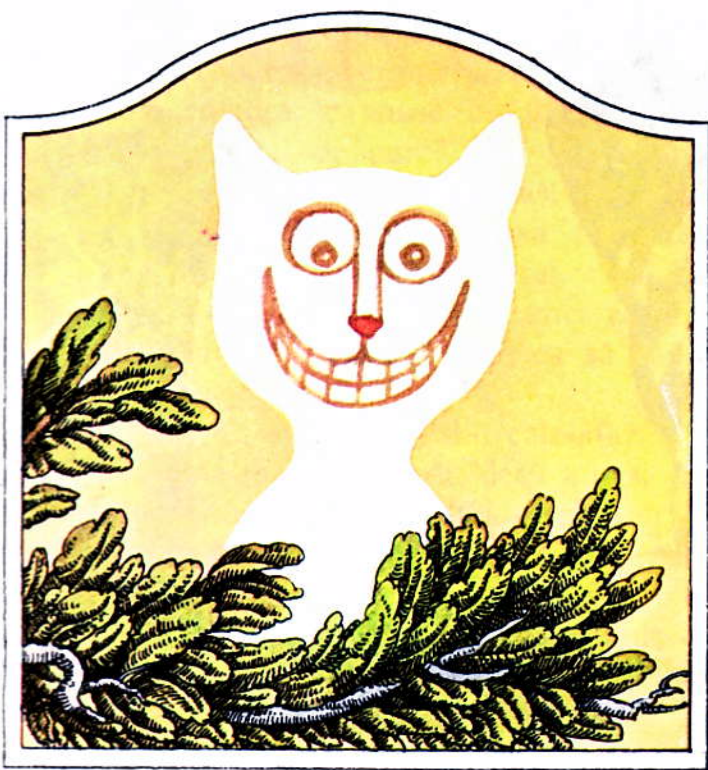
— De unde ştii că sînt nebună? întrebă Alisa.

— Trebuie să fii — zise Pisica — altfel ce căutai pe-aici?

Alisa nu fu deloc convinsă că asta era o dovadă; totuşi continuă să întrebe:

— Şi de unde ştii că *tu* eşti nebună?

[1] În limba engleză există o zicală: „Nebun (sau zăpăcit) ca un iepure de martie“ (luna cînd odrăslesc iepurii).

— Păi, mai întîi de toate, cîinele e nebun? Nu e, zic eu. Aşa-i?

— Cred că aşa-i — zise Alisa.

— Ei — vorbi mai departe Pisica — cîinele mîrîie cînd se supără şi dă din coadă cînd se bucură. Da' eu mîrîi cînd mă bucur şi dau din coadă cînd mă supăr. Aşa că sînt nebună.

— Eu zic că torci, nu că mîrîi — spuse Alisa.

— Zi-i cum vrei — spuse Pisica... Şi tu joci azi crochet cu Regina?

— Mi-ar place foarte mult — zise Alisa — dar n-am fost invitată pînă acum.

— O să mă vezi acolo — zise Pisica, şi pieri.

Alisa nu fu prea mirată; se obişnuise cu ciudăţeniile. Pe cînd încă se mai uita la locul unde stătuse Pisica, deodată aceasta apăru iar.

— Ascultă, ce s-a făcut copilul? Era cît p-aci să uit să te întreb.

— S-a prefăcut în purcel — răspunse Alisa liniştită, de parcă Pisica s-ar fi întors în chip firesc.

— Am ştiut eu c-aşa o să fie — zise Pisica şi iarăşi pieri.

Alisa mai stătu puţin, căci se cam aştepta s-o vadă apărînd din nou, dar Pisica nu mai apăru, aşa că, după un minut-două, Alisa o porni înspre partea unde aflase că sta Iepurele de Martie.

„Pălărieri am mai văzut — îşi zise — tot mai interesant o să fie Iepurele de Martie; şi acum, fiind luna mai, poate că n-o să fie nebun rău — în tot cazul, are să fie mai puţin nebun ca în martie.“

Pe cînd îşi vorbea aşa, ridică ochii şi — poftim! — iar şedea Pisica pe o creangă de copac.

— Ai zis purcel ori cercel? spuse Pisica.

— Am zis purcel — răspunse Alisa — şi mi-ar place să nu mai tot apari şi să dispari chiar aşa, fără veste — m-ai ameţit, nu alta.

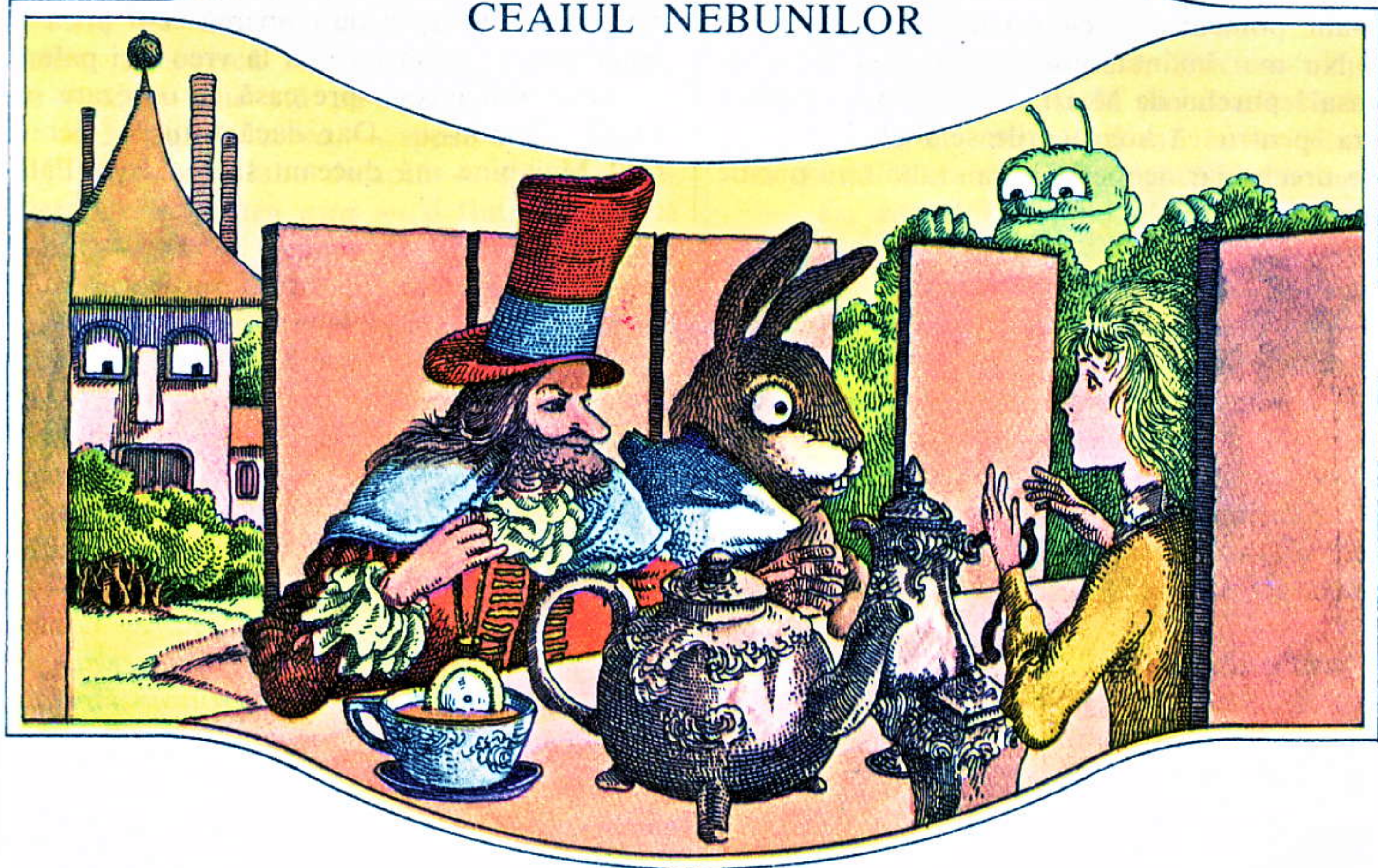
— Bine — zise Pisica, şi de data asta dispăru încet de tot, începînd cu vîrful cozii şi sfîrşind cu rînjetul, care mai zăbovi cîtva timp, după ce tot restul pisicii dispăruse.

„Ce curios! gîndi Alisa. Pisică fără rînjet am mai văzut, dar rînjet fără pisică! Așa ceva n-am pomenit de cînd trăiesc."

Nu mai înaintă mult și dădu cu ochii de casa Iepurelui de Martie; își închipui că aceea era, pentru că hogeacurile se înălțau în chip de urechi, iar acoperișul era stuhuit cu păr de iepure.

Era o casă atît de mare, încît Alisa nu prea se încumetă să se apropie pînă nu mai ronțăi nițeluș din bucățica de ciupercă ce-o ținea în mîna stîngă, ca să crească la vreo trei palme. Chiar și așa, merse spre casă cu oarecare șovăială, zicîndu-și: „Dar dacă totuși e nebun rău! Mai bine mă duceam să-l văd pe Pălărier!"

CAPITOLUL VII
CEAIUL NEBUNILOR

Sub un copac, în fața casei, era pusă o masă, la care Iepurele de Martie și Pălărierul luau ceaiul.

Între ei ședea un Bursucel, care dormea buștean; ceilalți doi îl foloseau drept pernă, proptindu-și coatele pe el și vorbind pe deasupra capului său.

„Foarte neplăcut pentru Bursucel — gîndi Alisa — dar cum tot doarme, bănuiesc că nu-l supără."

Masa era mare, dar toți trei ședeau înghesuiți într-un colț.

— Nu e loc! Nu e loc! strigară, cînd o văzură venind.

— E loc destul! spuse Alisa indignată, și se așeză într-un fotoliu mare, la un capăt al mesei.

— Vrei puțin vin? o întrebă îmbietor Iepurele de Martie.

Alisa se uită de-a lungul mesei, dar nu văzu altceva de băut decît ceai.

— Nu văd vin defel — zise.

— Nici n-avem — spuse Iepurele de Martie.

— Nu prea e politicos din partea dumitale să oferi ce nu ai — zise Alisa supărată.

— Nu prea e politicos nici din partea dumitale să te așezi fără să fii poftită — răspunse Iepurele de Martie.

— N-am știut că e masa dumitale — spuse Alisa. E pusă pentru mult mai mulți decît trei.

— Ai părul prea lung, de ce nu ți-l tai? zise Pălărierul.

Erau primele cuvinte pe care i le spunea; pînă acum doar se uitase la ea, cu mare curiozitate.

— Și dumneata de ce faci observații nepoliticoase? spuse Alisa, cu oarecare asprime. Ar trebui să știi că nu e frumos.

Auzind acestea, Pălărierul făcu niște ochi foarte mari, dar de spus nu spuse decît:

— Ce asemănare e între o coțofană și o masă de scris?

„Ei, acum o să ne distrăm nițeluș! își zise în gîndul ei Alisa. Mă bucur c-au început să spună ghicitori" — iar tare spuse:

— Cred c-o să pot ghici asta.

— Vrei să zici că gîndești c-ai putea găsi răspuns la întrebarea asta? zise Iepurele de Martie.

— Chiar așa.

— Atunci spune ce gîndești — continuă Iepurele nebun.

— Așa și fac — răspunse ea repede — sau cel puțin gîndesc ce spun — e totuna, nu?

— Ba nu-i deloc totuna — spuse Pălărierul. Păi, atunci ar însemna că: „Văd ce mănînc" e totuna cu: „Mănînc ce văd".

— Ar însemna — adăugă Iepurele nebun — că: „Îmi place ce găsesc" e totuna cu: „Găsesc ce-mi place!"

— Ar însemna — adăugă Bursucelul, care părea a vorbi în somn — că: „Respir cînd dorm" e totuna cu: „Dorm cînd respir!"

— La tine e totuna — zise Pălărierul.

Aci conversația încetă și un minut șezură cu toții tăcînd, în timp ce Alisa căuta să-și amintească ce știe despre coțofene și mese de scris și nu-și amintea mare lucru.

Pălărierul fu cel dintîi care rupse tăcerea.

— A cîta zi din lună e azi? zise, îndreptîndu-se către Alisa; își scosese din buzunar ceasornicul și se uita la el necăjit, scuturîndu-l din cînd în cînd și ținîndu-l lîngă ureche.

Alisa se gîndi puțin, apoi spuse:

— A patra.

— Cu două zile în urmă! oftă Pălărierul. Ți-am spus să nu ungi roțile cu unt! adăugă, uitîndu-se mînios la Iepure.

— Era un unt foarte gustos — răspunse acesta blajin.

— Da, dar odată cu untul or fi intrat și ceva firimituri de pîine — bombăni Pălărierul. Nu trebuia să ungi rotițele cu cuțitul de pîine.

Iepurele de Martie luă ceasul și se uită la el posomorît; apoi îl muie în ceașca sa cu ceai; dar nu găsi ceva mai bun de spus decît ce spusese și mai înainte:

— Într-adevăr, era un unt foarte gustos.

Între timp, Alisa, oarecum curioasă, privea peste umărul lui, să vadă ce face cu ceasul.

— Ce mai ceas nostim! zise. Arată ziua lunii și nu arată ora!

— De ce-ar arăta ora? mormăi Pălărierul. Parcă ceasul dumitale arată anul?

— Bineînțeles că nu — răspunse Alisa, fără să pregete — dar asta fiindcă stă așa mult în același an.

— La fel și-al meu — zise Pălărierul.

Alisa rămase foarte uluită.

Ce spusese Pălărierul părea să n-aibă nici o noimă și totuși vorbise englezește, în limba ei.

— Nu prea înțeleg — zise ea pe cît putu de politicos.

— Bursucul iar doarme — spuse Pălărierul și-i turnă un pic de ceai fierbinte pe nas.

Bursucelul scutură din cap, enervat, și spuse, fără a deschide ochii:

— Desigur, desigur, tocmai asta era să spun și eu.

— Ai reușit să dezlegi ghicitoarea? se îndreptă acum Pălărierul către Alisa.

— Nu, n-am reușit — răspunse Alisa — care-i răspunsul?

— Habar n-am! răspunse Pălărierul.

— Nici eu — spuse Iepurele nebun.

Alisa oftă, plictisită. Apoi zise:

— Cred c-ați putea folosi mai bine timpul decît să-l irosiți cu ghicitori fără dezlegare.

— Timpul! făcu Pălărierul. Eu, dacă vrei să știi, scriu „Timpul" cu literă mare, fiindcă știu cît îi place să-l respecți. E supărăcios, mie-mi spui?

— Nu prea vă înțeleg — zise Alisa.

— Păi sigur! făcu Pălărierul, clătinînd din cap cu dispreț. Ce știi tu despre Timp! Vorbești de parcă l-ai cunoaște — și, cînd colo, pun rămășag că nici măcar nu i-ai vorbit vreodată!

— Asta s-ar putea — zise Alisa chibzuind. Dar la lecția de muzică știu să bat timpul.

— Aha! — zise Pălărierul — acum înțeleg. Nu rabdă să fie bătut. Vezi, dacă nu l-ai supăra și dac-ați fi prieteni, ar pune oricînd

ceasul cum vrei tu. De pildă, să zicem c-ar fi nouă dimineaţa, cînd trebuie să te apuci de lecţii. Ei, c-o şopticică îi dai a înţelege Timpului ce doreşti — şi, hopa, se-nvîrte ceasul, într-o clipă, pînă la unu şi jumătate — şi iaca ora prînzului!

— Bine-ar fi să fie! şopti pentru sine Iepurele de Martie.

— Asta ar fi straşnic, într-adevăr — zise Alisa, gînditoare — dar vezi că atunci nu mi-ar fi încă foame.

— La început poate că nu — zise Pălărierul — dar n-ai decît să ţii ceasul în loc, la unu şi jumătate, cît vrei.

— Dumneata aşa faci? întrebă Alisa.

Pălărierul dădu din cap, amărît.

— Eu nu pot! răspunse. Ne-am certat astă-primăvară, prin martie, chiar înainte de s-a scrîntit dumnealui de colo (şi arătă cu linguriţa de ceai spre Iepurele de Martie). Era la marele concert dat de Regina de Cupă şi eu trebuia să cînt:

Sclip, sclip, sclip, sclipeşti, maimuţă,
Ei fi oare aghiuţă?

Cunoşti cîntecul, nu?

— Parcă l-aş cunoaşte... — zise Alisa.

— Mai departe ştii cum e — continuă Pălărierul:

Sus, deasupra lumii zbori,
Ca un ceainic printre nori.[1]

Aci Bursucelul tresări şi începu să cînte:

— Printre nori, printre nori — şi tot aşa mereu, ca o morişcă stricată, de trebuiră să-l ciupească, pentru a-l face să tacă.

— Ei, nici n-apucasem să termin primul vers — vorbi înainte Pălărierul — că Regina a sărit în sus ca friptă şi-a început să zbiere: „Masacrează T i m p u l ! Să i se taie capul!"

— Ce sălbăticie! E îngrozitor! exclamă Alisa.

— Şi de-atunci — continuă Pălărierul, cu glas jalnic — s-a supărat Timpul pe mine şi nici vorbă să mai îmi facă ceva pe plac! Acum e întruna ora şase.

Alisa se lumină dintr-o dată:

— De asta sînt atîtea ceşti şi farfurioare pe masă? întrebă.

— Fireşte — oftă Pălărierul — fiind mereu ora ceaiului, nu mai avem cînd să le spălăm între timp.

— Şi atunci probabil că vă mutaţi de la o ceaşcă la alta, nu-i aşa? întrebă Alisa.

— Chiar aşa, pe măsură ce le folosim — răspunse Pălărierul.

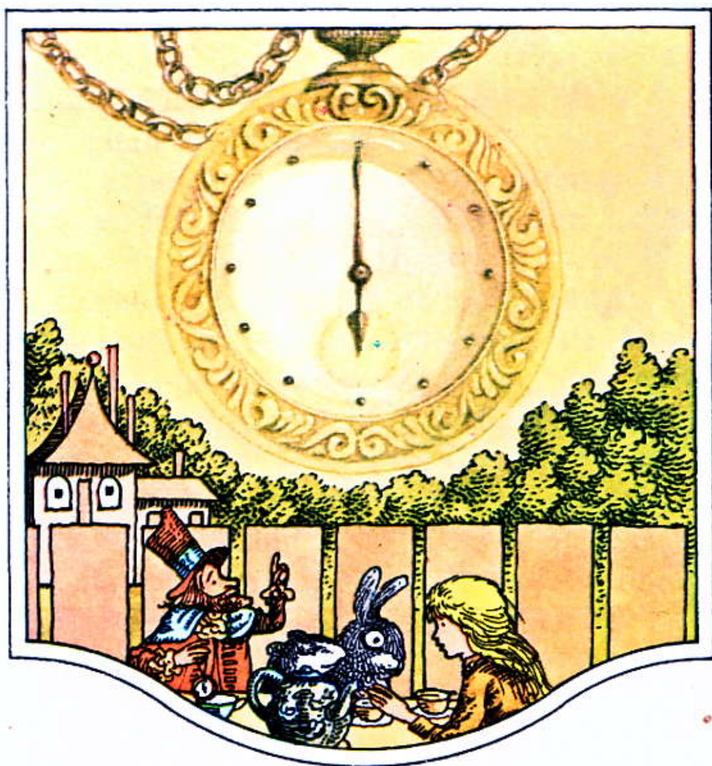
— Dar ce se-ntîmplă cînd ajungeţi iar la prima ceaşcă? îndrăzni Alisa să întrebe.

— Ce-ar fi să mai schimbăm subiectul? întrerupse Iepurele de Martie, căscînd. A început să mă plictisească. Propun ca domnişoara să ne spună o poveste.

[1] Pălărierul cîntă aiurea o binecunoscută poezioară englezească pentru copii, care în româneşte ar suna cam aşa:

Sclip, sclip, sclip, sclipeşti, steluţă,
Ce-i fi tu oare, drăguţă?
Sus, deasupra lumii zbori,
Giuvaer sclipind în nori. (n.t.)

— Nu cred că știu vreuna — spuse Alisa, îngrijorată de această propunere.

— Atunci să povestească Bursucelul! strigară ceilalți doi. Hai, Bursucel, trezește-te! Și-l ciupiră din amîndouă părțile.

Bursucelul deschise alene ochii.

— Nu dormeam — zise cu glas răgușit și slab — am auzit tot ce-ați vorbit.

— Spune-ne o poveste! zise Iepurele de Martie.

— Da, spune-ne o poveste! se rugă de el și Alisa.

— Și spune-o repede — adăugă Pălărierul — altfel adormi iar înainte s-o termini.

— Au fost odată trei fetițe — începu Bursucelul, și urmă cu mare grabă: Și erau surori, și le chema Lizica, Lucica și Tilica; și trăiau în fundul unei fîntîni.

— Da' cu ce se hrăneau? întrebă Alisa, care todeauna nutrea mult interes pentru de-ale mîncării.

— Se hrăneau cu melasă[1] — răspunse Bursucelul, după ce se gîndi un minut-două.

— Parcă nu-mi vine a crede — spuse blajin Alisa — s-ar fi îmbolnăvit.

— Păi s-au și îmbolnăvit — se grăbi să adeverească Bursucelul — au fost foarte, foarte bolnave.

Alisa încercă puțintel a se gîndi cam cum ar fi o asemenea viață năstrușnică; dar era prea greu de închipuit, așa că întrebă din nou:

— Dar de ce trăiau pe fundul unei fîntîni?

— Mai ia un ceai — îi spuse Alisei, foarte serios, Iepurele de Martie.

— Cum adică să *mai* iau, cînd pînă acum n-am luat nimic! se miră Alisa, cam jignită.

— Aș înțelege să te miri dacă ți-ar fi spus să iei mai puțin ca nimic — zise Pălărierul — dar mai mult ca nimic e foarte ușor să iei, nu?

— N-a cerut nimeni părerea dumitale — zise Alisa.

— Da? Cine face acum observații nepoliticoase? întrebă Pălărierul, foarte radios.

Alisa nu prea știu ce să mai răspundă, așa că bău puțin ceai și mîncă puțină pîine cu unt, apoi iar se întoarse către Bursucel și își repetă întrebarea:

— De ce trăiau pe fundul unei fîntîni?

Bursucelul iar mai stătu un minut-două să se gîndească, apoi zise:

— Era o fîntînă de melasă.

— Nu există una ca asta! se repezi Alisa supărată.

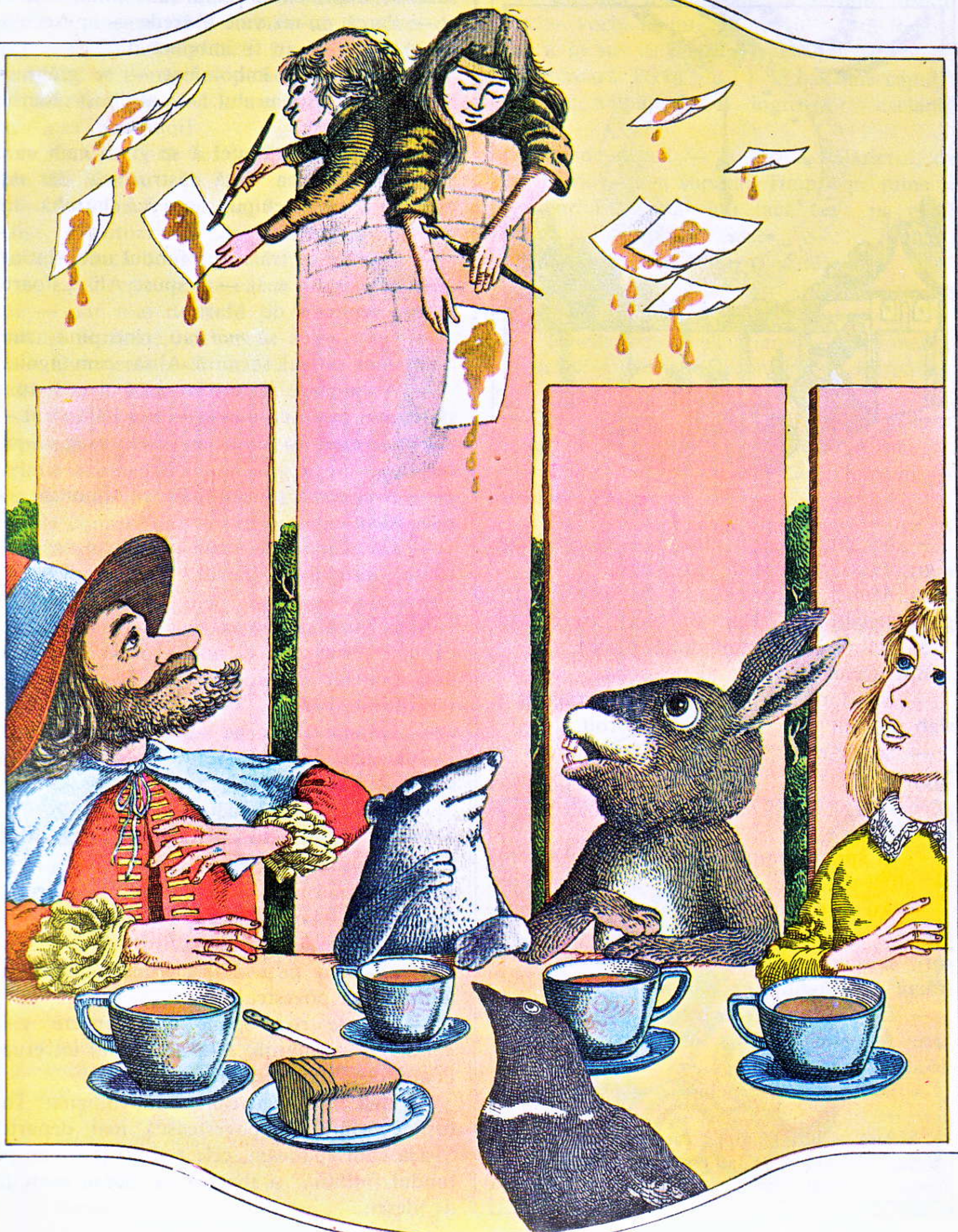
Era gata să mai zică ceva, dar Pălărierul și Iepurele de Martie făceau: „Șșt, șșt", iar Bursucelul spuse îmbufnat:

— Dacă nu poți să fii cuviincioasă, atunci termină tu povestea!

— Nu, te rog, spune mai departe! zise Alisa foarte smerită. N-o să te mai întrerup. Poate o fi existînd vreuna.

— Una! Ha! făcu Bursucelul indignat. Totuși consimți să povestească mai departe: Și-așa cum spuneam, cele trei fetițe trăiau pe fundul fîntînii... și toată ziua făceau exerciții de desen...

[1] Melasă — lichid siropos, care rămîne la fabricarea zahărului din sfeclă sau trestie de zahăr, după depunerea zahărului cristalizat; e folosit și ca hrană pentru vite etc. (n.t.)

— Ce desenau? întrebă Alisa, uitîndu-și făgăduiala.

— Melasă — spuse Bursucelul, fără a se mai gîndi de data asta.

— Vreau o ceașcă curată — întrerupse Pălărierul. Hai să ne mutăm toți cu un loc mai încolo.

Zicînd așa, se și mută pe locul următor, iar Bursucelul de asemenea. Iepurele de Martie se mută pe locul Bursucelului, iar Alisa, vrînd-nevrînd, trebui să ia locul Iepurelui nebun.

Pălărierul fu singurul care profită de pe urma acestui schimb; iar Alisa se alese cu un loc mult mai neplăcut ca cel dinainte, fiindcă Iepurele nebun tocmai răsturnase din greșeală cana cu lapte în farfuria lui.

Grijulie să nu-l supere iar pe Bursucel, Alisa începu foarte prudent:

— Dar nu-nțeleg. Cum puteau scoate melasa ca s-o deseneze?

— Dacă poți să scoți apă dintr-o fîntînă de apă, de ce n-ai putea să scoți melasă dintr-o fîntînă de melasă, hm, deșteapto? zise Pălărierul.

Alisa nu luă în seamă această observație și se repezi iar, nedumerită, să-l întrebe pe Bursucel:

— Da' n-ai spus că erau înăuntru, în fîntînă?

Bursucelul răspunse foarte apăsat:

— Am spus că erau în fîntîna de *melasă* — și, către ceilalți: Vedeți, nu mă *lasă!*

Alisa se fîstîci și iar mai ascultă cîtva timp povestea Bursucelului fără să-l întrerupă.

— Făceau exerciții de desen — continuă Bursucelul, căscînd și frecîndu-se la ochi, fiindcă i se făcuse foarte somn — și desenau tot felul de lucruri... tot ce începe cu litera I...

— De ce cu I? întrebă Alisa.

— De ce nu? zise Iepurele de Martie.

Alisa tăcu.

Bursucelul, între timp, închisese ochii și începuse să moțăie; dar cînd îl ciupi Pălărierul, se trezi, chițăind speriat, și povesti mai departe:

— ...ce începe cu I, de pildă: iarnă, iarbă, imaginație, imposibilitate... Știți că se zice „O imposibilitate imposibiloasă" — ați văzut vreodată desenată o imposibiloasă?

— Dacă mă-ntrebi pe mine — zise Alisa, foarte uluită — nu cred.

— Atunci nu vorbi! o repezi Pălărierul.

Această mojicie i se păru Alisei insuportabilă; foarte dezgustată, se ridică și plecă. Bursucelul adormi în aceeași secundă, iar ceilalți păreau să nici nu fi băgat de seamă că plecase, deși ea se uită înapoi de vreo două ori, cam sperînd c-au s-o cheme. Cînd îi văzu ultima oară, încercau să-l vîre pe Bursucel în ceainic.

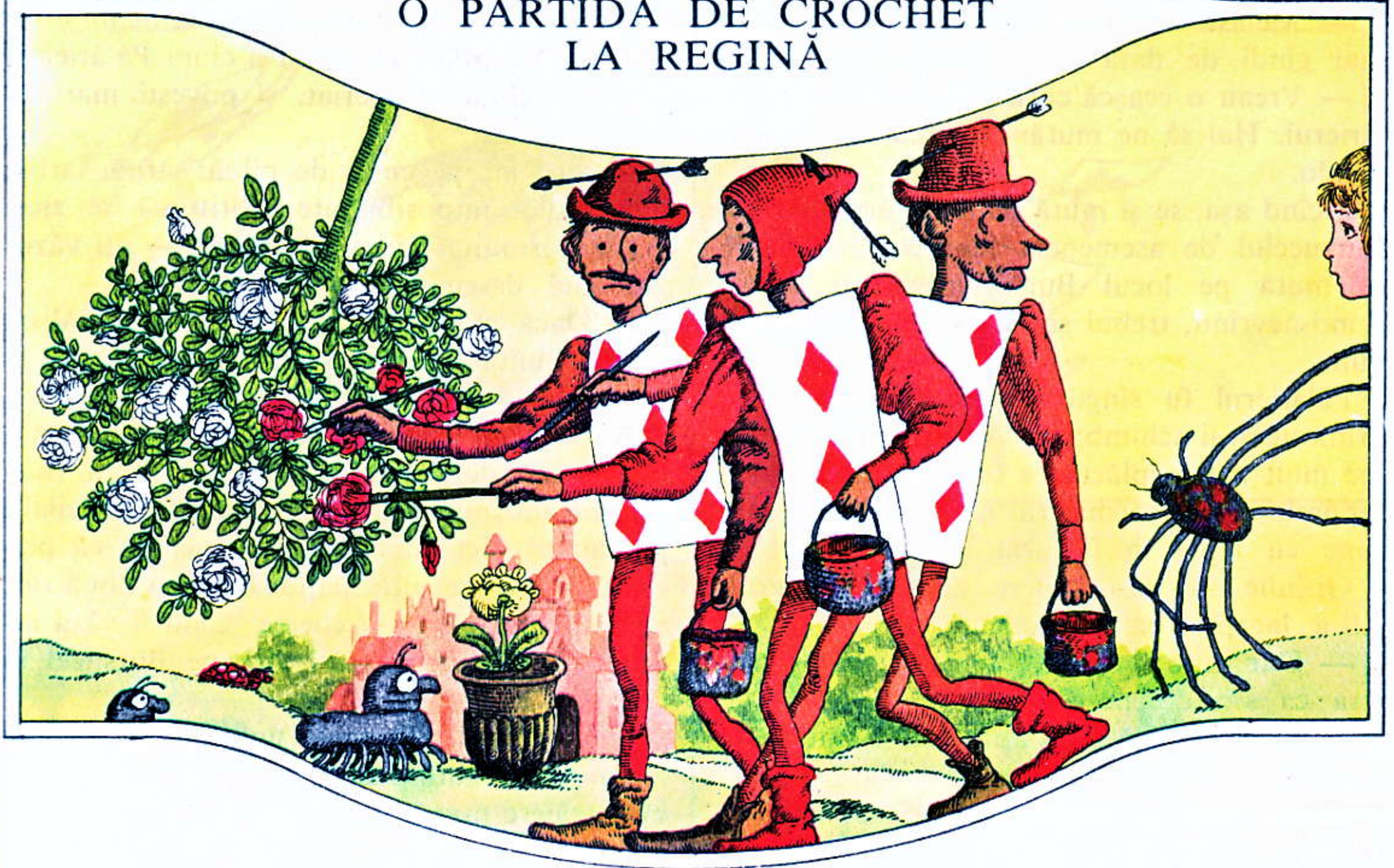
„În tot cazul, eu acolo nu mai mă duc! își zicea Alisa căutînd un drum prin pădure. De cînd trăiesc n-am mai luat ceaiul cu asemenea aiuriți!"

Tocmai pe cînd vorbea așa, băgă de seamă că unul din copaci avea o ușă care ducea înlăuntrul lui. „Asta-i foarte ciudat! gîndi ea. Dar ce nu e ciudat astăzi? Cred că e mai bine să intru îndată." Și intră.

Se văzu din nou în sala cea lungă și aproape de măsuța de cleștar. „Acuma știu mai bine ce am de făcut", își spuse, luînd mai întîi cheița de aur și descuind ușa care ducea spre grădină. Apoi începu să ronțăie din ciupercă, pînă se făcu de vreo două palme (păstrase în buzunar o bucățică); după asta trecu prin gănguleț și în sfîrșit se văzu în grădina cea frumoasă, printre răzoarele de flori strălucind în toate culorile și printre fîntînile ce răspîndeau răcoare.

CAPITOLUL VIII

O PARTIDĂ DE CROCHET LA REGINĂ

Un arbust stufos de trandafiri se înălţa aproape de intrarea în grădină; trandafirii înfloriseră albi, dar trei grădinari dădeau zor pe lîngă arbust şi vopseau florile în roşu. Alisei i se păru foarte ciudată treaba asta şi se apropie, să vadă mai de aproape ce făceau.

Cînd ajunse alături de grădinari, îl auzi pe unul din ei zicînd:

— Fii atent, Cinci! Uite cum m-ai stropit cu vopsea!

— Nu-s eu de vină — răspunse Cinci morocănos. Şapte m-a lovit peste cot.

Şapte ridică ochii şi spuse:

— Aşa, Cinci, dă mereu vina pe alţii!

— Tu mai bine să taci! spuse Cinci. *Ieri* am auzit-o pe Regină spunînd c-ai merita să ţi se taie capul.

— Da' ce-a făcut? întrebă cel care vorbise întîi.

— Asta nu te priveşte, Doi! îl repezi Şapte.

— Ba îl priveşte! zise Cinci. Şi-o să-i spun: i-a adus bucătăresei, în loc de ceapă, cepe de lalele.

Şapte zvîrli pensula jos şi tocmai striga:

— Aşa nedreptate mai rar!

Cînd, din întîmplare, dete cu ochii de Alisa, care stătea şi-i observa. În clipa aceea se opri; ceilalţi se întoarseră şi o văzură şi ei, şi toţi îi făcură o plecăciune adîncă.

— Vreţi să fiţi aşa de buni şi să-mi spuneţi de ce vopsiţi trandafirii? întrebă Alisa cu oarecare sfială.

Cinci şi Şapte nu ziseră nimic, ci priviră spre Doi. Doi începu, cu glas scăzut, ca şi cum i-ar fi fost teamă să nu-l vadă cineva:

— Ştiţi, domnişoară, de fapt în locul ăsta trebuia să fie o tufă de trandafiri roşii, iar noi, din greşeală, am sădit un trandafir alb, şi dacă descoperă Regina boroboaţa asta, pune să ne taie capul la toţi. Aşa că încercăm şi noi să facem ce putem, înainte să vină dînsa.

Chiar atunci Cinci, care-şi plimba îngrijorat

privirile prin grădină, exclamă: „Regina! Regina!" şi într-o clipă cei trei grădinari se aruncară cu faţa la pămînt. Se auzi tropot de paşi — se apropia alaiul Reginei. Alisa întoarse capul, foarte curioasă să o vadă.

În fruntea alaiului păşeau zece oşteni, purtînd halebarde în formă de trefle; aveau aceeaşi înfăţişare ca şi cei trei grădinari: lunguieţi şi turtiţi, iar mîinile şi picioarele le ţineau întinse spre cele patru colţuri.

Urmară zece curteni; în loc de diamante purtau, presărate peste tot veşmîntul, carouri. Ca şi oştenii, treceau doi cîte doi.

După ei veneau copiii perechii regale; erau zece la număr şi drăguţii de ei ţopăiau voioşi, ţinîndu-se de mînă doi cîte doi; toţi erau împodobiţi cu inimi. Urmau oaspeţii — cei mai mulţi dintre ei regi şi regine. Printre dînşii Alisa îl recunoscu pe Iepurele Alb; era plin de neastîmpăr, vorbea pripit şi zîmbea la orice se spunea. Trecu pe lîngă ea fără s-o observe.

În urma acestora venea Fantele de Cupă, purtînd coroana regelui pe o pernă de catifea purpurie.

Tot acest măreţ alai fu încheiat de *Regele şi Regina de Cupă,* împodobiţi de sus pînă jos cu inimi.

Alisa se întreba dacă nu cumva s-ar cuveni să stea şi ea cu faţa la pămînt, ca cei trei grădinari, dar nu-şi amintea să fi auzit că asta-i obligatoriu cînd asişti la o paradă. „Şi-apoi — îşi zicea ea — la ce folos toată parada, dacă lumea trebuie să stea cu faţa la pămînt şi să n-o vadă?"

Aşa că rămase unde se găsea şi aşteptă.

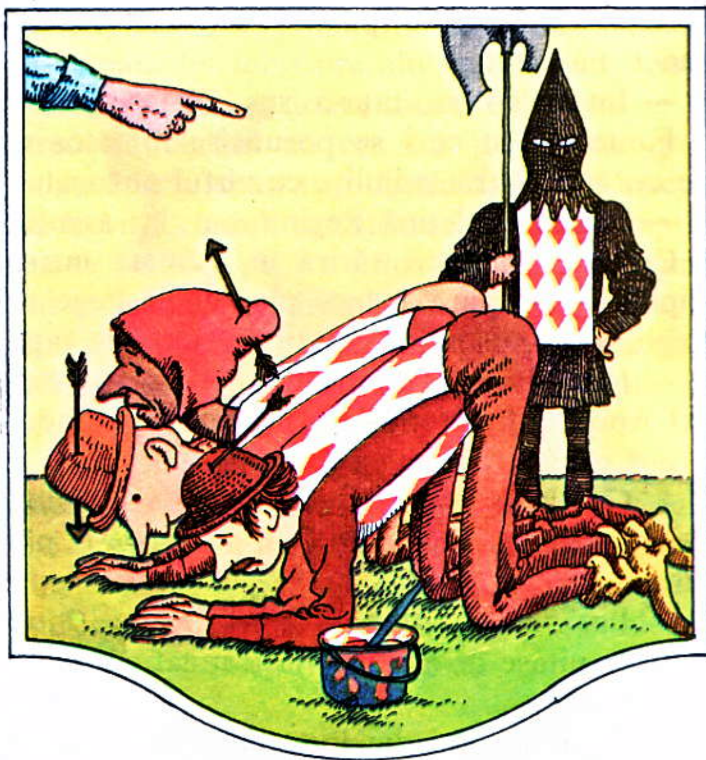
Cînd alaiul trecu prin faţa Alisei, cu toţii se opriră şi se uitară la ea, iar Regina întrebă cu asprime:

— Asta cine e?

Pe Fantele de Cupă îl întrebase, dar el, drept răspuns, făcu doar o plecăciune şi zîmbi.

— Neghiobule! spuse Regina, dînd arţăgos capul pe spate, apoi se întoarse către Alisa : Cum te numeşti, fetiţo?

— Mă numesc Alisa, cu voia Majestăţii

Voastre — rosti dînsa foarte cuviincioasă, dar în gîndul ei adăugă: „A, nu-s decît un pachet cu cărţi de joc, la urma urmelor. N-are de ce să-mi fie teamă de ei!"

— Şi ăştia cine sînt? întrebă Regina, arătînd cu degetul spre cei trei grădinari aşternuţi la pămînt în preajma tufei de trandafiri.

Fiindcă, vedeţi dumneavoastră, cum stăteau ei cu faţa la pămînt, iar pe spate purtau aceleaşi semne ca şi toţi ceilalţi, n-avea cum să ştie de erau grădinari, ori soldaţi, ori curteni, ori poate chiar trei dintre copiii ei.

— De unde să ştiu eu? răspunse Alisa, mirată de propria-i îndrăzneală. Nu-i treaba mea!

De mînie, Regina se făcu roşie ca focul şi, după ce se holbă o clipă la Alisa, cu nişte ochi de fiară sălbatică, prinse a răcni:

— Tăiaţi-i capul! Tăiaţi-i...

— Prostii! zise Alisa răspicat; şi Regina tăcu.

Regele îi puse mîna pe braţ şi spuse, şovăielnic:

— Gîndeşte-te, draga mea, nu-i decît o copilă!

Regina îi întoarse spatele, mînioasă, şi-i porunci Fantelui:

— Întoarce-i cu faţa-n sus, să-i văd!

Fantele făcu ce i se poruncise: îi întoarse pe cei trei, foarte grijuliu, cu vîrful piciorului.

— Ridicaţi-vă! ţipă Regina, cu glas ascuţit.

Cei trei grădinari săriră în picioare într-o clipită şi începură a face plecăciuni Regelui, Reginei, prinţişorilor şi tuturor celor de faţă.

— Isprăviţi odată! urlă Regina. M-aţi ameţit! Apoi, îndreptîndu-se către tufa de trandafiri: Ce făceaţi aici?

— Cu voia Majestăţii Voastre — bîlbîi Doi, foarte smerit, punînd un genunchi la pămînt — încercam să...

— Las' c-am înţeles! tună Regina (între timp se uitase de aproape la trandafiri). Tăiaţi-le capul!

Şi alaiul se urni din loc, rămînînd în urmă doar trei oşteni, pentru a executa ordinul Reginei. Nefericiţii grădinari alergară către Alisa, nădăjduind că-i va scăpa.

— N-o să vi se taie capul! îi linişti Alisa, şi-i băgă pe toţi trei într-un ghiveci mare de flori pe care-l găsi la îndemînă.

Cei trei oşteni umblară o clipă-două de colo-colo, uitîndu-se după vinovaţii ce urmau să fie executaţi, apoi o luară la picior şi se alăturară foarte liniştiţi convoiului.

— Le-au căzut capetele? zbieră Regina.

— La poruncă, Majestate! Li s-au dus capetele! strigară oştenii drept răspuns.

— Foarte bine! răcni Regina. Ştii să joci crochet?

Oştenii tăcură şi-şi întoarseră privirile către Alisa, căci ei îi fusese adresată întrebarea.

— Ştiu! răcni Alisa.

— Atunci haide! zbieră Regina, iar Alisa se alătură convoiului, foarte curioasă de ce-avea să urmeze.

— Ce zi... ce zi frumoasă-i azi! rosti un glas sfios lîngă dînsa.

Cînd se uită, văzu că mergea alături de Iepurele Alb, care îi cerceta pe furiş faţa, cu priviri neliniştite.

— Foarte frumoasă! răspunse Alisa. Ducesa unde e?

— Şşt! Şşt! făcu Iepuraşul, în şoaptă pripită, uitîndu-se îngrijorat înapoia sa. Apoi se înălţă în vîrful picioarelor şi-i şopti Alisei la ureche: E condamnată la moarte!

— Ce-a făcut? zise Alisa.

— Ai spus: „Ce păcat?" întrebă Iepurele Alb.

— Aş! zise Alisa. Nu cred deloc că e păcat. Am întrebat ce-a făcut.

— I-a tras o palmă Reginei — şuşoti Iepurele.

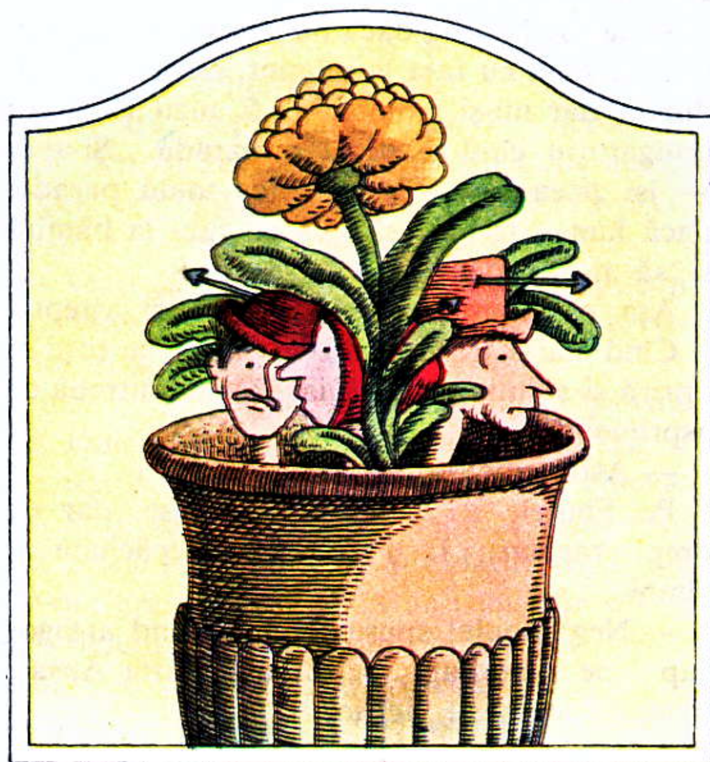
Alisei îi scăpă un hohot zglobiu de rîs.

— Vai, taci! o opri Iepurele, în şoaptă speriată. O să te-audă Regina! Ştii cum s-a-ntîmplat? Ducesa a venit cam tîrziu, şi Regina i-a spus...

— Treceţi toţi la locurile voastre! tună Regina, şi toţi începură să alerge care-ncotro, împiedicîndu-se unul de altul.

Totuşi, după un minut-două, îşi găsise fiecare locul şi începură să joace.

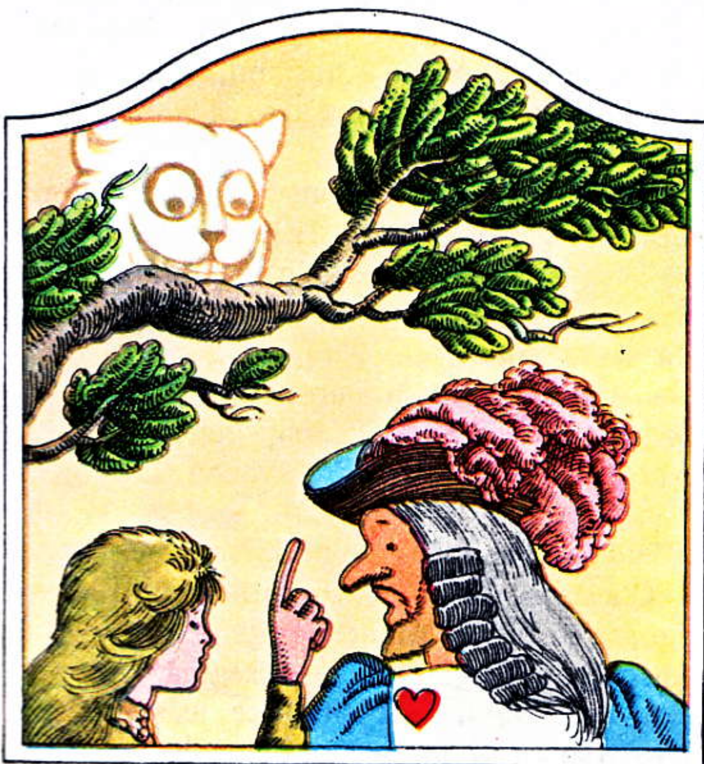
Alisa îşi spunea că în viaţa ei nu mai văzuse un teren de crochet atît de ciudat — tot numai moviliţe şi hîrtoape — cu arici în loc

de mingi și cu păsări-flamingo[1] vii drept ciocane pentru lovit mingile; iar arcurile le alcătuiau oștenii, îndoindu-și trupurile pînă la pămînt și proptindu-se în mîini.

Cel mai anevoios i se păru Alisei, la început, să-și mînuiască pasărea-flamingo; izbutea ea să-i vîre trupul la subsuoară, cu picioarele atîrnînd în jos, ca să n-o stingherească, dar, de cele mai multe ori, de cum îi întindea frumușel gîtul și se pregătea să lovească ariciul cu capul păsării, flamingo-ul se răsucea brusc și o privea în față cu o mutră atît de aiurită, încît, vrînd-nevrînd, pe Alisa o pufnea rîsul. Și cînd îi împingea iar capul în jos și se pregătea să înceapă, era foarte plictisită descoperind că între timp ariciul nu mai sta ghem, ci se desfășurase și-și lua tălpășița. Și ca și cum toate astea n-ar fi fost de ajuns, ori de cîte ori țintea un loc unde să lanseze ariciul, se ivea în cale cîte o moviliță sau cîte o hîrtoapă; iar soldații-arcuri una-două se sculau și-o luau din loc, spre alte puncte ale terenului. Încît, făcînd toate socotelile, Alisa se încredință curînd că era un joc foarte greu.

[1]Flamingo — pasăre de apă, migratoare, mare, cu gîtul și picioarele lungi, cu pene roșii la aripi (Phoenicepterus ruber antiquorum). (n.t.)

Jucătorii jucau toți deodată, fără a aștepta să le vină rîndul, certîndu-se întruna și luptîndu-se între ei pentru arici. Cît despre Regină, nu trecu mult și fierbea de mînie; umbla încoace și încolo bătînd din picior și răcnind: „Zburați-i capul ăstuia! Zburați-i capul ăsteia!“

Alisa începu a se neliniști de-a binelea. E drept, n-avusese deocamdată nici o ciocnire cu Regina, dar știa că asta se putea întîmpla din clipă în clipă. „Ce-o să mă fac atunci? se întreba. După cît le place ăstora să taie capete, mai mare mirarea c-au rămas unii în viață!“

Se tot uita pe unde ar putea scăpa și se întreba dacă va izbuti oare s-o șteargă fără s-o vadă careva. Cînd, deodată, observă că se ivește ceva ciudat în aer; o nedumeri foarte mult la început, dar, după ce se uită bine un minut-două, desluși că era un rînjet și-și zise: „Asta-i Pisica de Cheshire. Acum, cel puțin, o să am cu cine sta de vorbă“.

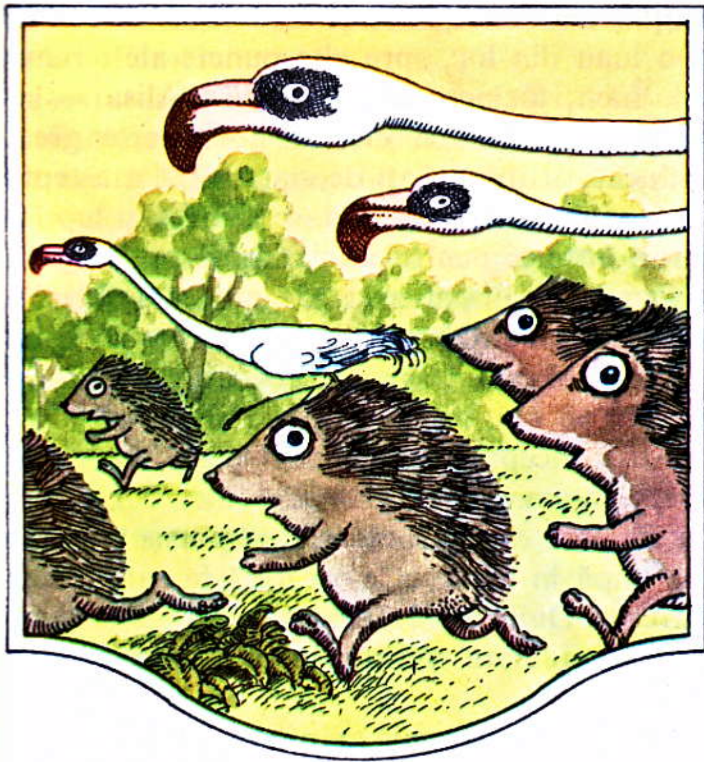
— Cum te descurci? o întrebă Pisica, de îndată ce-i mijise destulă gură încît să poată vorbi.

Alisa așteptă pînă se iviră și ochii, apoi îi făcu semn din cap. „Degeaba i-aș vorbi, pînă nu apar și urechile — gîndi — sau cel puțin una din ele.“

După ce mai trecu un minut și apăru tot capul, Alisa puse jos pasărea-flamingo și începu să povestească despre joc, foarte bucuroasă că are cine s-o asculte.

Pisica gîndea probabil că se arătase cît era nevoie; în tot cazul afară de cap nu mai apăru nimic.

— Am impresia că nu joacă deloc corect — începu a se văita Alisa — și se ceartă toți, și fac atîta tărăboi, că nici glasul tău nu ți-l mai auzi. Și par să n-aibă pic de reguli; sau, de vor fi avînd vreunele, nu le respectă nimeni. Și n-ai idee cît te zăpăcește că-s toate vii. De exemplu, uite colo arcul prin care tre-

buia eu acum să-mi trec mingea — poftim, a luat-o înspre partea ailaltă a terenului! Şi adineauri eram gata-gata să ciocnesc ariciul Reginei, dar cînd l-a văzut venind pe-al meu, a tulit-o!

— Cum îţi place Regina? întrebă Pisica încetişor.

— Deloc — zise Alisa — e cum nu se poate mai... Chiar atunci băgă de seamă că Regina stă în spatele ei şi trage cu urechea, încît îşi continuă fraza astfel: ...sigur c-o să cîştige, aşa că aproape nici n-are rost să se mai continue jocul.

Regina zîmbi şi trecu mai departe.

— Cu cine vorbeşti? întrebă Regele, apropiindu-se de Alisa şi uitîndu-se cu mare curiozitate la capul Pisicii.

— Cu o prietenă a mea, o Pisică de Cheshire — spuse Alisa — daţi-mi voie să v-o prezint.

— Nu-mi place deloc cum arată — spuse Regele — totuşi îi dau voie să-mi sărute mîna, dacă doreşte.

— Nu prea doresc — zise Pisica.

— Nu fi impertinentă — spuse Regele — şi nu te uita aşa la mine!

Vorbind, se ascunsese îndărătul Alisei.

— Orice pisică se poate uita la un rege — spuse Alisa. Am citit asta într-o carte, nu mai ştiu în care.

— Hm, trebuie să dispară de-aici! hotărî Regele, şi strigă spre Regină, care tocmai trecea pe-acolo: Draga mea! Mi-ar place să dispară de-aici această pisică.

Regina avea un singur fel de a soluţiona toate dificultăţile, fie mari, fie mici.

— Să i se taie capul! spuse, fără să întoarcă măcar o privire într-acolo, ca să vadă despre ce e vorba.

— Am să chem chiar eu gîdele — făcu Regele, foarte zelos, şi plecă grăbit.

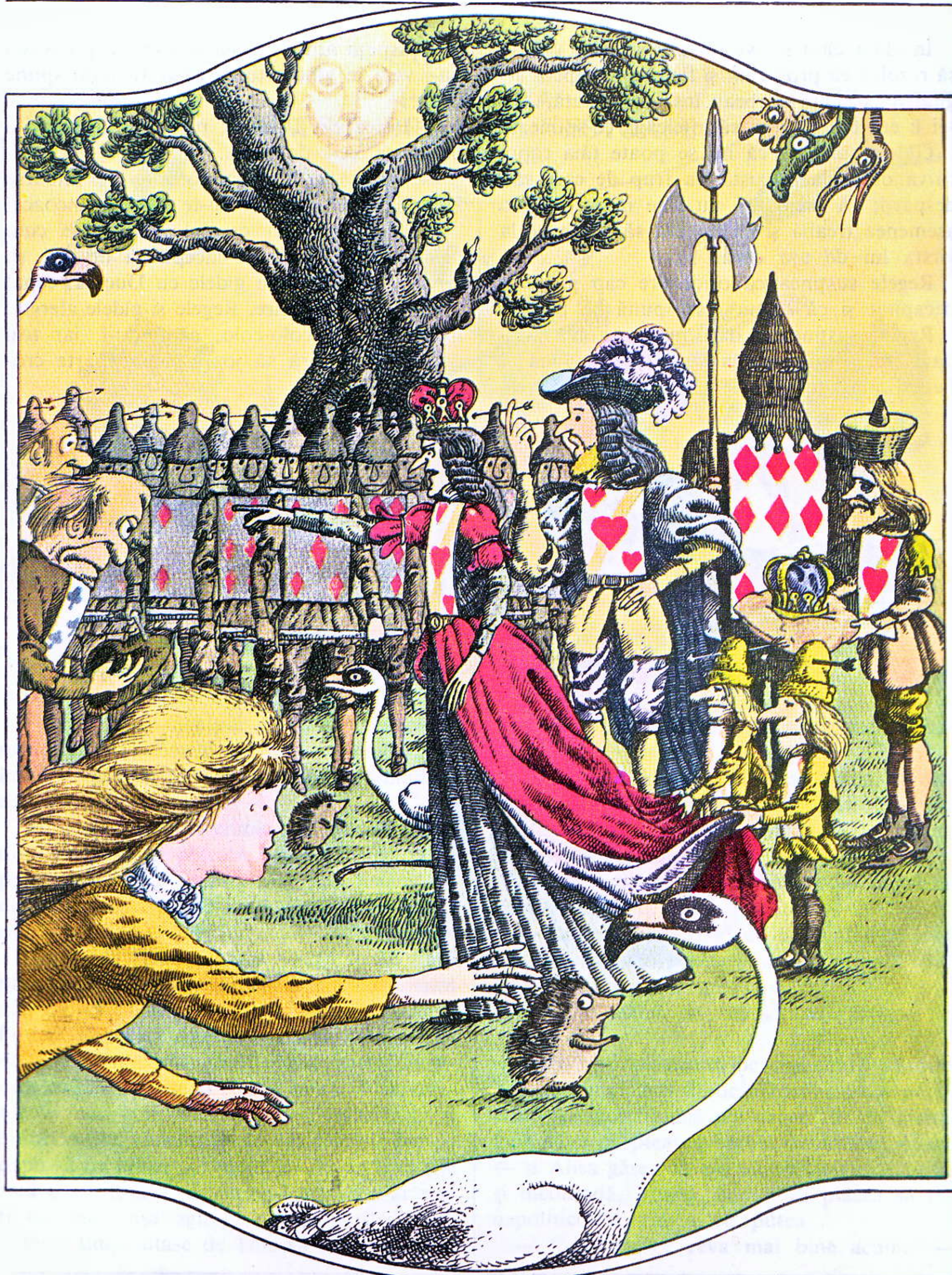
Alisa îşi spuse că mai bine s-ar duce înapoi să vadă cum merge jocul, căci auzea din depărtare glasul Reginei, urlînd de mînie. O auzise pînă acum condamnînd la moarte pe trei dintre jucători, pentru că-şi pierduseră rîndul, şi nu-i plăcea defel situaţia, fiindcă, în harababura în care se juca, nu ştiai niciodată cînd îţi vine rîndul. Aşa că plecă să-şi caute ariciul.

Îl găsi într-o încăierare cu un alt arici şi asta îi păru un prilej deosebit de bun ca să-l ciocnească pe unul cu celălalt; singura dificultate era că pasărea ce-i servea de ciocan trecuse în cealaltă parte a grădinii, unde Alisa o vedea încercînd cu stîngăcie să-şi ia zborul spre un copac.

Pînă să-şi prindă flamingo-ul şi să-l aducă înapoi, încăierarea luase sfîrşit şi amîndoi aricii se făcuseră nevăzuţi. „Nu face nimic! gîndi Alisa. Tot au plecat toate arcurile din partea asta a terenului!“

Îşi îndesă bine la subsuoară pasărea-flamingo, ca nu cumva să scape iar, şi se duse înapoi, să mai stea puţin de vorbă cu prietena ei.

Cînd ajunse din nou unde se găsea Pisica de Cheshire, fu foarte mirată văzînd că se adunase în juru-i o mare mulţime; era în curs o discuţie între gîde, Rege şi Regină, care vorbeau de-a valma, în timp ce asistenţa era foarte tăcută şi nu părea deloc la largul ei.

În clipa cînd se ivi Alisa, cei trei îi cerură să rezolve ea problema şi fiecare îşi repetă argumentele; cum vorbeau însă toţi odată, Alisei îi era foarte greu să înţeleagă ce spuneau.

Gîdele susţinea că nu se poate tăia capul cuiva decît dacă există un trup de care să-l desparţi; că niciodată nu i se mai ceruse o asemenea treabă şi că nu era să se apuce la vîrsta lui de aşa ceva.

Regele susţinea că orice are cap poate fi decapitat şi că să nu i se spună lui prostii.

Regina susţinea că dacă nu se rezolvă chestia în mai puţin de nici o clipă, va ordona să fie executaţi toţi cei de faţă. (De asta şi arătau oaspeţii atît de gravi şi îngrijoraţi.) Alisei nu-i veni în gînd altceva ce-ar fi putut spune decît:

— Pisica e-a Ducesei; mai bine întrebaţi-o pe dînsa ce-i de făcut.

— Ducesa e la închisoare — se întoarse Regina către gîde — du-te şi ad-o încoace!

Gîdele o zbughi ca din puşcă. De cum plecă el, capul Pisicii începu să dispară şi, pînă să se înapoieze gîdele cu Ducesa, capul pierise cu desăvîrşire. Regele şi gîdele alergau înnebuniţi de colo-colo, căutîndu-l, iar toţi ceilalţi se duseră să joace mai departe crochet.

CAPITOLUL IX

POVESTEA FALSEI BROAȘTE ȚESTOASE

— Nici nu-ți închipui cît mă bucur că te revăd, micuța mea dragă! spuse Ducesa, luînd-o drăgăstos de braț pe Alisa și pornind cu ea în plimbare.

Alisa era foarte bucuroasă că o vede într-o dispoziție atît de plăcută; gîndi în sinea ei că poate numai din pricina piperului fusese atît de sălbatică la prima lor întîlnire, în bucătărie.

„Cînd voi fi eu Ducesă — își spuse (fără prea multă convingere) — în bucătăria mea nici n-o să existe piper. Supa e foarte bună și fără el. Poate că piperul îi face pe oameni atît de iuți la mînie — gîndi mai departe, încîntată că descoperise o regulă nouă — iar oțetul îi face acri, mușețelul — amari și... și bomboanele, dulciurile de tot felul îi fac pe copii să fie blînzi și buni. Ce bine-ar fi să știe asta toată lumea; desigur că atunci n-ar mai fi cei mari așa zgîrciți cu dulciurile."

Între timp uitase de Ducesă și tresări speriată cînd îi auzi glasul foarte aproape de urechea ei.

— Te gîndești la ceva, draga mea, și din cauza asta ai uitat să mai vorbești. Nu pot să-ți spun imediat care-i morala acestui lucru, dar o să-mi aduc aminte numaidecît.

— Poate n-are nici o morală — îndrăzni Alisa a-și da părerea.

— Da' de unde, da' de unde, fetițo! zise Ducesa. Orișice pe lume are o morală, da' trebuie să știi s-o găsești.

Vorbind astfel, se vîrî și mai aproape de Alisa.

Fetei nu-i plăcea deloc s-o simtă atît de aproape; mai întîi fiindcă Ducesa era o pocitanie, și-apoi fiindcă era exact atît de înaltă încît să-și proptească bărbia de umărul Alisei — și Alisa găsea că e o bărbie foarte ascuțită și incomodă. Totuși, cum nu-i plăcea să fie nepoliticoasă, răbda cît putea.

— Jocul merge ceva mai bine acuma —

spuse, ca să întreţină niţel conversaţia

— Aşa e — zise Ducesa — şi morala acestui lucru este: „O, doar dragostea, doar dragostea pune-n mişcare lumea!“

— Cineva a spus — şuşoti Alisa — că lumea se mişcă mai bine cînd îşi vede fiecare de treaba lui.

— A, fireşte! E cam acelaşi lucru — zise Ducesa, ciocănind cu bărbia-i mică şi ascuţită umărul Alisei, pe cînd adăuga: ... Şi morala acestui lucru este: „Tu descurcă-te cu înţelesul, că vorbele se descurcă singure“.

„Ce-i mai place să găsească o morală în toate!“ îşi zise Alisa în gîndul ei.

— Te miri desigur de ce nu te iau de mijloc? spuse Ducesa după cîtva timp. Din pricină că nu prea ştiu cît e de blînd flamingo-ul tău. Oare să fac o încercare?

— S-ar putea să muşte — răspunse Alisa, prudent.

Adevărul e că nu era deloc dornică de această încercare.

— Ai dreptate — zise Ducesa — şi flamingii şi muştarul pişcă. Iar morala ăstui lucru este: „Păsările de un soi cată-le-n acelaşi roi“.

— Numai că muştarul nu e pasăre — observă Alisa.

— Iar ai dreptate! zise Ducesa. Ce isteţ le lămureşti tu pe toate!

— E un mineral... parcă...

— Fireşte că asta e — răspunse Ducesa, gata să aprobe orice părere a Alisei. Sînt p-aici, p-aproape, nişte mine mari de muştar. Şi morala acestui lucru este: „Cît e mai mult la mine, e mai puţin la tine!“

— A, acum ştiu! exclamă Alisa, neatentă la ultima cugetare a Ducesei. E o legumă. Nu pare, dar asta este.

— Ai perfectă dreptate! zise Ducesa. Şi morala acestui lucru este: „Fii ce-ai vrea să pari a fi“ sau, mai simplu spus, dacă vrei: „Nu-ţi închipui niciodată că nu eşti altceva decît ceea ce ar putea părea altora că ceea ce erai sau ai fi putut fi nu era altceva decît ceea ce ai fost părîndu-li-se a fi altceva“.

— Cred că v-aş înţelege mai bine — spuse Alisa foarte politicos — dacă aş vedea scris pe hîrtie ce spuneţi; aşa nu prea pot să vă urmăresc.

— Asta nu-i nimic pe lîngă ce aş putea să spun, dacă aş vrea — făcu Ducesa, măgulită.

— Vă rog, nu vă osteniţi să spuneţi şi mai mult! exclamă Alisa.

— A, nici să nu vorbeşti de osteneală! protestă Ducesa. Îţi fac cadou tot ce am spus pînă acum.

„Ieftin cadou! gîndi Alisa. Noroc că nu ni se fac şi de ziua noastră asemenea cadouri!“ Fireşte că nu cuteza să spună asta cu glas tare.

— Iar te gîndeşti? întrebă Ducesa, mai ciocănindu-i niţel umărul cu bărbia-i mică şi ascuţită.

— Am dreptul să gîndesc — zise Alisa răspicat, căci situaţia începea s-o cam supere.

— Cam atîta drept — răspunse Ducesa — cît au purceii să zboare; şi mo...

Dar în clipa asta, spre marea uimire a Alisei, glasul Ducesei se stinse, chiar în mijlocul cuvîntului ei favorit, „morala“, iar braţul petrecut printr-al fetiţei începu să tremure. Alisa ridică ochii, şi iat-o pe Regină stînd în faţa lor, cu braţele încrucişate şi întunecată la faţă ca cerul pe furtună.

— Ce zi frumoasă, Majestate! începu Ducesa, cu o voce mică, smerită.

— Ascultă! — tună Regina, bătînd mînioasă din picior pe cînd vorbea — să nu zici că nu te-am vestit: ori zbori de-aici, ori îţi zboară capul! Şi asta în mai puţin de jumătate clipă! Alege!

Ducesa alese şi dispăru îndată.

— Să continuăm jocul — îi spuse Regina Alisei; iar Alisa, prea speriată ca să poată rosti ceva, o urmă cu pas şovăielnic înapoi spre terenul de crochet.

Ceilalţi invitaţi, profitînd de absenţa Reginei, se odihneau la umbră; dar de îndată ce-o văzură, se întoarseră cu grabă la joc, Regina făcînd singura observaţie că o clipă de întîrziere îi va costa viaţa.

Pe cînd jucau, Regina se certa necontenit cu ceilalţi jucători şi răcnea mereu: „Zburaţi-i capul ăstuia! Zburaţi-i capul ăsteia!“

Cei condamnați erau luați sub pază de către oșteni, care, firește, pentru a îndeplini această sarcină, trebuiau să renunțe la rolul de arcuri; cam într-o jumătate de oră, nu mai rămăseseră arcuri defel, iar jucătorii, cu excepția Regelui, Reginei și Alisei, se aflau toți sub pază și condamnați la moarte.

Atunci Regina, abia mai trăgîndu-și sufletul de mult ce răcnise, se lipsi de joc. Se apropie de Alisa și o întrebă:

— Ai văzut-o pe Falsa Broască Țestoasă?

— Nu — răspunse Alisa — nici nu știu ce înseamnă „Falsă Broască Țestoasă“.

— E Broasca Țestoasă din care se face „Supă falsă de Broască Țestoasă“.

— Nici n-am văzut-o, nici n-am mai auzit de ea — zise Alisa.

— Atunci haide — spuse Regina — are să-ți istorisească povestea ei.

Pe cînd se îndepărtau împreună, Alisa îl auzi pe Rege vorbindu-le încetișor oaspeților:

— Sînteți cu toții grațiați! le spunea.

„Ah, ce bine!“ gîndi Alisa, răsuflînd ușurată: fusese foarte nefericită știind că Regina poruncise atît de multe condamnări la moarte.

Foarte curînd dădură de un Grifon[1] care dormea dus, la soare. (Dacă nu știți ce e un Grifon, uitați-vă la poză.)

— Trezește-te, măi lenevosule — spuse Regina — și du-o pe domnișoara asta la Falsa Broască Țestoasă, s-o vadă și să-i audă povestea. Eu trebuie să mă duc înapoi, ca să supraveghez execuțiile ce le-am poruncit.

Și plecă, lăsînd-o pe fetiță singură cu Grifonul. Alisei nu-i prea plăcea cum arăta această făptură, dar se gîndi că la urma urmei n-avea să fie mai primejdios să rămînă cu ea, decît să se ducă după acea Regină atît de crudă. Așadar rămase și așteptă.

Grifonul se ridică și se frecă la ochi, apoi o urmări cu privirea pe Regină pînă nu se mai văzu; și-apoi rîse pe înfundate.

— Caraghioasa! chicoti Grifonul, în parte pentru sine, în parte către Alisa.

— Cine-i caraghioasă? întrebă Alisa.

— Păi, *aia* — răspunse Grifonul. Așa-și închipuie ea, da' de executat nu se execută nici o execuție, dacă vrei să știi. Haide!

„Toată lumea de p-aici îți spune întruna: «haide!» gîndi Alisa, luîndu-se încet după dînsul. De cînd trăiesc nu mi s-a poruncit atîta — ba una, ba alta — zău așa!“

Nu trecu mult și-o și văzură de departe pe Falsa Broască Țestoasă; ședea tristă și singuratică pe un ciot de stîncă și, cînd se mai apropiară, Alisa o auzi suspinînd atît de jalnic, de parcă i s-ar fi frînt inima de durere. Îi fu foarte milă de ea.

— De ce e mîhnită? îl întrebă pe Grifon.

Iar Grifonul răspunse, cam la fel ca și mai înainte:

— A! Așa-și închipuie ea, da' nu-i mîhnită defel, dacă vrei să știi. Haide!

Se suiră așadar pînă la locul unde ședea Falsa Broască Țestoasă, care îi privi în tăcere, cu ochi mari, înlăcrimați.

— Domnișorica asta — spuse Grifonul — cică vrea să-ți auză povestea, d-aia veni.

— Am să i-o spun — zise Falsa Broască Țestoasă, cu glas adînc și găunos. Așezați-vă amîndoi și nu rostiți o vorbă pînă nu isprăvesc.

Se așezară, așadar, și nimeni nu scoase o vorbă timp de cîteva minute. În gîndul ei, Alisa își zicea: „Nu văd cum o să isprăvească vreodată, dacă nu începe“. Totuși așteptă, răbdătoare.

— Pe vremuri — spuse în sfîrșit Falsa Broască Țestoasă, oftînd adînc — eram o adevărată Broască Țestoasă.

Acestor cuvinte le urmă o tăcere foarte lungă, întreruptă doar la răstimpuri de cîte o exclamație cîrîită de-a Grifonului și de necontenitele hohote de plîns ale Falsei Broaște Țestoase.

Alisa era cît p-aci să se ridice și să spună: „Vă mulțumesc foarte mult pentru povestea

[1] Grifon — Alisa cunoaște probabil din mitologie această pasăre fantastică — reprezentată de obicei cu trup de leu și cu aripi și gheare de vultur — utilizată adesea și ca motiv decorativ. (n.t.)

dumneavoastră atît de interesantă", totuşi, vrînd-nevrînd, gîndi că trebuie să mai urmeze ceva, aşa că şezu liniştită şi nu mai spuse nimic.

— Cînd eram mici — continuă în cele din urmă Falsa Broască Ţestoasă, ceva mai potolit, deşi ici şi colo tot îi mai scăpa cîte un sughiţ de plîns — mergeam la şcoală în mare. Profesoara era o bătrînă Broască Ţestoasă. Îi ziceam Privighetoarea.

— Da' de ce-i ziceaţi aşa? Că doar nu era Privighetoare! întrebă Alisa.

— Îi ziceam Privighetoare, fiindcă ne era Supraveghetoare! răspunse supărată Falsa Broască Ţestoasă. Da' grea de cap mai eşti!

— Mă mir că nu ţi-e ruşine să mai întrebi ceva atît de lesne de priceput — adăugă Grifonul.

Apoi tăcură amîndoi, privind-o; bietei Alisa îi venea să intre în pămînt, nu alta. În cele din urmă, Grifonul îi spuse Falsei Broaşte Ţestoase:

— Hai, soro, dă-i drumu'! Nu ne ţine toată ziua!

Iar Falsa Broască Ţestoasă continuă:

— Da, mergeam la şcoală în mare, deşi poate n-ai să crezi.

— Am zis eu că nu cred? o întrerupse Alisa.

— Ai zis — spuse Falsa Broască Ţestoasă.

— Ţine-ţi gura! adăugă Grifonul, înainte ca Alisa să mai poată spune ceva.

Falsa Broască Ţestoasă continuă:

— Ni s-a dat o educaţie foarte îngrijită. Află că am mers la cursuri zi de zi.

— Şi eu am mers la cursuri de zi. Asta nu-i motiv să te mîndreşti.

— Erau şi cursuri speciale la şcoala ta? întrebă Falsa Broască Ţestoasă, cam îngrijorată.

— Da — zise Alisa — de Franceză şi de Muzică.

— Şi de Spălat? întrebă Falsa Broască Ţestoasă.

— Aş! Nici pomeneală!... Asta nu se învaţă la şcoală! se supără Alisa.

— Înseamnă că n-ai mers la o şcoală dintre cele mai bune — spuse Falsa Broască Ţestoasă, vădit uşurată. La şcoala noastră lista de materii se încheia cu lecţii speciale de Franceză, Muzică şi *Spălat*.

— Cred că de aşa ceva nu prea aveaţi nevoie, de vreme ce trăiaţi în apă — spuse Alisa.

— Eu n-am putut să mă înscriu la cursurile astea — oftă Falsa Broască Ţestoasă. Am urmat numai pe cele obişnuite.

— Şi care erau acelea?

— Bineînţeles, mai întîi Pititul şi Visul — răspunse Falsa Broască Ţestoasă — apoi diferitele ramuri ale Aritmeticii: Ambiţionarea, Căderea, Îmbulzirea şi Împocirea.

— N-am mai auzit de „Împocire" — cuteză Alisa să spună. Ce-i asta?

Grifonul ridică a mirare amîndouă labele.

— N-ai mai auzit de împocire! exclamă. Sper că ştii ce înseamnă a înfrumuseţa?

— Da — zise Alisa şovăielnic — înseamnă a face ceva mai frumos.

— Ei, atunci — continuă Grifonul — dacă nu ştii ce înseamnă a împoci, eşti o nătîngă, şi gata!

Alisa nu mai îndrăzni să întrebe nimic în privinţa asta. Se îndreptă iar către Falsa Broască Ţestoasă.

— Şi altceva ce mai aveaţi de învăţat?

— Păi — răspunse Falsa Broască Ţestoasă, numărînd pe labe subiectele: Misteria antică şi modernă, Zoografia apelor, apoi Desenul în valuri — asta ne preda o dată pe săptămînă un bătrîn ţipar Tipar-mare; ne învăţa să tragem lin linii, să pictăm în Aquarele, să facem Iţe în clor şi Fiţe în rotocol.

— Arată-mi şi mie cum se face aşa ceva! o rugă Alisa.

— Păi, eu acuma-s prea ţeapănă, nu pot să-ţi arăt. Şi Grifonul n-a învăţat materia asta.

— N-am avut timp — zise Grifonul — eu am făcut cursul de literatură clasică. Profesorul era un Rac foarte bătrîn, da, da.

— El învăţa lumea Rîsul şi Plînsul[1], aşa am

[1] Aluzie la tragedia şi comedia antică. (n.t.)

auzit — spuse Falsa Broască Ţestoasă, apoi oftă: Eu, una, n-am mers la cursurile lui. Marina o învăţam şi singură, iar la Greacă se spunea că prea te freacă.

— Chiar aşa, chiar aşa — cîrîi Grifonul, şi oftă la rîndul lui.

Amîndoi duseră labele la ochi, copleşiţi de amintiri.

— Şi cîte ore pe zi învăţaţi? întrebă Alisa, grăbită să schimbe subiectul.

— Zece ore în prima zi şi din zi în zi mai puţin — spuse Falsa Broască Ţestoasă.

— Ciudat program! exclamă Alisa.

— Păi de-aia se cheamă pro-gram — lămuri Grifonul — că pîn' la urmă rămîi c-un dram de învăţătură.

Era o idee nouă pentru Alisa, încît stătu să se gîndească puţin la cele ce spusese Grifonul, înainte de a pune altă întrebare:

— Înseamnă că în ziua a unsprezecea nu mai învăţaţi deloc, aveaţi liber?

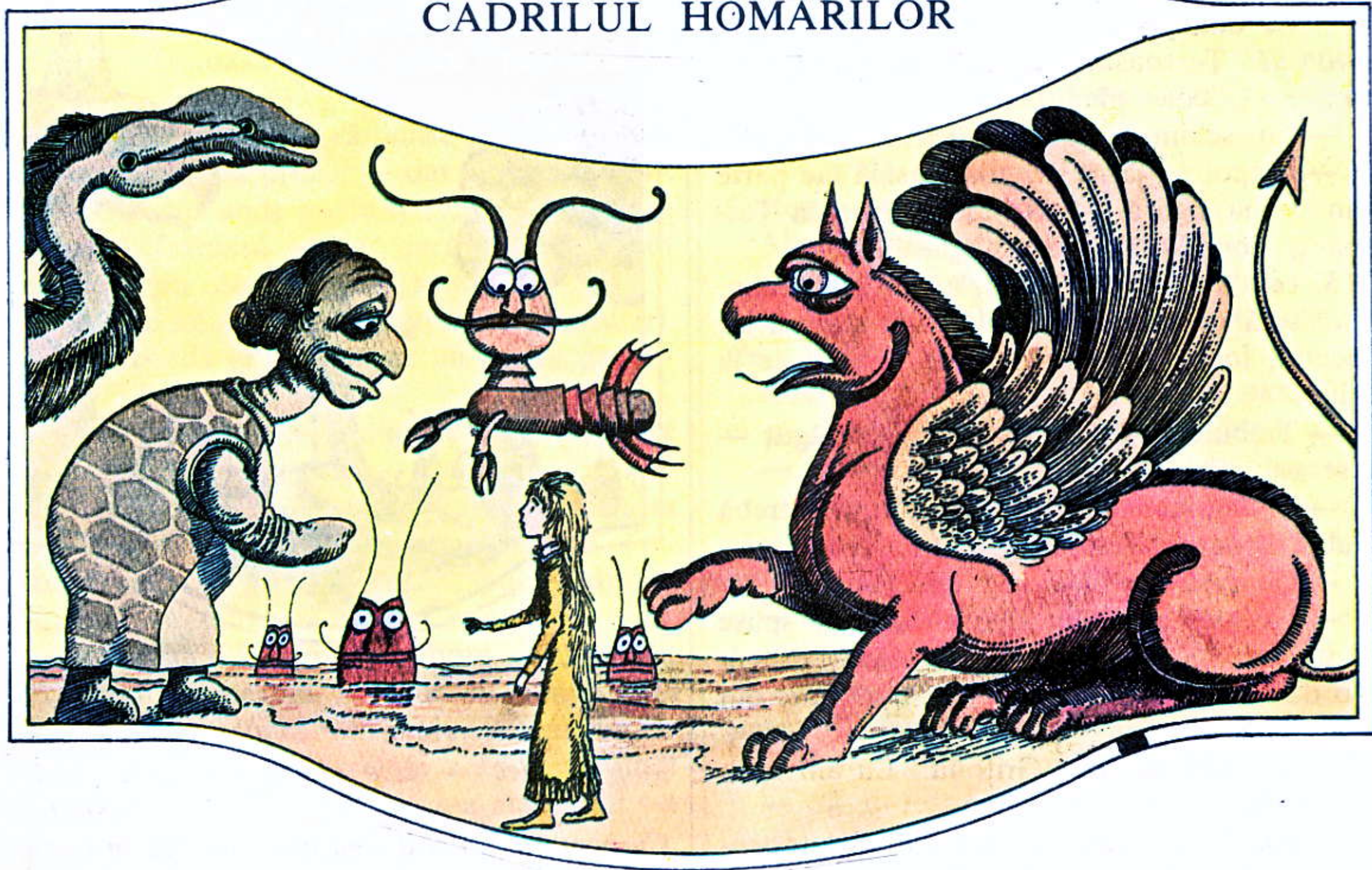
— Bineînţeles! zise Falsa Broască Ţestoasă. Ne odihneam de atîta învăţătură.

— Dar într-a douăsprezecea cum reluaţi lecţiile?

— Hai că i-ai spus destul despre lecţii! întrerupse foarte hotărît Grifonul. Mai povesteşte-i şi despre jocuri!

CAPITOLUL X

CADRILUL HOMARILOR

Falsa Broască Ţestoasă oftă adînc şi-şi şterse ochii cu dosul labei. Apoi se uită la Alisa, încercă să vorbească, dar, timp de un minut-două, suspinele îi înecară glasul.

— O fi avînd vreun os în gît — zise Grifonul şi se apucă s-o scuture zdravăn şi s-o ghiontească în spate.

În cele din urmă, Falsa Broască Ţestoasă îşi regăsi glasul şi, cu faţa scăldată în lacrimi, reîncepu:

— Poate n-ai trăit mult în mare („Aşa e" — adeveri Alisa) şi se prea poate să nu fi făcut niciodată cunoştinţă cu un homar, (Alisa fu cît p-aci să spună: „Odată am gustat", dar se opri la timp şi zise repede: „Nu, niciodată!") aşa că nu-ţi poţi închipui ce încîntător e un Cadril de Homari!

— Nu, într-adevăr — spuse Alisa. Dar cum e dansul ăsta?

— Păi — se amestecă Grifonul — prima figură e alinierea de-a lungul malului, într-un şir.

— Ba în două şiruri! strigă plîngînd Falsa Broască Ţestoasă. Foce, broaşte ţestoase, ţipari din cei mari şi alţii. După ce au dat la o parte toate meduzele...

— Cu asta se cam pierde timp — o întrerupse Grifonul.

— ...fac doi paşi înainte...

— Fiecare c-un homar drept partener! strigă Grifonul.

— Bineînţeles — spuse Falsa Broască Ţestoasă. Fac doi paşi înainte, trec la loc lîngă partener...

— ...schimbă homarii şi se-ntorc în acelaşi fel la linia de pornire — completă Grifonul.

— După aceea — ţine minte! — continuă Falsa Broască Ţestoasă — aruncă...

— Homarii! strigă Grifonul, făcînd un salt în aer.

— Hăt în mare! Cît de tare!

— Înoată după ei! zbieră Grifonul.

— Se dau peste cap în mare! strigă Falsa Broască Țestoasă, ca înnebunită, făcînd tumbe de colo pînă colo.

— Iar schimbă homarii! răcni Grifonul.

— Înapoi pe țărm și... toate astea fac parte din prima figură — zise Falsa Broască Țestoasă, domolindu-și brusc glasul.

Și cele două făpturi care, în tot acest timp, țopăiseră ca nebune de colo-colo, stătură iar locului, foarte triste și potolite, uitîndu-se la Alisa.

— Trebuie să fie un dans foarte drăguț — zise ea, sfios.

— Ți-ar place să ți-l arătăm puțin? întrebă Falsa Broască Țestoasă.

— Cum să nu! Vă rog! zise Alisa.

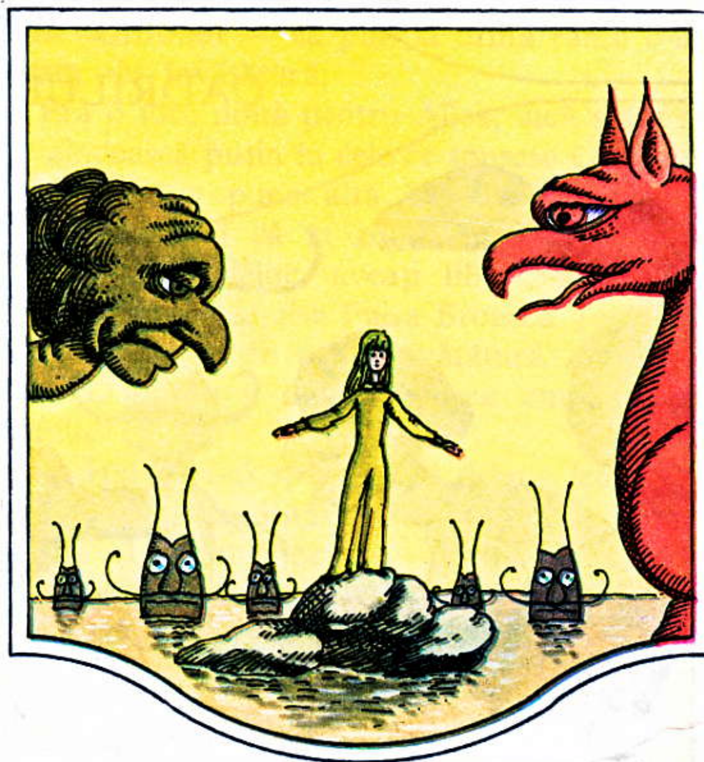
— Hai să încercăm figura întîi! îi spuse Grifonului Falsa Broască Țestoasă. Putem s-o dansăm și fără homari, nu-i așa? Care din noi cîntă?

— A, cîntă tu! zise Grifonul. Eu am uitat cuvintele.

Începură, așadar, să danseze, foarte solemni, jur împrejurul Alisei, călcînd-o, ici-colo, pe picioare, cînd treceau prea aproape și fluturînd labele din față pentru a bate măsura, în timp ce Falsa Broască Țestoasă cînta, în ritm domol și trist, cele ce urmează:

Mergi, te rog, nițel mai iute — către-un melc zise-o albiță[1] —
Vine-un porc de mare în urmă și mă calcă pe codiță.
Homarii, broaștele țestoase, toți ne-au luat-o înainte — uite, acuma stau în loc!
Pe prundiș, colo, ne-așteaptă. Hai, nu intri și tu-n joc?
Vii ori nu vii? Vii ori nu vii? Vii să intri și tu-n joc?
Vii ori nu vii? Vii ori nu vii? Hai, nu intri și tu-n joc?

[1] Albiță — obleț sau oblete — pește mic de culoare albă-argintie. (n.t.)

— N-ai idee — zice albița — va fi pură încîntare,
Cu homarii laolaltă cînd ne-or arunca în mare!
Dară melcu-atît răspunse: — Prea departe, îi prea departe!... Și privi cam echivoc;
Zise că îi mulțumește, dar că el nu intră-n joc.
N-ar' să intre, n-ar' să poată, n-ar' să intre în ăst joc.
N-ar' să intre, n-ar' să poată, el nu intră în ăst joc.

— Ei, și ce dacă-i departe? zise amicul său solzos,
Țărm e și de ceea parte — nu știi? și e tot frumos.
De ne depărtăm de Anglia, în Franța ajungem — ce noroc!
Nu păli, melcule dragă. Hai și intră și tu-n joc!
Vii ori nu vii? Vii ori nu vii? Vii să intri și tu-n joc?
Vii ori nu vii? Vii ori nu vii? Hai, nu intri și tu-n joc?

— Vă mulțumesc, e foarte interesant să privești dansul ăsta — zise Alisa, bucuroasă

că terminaseră în fine — şi tare-mi place cîntecul despre albiţă!

— A, cît despre albiţă — zise Falsa Broască Ţestoasă — e... cunoşti peştele ăsta, nu?

— Cum să nu — răspunse Alisa — l-am văzut deseori la prîn... — dar repede se opri.

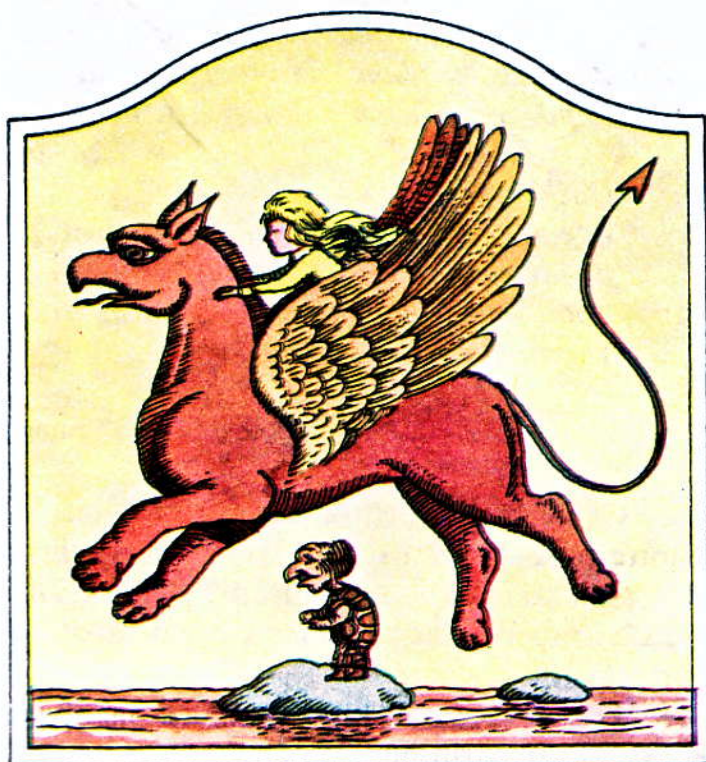
— Nu ştiu unde poate fi Prîn — zise Falsa Broască Ţestoasă — dar dacă l-ai văzut atît de des, ştii desigur cum arată.

— Cred că da — răspunse Alisa pe gînduri. Îşi ţine coada în gură şi are un înveliş de pesmet.

— În privinţa pesmetului, te înşeli — spuse Falsa Broască Ţestoasă — l-ar clăti apa mării. Dar coada şi-o ţine în gură albiţa; asta din pricină că... — aci Falsa Broască Ţestoasă căscă şi închise ochii. Spune-i din ce pricină! se întoarse către Grifon.

— Pricina e — spuse Grifonul — că a vrut neapărat să meargă la dans cu homarii. Şi atunci a fost aruncată în mare. Şi atunci a făcut un salt foarte mare. Şi atunci şi-a ţinut coada cu dinţii. Şi după aia n-a mai putut s-o scoată. Asta e.

— Vă mulţumesc — zise Alisa. E foarte interesant. N-am ştiut pînă acuma atît de multe despre albiţă.

— Pot să-ţi spun şi mai multe, dacă vrei — zise Grifonul. Ştii de ce i se zice albiţă?

— Nu m-am gîndit la asta niciodată — răspunse Alisa. De ce?

— Curăţă ghetele şi pantofii — răspunse Grifonul foarte solemn.

Alisa rămase cu gura căscată.

— Curăţă ghetele şi pantofii? repetă, uluită.

— Fireşte! Pantofii tăi cu ce sînt curăţaţi? Ce-i face să lucească?

Alisa îşi coborî privirea asupra pantofilor ei şi, înainte de a răspunde, se gîndi niţel.

— ...Cred că se curăţă cu ceva negru.

— Sub apă, ghetele şi pantofii trebuiesc curăţaţi cu ceva alb — vorbi mai departe Grifonul, cu glas adînc. Acum ştii.

— Şi din ce sînt făcute? întrebă Alisa, foarte curioasă.

— Piele de sardele, toc de batoc — răspunse Grifonul, cam plictisit — atîta lucru ştie şi-un chitic.

— Să fi fost eu în locul albiţei — spuse Alisa, care tot se mai gîndea la cîntec — i-aş fi spus purcelului de mare: „Te rog să nu te ţii după noi, n-avem nevoie de tine!“

— Te înşeli — zise Falsa Broască Ţestoasă — nici un peşte cu cap nu pleacă la drum fără un purcel.

— Aşa? Într-adevăr? spuse Alisa, foarte mirată.

— Păi cum! zise Falsa Broască Ţestoasă. Dacă ar veni la mine un peşte şi mi-ar spune că pleacă în călătorie, întîi şi întîi l-aş întreba: „Cu ce purcel?“

— Poate vrei să zici: cu ce ţel? stărui cu seninătate Alisa.

— Zic ce zic — răspunse Falsa Broască Ţestoasă, jignită.

Iar Grifonul schimbă vorba:

— Acum povesteşte-ne şi tu despre peripeţiile tale!

— Aş putea să vă povestesc despre peripeţiile mele, începînd de azi-dimineaţă; dar despre cele dinainte degeaba v-aş povesti, fiindcă atunci nu eram cea de acum.

— Explică-ne asta! zise Falsa Broască Ţestoasă.

— Nu, nu! Întîi peripeţiile! spuse Grifonul, nerăbdător. Cu explicaţiile se pierde prea mult timp!

Aşadar, Alisa se apucă să le povestească peripeţiile ei, începînd din clipa cînd văzuse pentru prima dată pe Iepuraşul Alb. La început era cam stînjenită, mai ales că cei doi ascultători, care-i stăteau alături de fiecare parte, prea se vîrau aproape de ea şi căscau nişte ochi şi nişte guri!... Dar, povestind, începu să prindă curaj. Cei doi nu scoaseră nici o vorbă, pînă le istorisi cum încercase să-i spună Omidei poezia: „Eşti bătrîn, taică Will" şi ieşise cu totul altfel ca de obicei. Atunci Falsa Broască Ţestoasă suspină adînc şi zise:

— Asta-i foarte ciudat!

— Toate astea sînt cît se poate de ciudate! îşi dădu şi Grifonul părerea.

— Va să zică îţi ieşeau cuvintele anapoda! repetă Falsa Broască Ţestoasă, îngîndurată. Aş vrea s-o văd încercînd să spună o poezie acum. Spune-i să înceapă!

Se uita la Grifon, de parcă ar fi fost convinsă că el se bucură de mai multă trecere la Alisa.

— Scoală-te în picioare şi recită: „Aud glasul trîntorului" — zise Grifonul.

„Ce obicei au fiinţele astea să-ţi tot poruncească! Acuma mă mai şi pun să-mi repet lecţiile! gîndi Alisa. Dacă-i vorba aşa, mai bine aş fi la şcoală!"

Totuşi se sculă în picioare şi începu să recite, dar atît i se împuiase capul cu Cadrilul Homarilor, că mai nu ştia ce spune şi-i ieşiră din gură nişte cuvinte cît se poate de ciudate:

Aud glasul Homarului, mă ia în răspăr:
„Prea m-ai fiert stacojiu! Pune-mi zahăr în păr!"
Precum raţa cu genele, aşa el cu sprîncenele,
Îşi strînge cordonul, îşi încheie plastronul.
Cînd nisipul uscat îi, e voios şi senin,
Cu dispreţ îl tratează pe domnul Rechin!
Dar cînd urcă mareea şi Rechinii-s pe-aproape,
Glasu-i sfios tremură şi i se bat pleoapele.

— E altfel decît obişnuiam s-o spun eu, cînd eram copil — zise Grifonul.

— Eu n-am mai auzit asta de cînd sînt — zise Falsa Broască Ţestoasă — dar aşa aiureală mai rar!

Alisa tăcea; se aşezase şi-şi ascundea faţa în palme şi se întreba dacă vreodată se va mai întîmpla ceva în chip firesc.

— Aş vrea să mă lămurească — începu Falsa Broască Ţestoasă.

— N-are cum! se repezi Grifonul. Hai, spune strofa următoare!

— Bine, da' cum putea să-şi strîngă cordonul cu sprîncenele? Nu înţeleg.

— Este prima figură a dansului — spuse Alisa; era însă grozav de uluită de toată povestea asta şi dornică să schimbe subiectul.

— Hai, spune strofa următoare! zise iar Grifonul. Începe aşa: „C-un ochi privind în grădina-i..."

Deşi era sigură c-o să iasă iar totul anapoda, Alisa nu îndrăznea să se împotrivească şi recită mai departe, cu glas tremurător:

C-un ochi privind în grădina-i, văzui
Pantera cu Buha un pilaf de pui
Împărţind. Gazda luă orezul şi puiul tot, cu os,
Oaspelu-i lasă un taler frumos.
Păpînd tot pilaful, Pantera binevoi
Buhăi linguroiul a i-l dărui;
Apoi, înşfăcînd cuţit şi furculiţă,
Termină ospăţul, păpînd pe...

(bubuită)

— Ca ce mai reciţi toate prostiile astea — o întrerupse Falsa Broască Ţestoasă — dacă nu eşti în stare să le şi lămureşti? Năzdrăvănii şi bazaconii ca astea chiar că n-am auzit de cînd sînt!

— Da, ai face mai bine să te laşi păgubaşă — spuse şi Grifonul.

Alisa atîta aşteptă; tăcu îndată.

— Să-ncercăm să-ţi mai arătăm o figură din Cadrilul Homarilor? continuă Grifonul. Sau preferi să mai cînte ceva Falsa Broască Ţestoasă?

— Da, să mai cînte ceva Falsa Broască Ţestoasă, dacă vrea să fie aşa bună! răspunse Alisa, cu atîta grabă încît Grifonul făcu:

— Hm! pe un ton cam jignit. De, fiecare cu gusturile lui! Cîntă-i, dragă, cîntecul „Supa de Broască Ţestoasă!"

Falsa Broască Ţestoasă oftă adînc şi începu să cînte, cu glas sugrumat de suspine:

Supă frumoasă, verzuie, săţioasă,
În castron fierbinte pusă pe masă!
Cine oare în vînt nu s-ar da
După asemenea trufanda!

Su-upă gus-toa-asă!
Su-upă să-ţioa-asă!
Su-upa mea de ci-i-nă!
Su-upă di-vi-i-nă!

Supă frumoasă, de Broască Ţestoasă!
Cine-ar cere peşte sau chiar şi vînat,
Cînd asemeni supă straşnică i-ai dat!
Cine la cină s-o soarbă n-ar vrea?
Cine la cină s-o soarbă n-ar vrea?

Su-upă gus-toa-asă!
Su-upă să-ţioa-asă!
Su-upa mea de ci-i-nă!
Su-upă di-VI-INĂ!

— Încă o dată refrenul! strigă Grifonul dar, tocmai cînd Falsa Broască Ţestoas prinsese a-l intona, se auzi din depărtare u strigăt:

— Începe procesul!

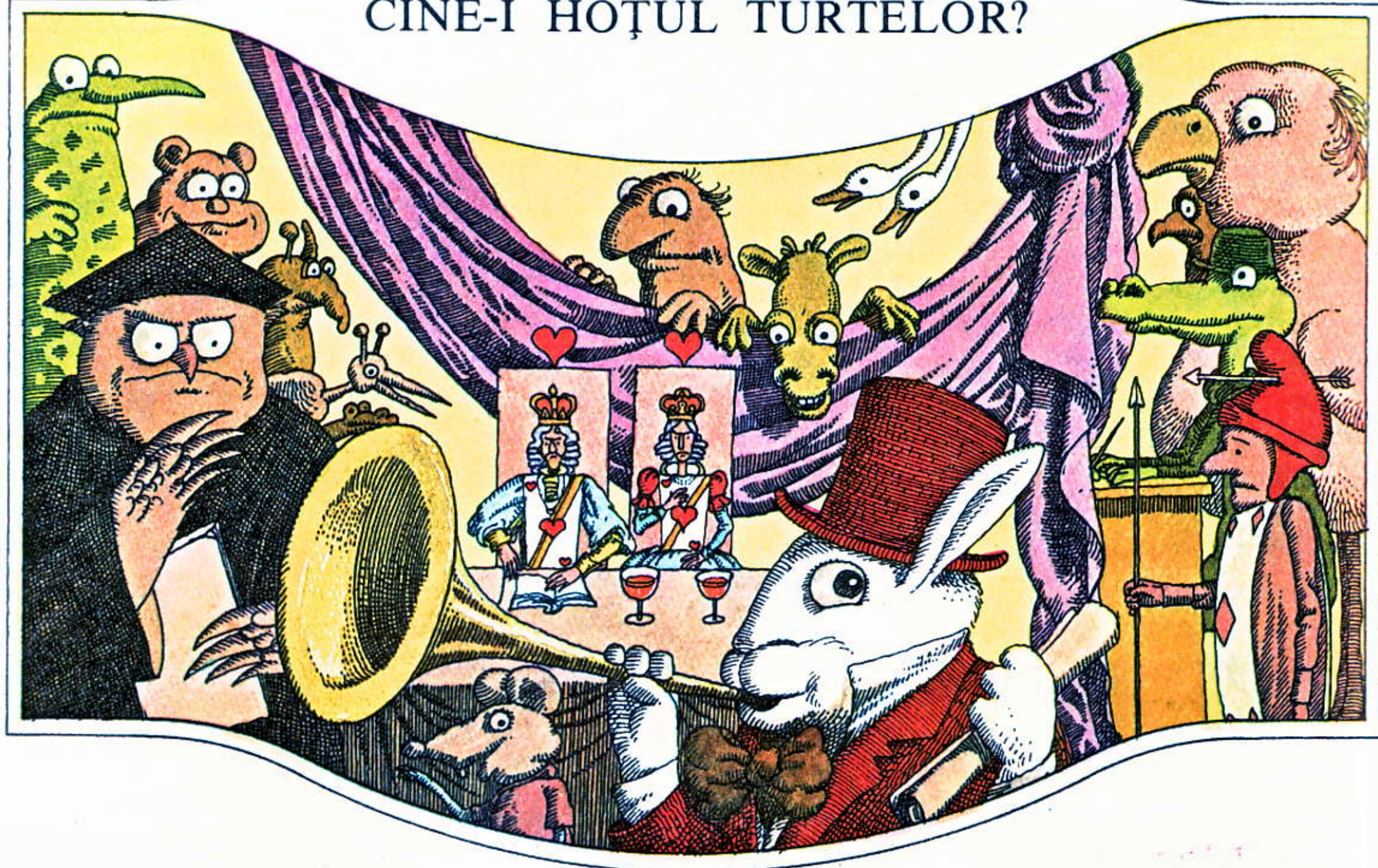
— Haide! strigă Grifonul şi, luînd-o p Alisa de mînă, o porni zorit, fără să mai aş tepte sfîrşitul cîntecului.

— Despre ce proces e vorba? întrebă Alisa gîfîind de repede ce alergase, dar Grifonul n răspunse decît:

— Haide! şi-o luă şi mai iute la fugă, p cînd în urmă-le o briză uşoară aducea tot ma stins melancolicul refren:

Su-upa mea de ci-i-nă,
Su-upă di-vi-ină!

CAPITOLUL XI
CINE-I HOŢUL TURTELOR?

Cînd ajunseră, găsiră pe Rege şi Regina de Cupă aşezaţi pe tronurile lor, cu o mare mulţime adunată în juru-le — tot felul de păsări şi jivine mici — cît şi întregul pachet cu cărţi de joc. Fantele sta în faţa lor, ferecat în lanţuri, cu cîte un oştean de fiece parte, păzindu-l, iar în apropierea Regelui sta Iepurele Alb, cu o trompetă într-o mînă şi un sul de pergament în cealaltă. Chiar în mijlocul curţii de judecată era o masă, pe care se afla o farfurie mare cu turte; după înfăţişare păreau atît de bune, încît Alisei i se făcu o foame grozavă uitîndu-se la ele.

„De-ar termina mai repede cu procesul — gîndi ea — şi să înceapă a servi prăjiturile!"

Dar se părea că nici vorbă nu era de aşa ceva; Alisa începu deci să privească în juru-i, ca să treacă mai repede timpul.

Nu mai fusese în viaţa ei la o curte de judecată, dar citise în cărţi despre procese şi fu foarte bucuroasă văzînd că ştie cum se numeşte mai tot ce vedea acolo.

„Acesta-i judecătorul — îşi zise — fiindcă poartă o perucă mare."

Judecătorul, de altminteri, era însuşi Regele — şi cum purta coroana peste perucă (uitaţi-vă la poză dacă vreţi să vedeţi cum) nu părea deloc să se simtă la largul lui şi nici frumos nu-i şedea defel.

„Şi colo e banca juraţilor — gîndi Alisa — iar cele douăsprezece vietăţi (n-avea încotro, aşa trebuia să le spună, fiindcă, vedeţi, parte erau animale, parte erau păsări) bănuiesc că trebuie să fie *juraţii.*" Acest ultim cuvînt şi-l spuse de cîteva ori în şir, cam fălindu-se în sinea ei că-l ştia, căci era încredinţată, pe drept cuvînt, că foarte puţine fetiţe de vîrsta ei ştiau ce înseamnă. De fapt, ar fi fost la fel de corect dacă ar fi spus că cele douăsprezece vietăţi alcătuiau „juriul".

Cei doisprezece juraţi scriau cu toţii foarte zoriţi pe nişte tăbliţe.

— Ce fac acolo? îl întrebă Alisa, în şoaptă, pe Grifon. Doar n-au ce scrie pînă n-a început procesul.

— Îşi scriu numele — îi şopti Grifonul drept răspuns — ca nu cumva să le uite înainte de sfîrşitul procesului.

— Ce neghiobi! izbucni cu glas tare Alisa, foarte indignată; dar se opri repede, căci Iepurele Alb striga:

— Tăcere în sala de judecată!

Iar Regele îşi puse ochelarii pe nas şi se uită îngrijorat împrejur, ca să descopere cine vorbea.

Alisa vedea desluşit, de parcă s-ar fi uitat peste umerii lor, că toţi juraţii scriau pe tăbliţe: „Ce neghiobi!"; ba chiar băgă de seamă că unul din ei nu ştia cum se scrie cuvîntul „neghiobi" şi fu nevoit să-l roage pe vecinul lui să-i spună.

„Frumos or să mai arate tăbliţele lor, la terminarea procesului!" gîndi Alisa.

Unuia dintre juraţi îi scîrţîia condeiul. Fireşte că Alisei îi era nesuferit zgomotul ăsta, aşa că dădu ocol sălii de judecată, se opri îndărătul băncii juraţilor şi găsi curînd prilejul să-i ia acelui jurat condeiul. Atît de repede făcu treaba asta, încît micuţul jurat, bietul de el (care era Bil, Puiul de Şopîrlă), nu pricepea defel ce se făcuse condeiul lui; şi după ce scotoci jur împrejur, se văzu nevoit să scrie de aci încolo cu un deget, ceea ce nu era de mare folos, fiindcă nu lăsa urme pe tăbliţă.

— Crainic, citeşte actul de acuzare! spuse Regele.

Atunci Iepurele Alb suflă de trei ori din trompetă, apoi desfăşură sulul de pergament şi citi cele ce urmează:

Regina de Cupă, astă-vară după
Amiază, a copt turte;
Fantele de Cupă, ascuns fiind după
Nişte uluci late, le-a furat pe toate!

— Daţi verdictul! se întoarse Regele către juriu.

— Încă nu, încă nu! întrerupse zorit Iepurele. Mai sînt multe pînă atunci!

— Să fie chemat primul martor! zise Regele, iar Iepurele Alb suflă de trei ori din trompetă, apoi strigă:

— Să se înfăţişeze primul martor!

Primul martor era Pălărierul. Apăru cu o ceaşcă de ceai într-o mînă şi cu o felie de pîine cu unt în cealaltă.

— Cer iertare, Majestate, c-am venit la judecată cu astea — începu a vorbi — dar încă nu-mi terminasem ceaiul cînd au venit să mă ia.

— Ar fi trebuit să-l fi terminat — spuse Regele. Cînd l-ai început?

Pălărierul se uită la Iepurele de Martie, care îl urmase la Curtea de Judecată, braţ la braţ cu Bursucelul.

— În paisprezece martie mi se pare că era...

— În cincisprezece — zise Iepurele de Martie.

— În şaisprezece — zise Bursucelul.

— Notaţi declaraţiile! se adresă Regele juriului; iar juraţii, plini de zel, scriseră toate trei datele pe tăbliţe, apoi le adunară între ele şi prefăcură rezultatul în şilingi şi peni.

— Scoate-ţi pălăria! îi spuse Regele Pălărierului.

— Nu e a mea — zise Pălărierul.

— E de furat! exclamă Regele, întorcîndu-se către juraţi, care consemnară imediat faptul.

— Le am de vînzare — încercă să lămurească martorul. N-am nici una a mea. Sînt Pălărier.

La aceste cuvinte, Regina îşi puse ochelarii pe nas şi se uită ţintă la Pălărier, care se îngălbeni şi începu să tremure din cap pînă-n picioare.

— Depune-ţi mărturia — spuse Regele — şi fii calm, altfel pun să te execute pe loc.

Vorbele Regelui nu părură să-l liniştească defel pe martor. Se tot frămînta, lăsîndu-se cînd pe un picior, cînd pe celălalt şi uitîndu-se speriat la Regină; de zăpăcit ce era, muşcă o bucată mare de ceaşcă, în loc să muşte din felia de pîine cu unt.

Chiar în clipa aceea, Alisa avu o senzaţie

foarte ciudată; o miră mult pînă înțelese ce era: începuse iarăși să crească. La început voi să se ridice și să plece din sala de judecată; dar se răzgîndi și se hotărî să rămînă unde era, atîta timp cît avea loc.

— Fă bine și nu mă-mpinge așa! zise Bursucelul, care ședea lîngă dînsa. Mă strivești, nu alta! Abia mai răsuflu.

— N-am încotro — răspunse Alisa, cu blîndețe — cresc.

— N-ai drept să crești aici — zise Bursucelul.

— Nu vorbi prostii! spuse Alisa, ceva mai îndrăzneț. Știi foarte bine că și tu crești.

— Da, da' eu cresc cu măsură, cum trebuie, n-o iau razna ca tine. E caraghios, zău așa!

Și, sculîndu-se foarte îmbufnat, trecu în cealaltă parte a sălii.

Între timp, Regina se tot uitase țintă la Pălărier și, chiar pe cînd Bursucelul trecea în cealaltă parte a sălii, ea îi spuse unuia dintre aprozi:

— Să mi se aducă lista cîntăreților la ultimul concert!

Auzind aceste vorbe, nefericitul Pălărier începu să tremure atît de tare, încît îi scăpară din picioare amîndoi pantofii.

— Depune-ți mărturia — repetă Regele furios — că, de nu, pun să te execute fără să-mi pese dacă ești calm sau nu.

— Majestate, sînt un biet om sărac — începu Pălărierul, cu glas tremurător. Și abia începusem să beau ceai — cam de-o săptămînă-două — și pîinea cu unt se tot subția... și ceaiul sclipea...

— Ce-ce-ce? Ce sclipea? întrebă Regele.

— Cu ceai a început — răspunse Pălărierul.

— Totdeauna începi cu ce-ai! zise sever Regele. Nu mai fă pe deșteptul, că atîta lucru știu și eu! Hai, zi înainte!

— Sînt un biet om sărac — vorbi înainte Pălărierul — și pîn' la urmă toate alea sclipeau; da' Iepurele de Martie a zis...

— Ba n-am zis! se repezi să-i taie vorba Iepurele de Martie.

— Ba ai zis! spuse Pălărierul.

— Nu recunosc! protestă Iepurele de Martie.

— Nu recunoaște! repetă Regele. Asta să n-o scrieți.

— Bine, da' în orice caz Bursucelul a zis — continuă Pălărierul și se uită, grijuliu, să vadă dacă nu cumva și Bursucelul avea să nege; Bursucelul însă nu negă nimic, deoarece dormea buștean. Și după asta — continuă Pălărierul — am mai tăiat niște pîine cu unt...

— Dar ce-a zis Bursucelul? întrebă unul din jurați.

— Asta nu-mi mai amintesc — răspunse Pălărierul.

— Trebuie să-ți amintești — interveni Regele — altfel vei fi decapitat.

Nefericitul Pălărier scăpă din mîini ceașca cu ceai și pîinea cu unt și căzu în genunchi.

— Sînt un biet om sărac, Majestate — începu.

— Ești un biet prostănac — zise Regele.

Aci, unul dintre Cobai aplaudă guițînd, dar fu îndată înăbușit de către aprozi. („Înăbușit" fiind un cuvînt cam tare, ca să nu se creadă cine știe ce, voi lămuri cum s-a procedat. Aprozii aveau la îndemînă un sac mare, care se lega la gură cu sfori; acolo l-au băgat pe Cobai, cu capul în jos, și-apoi s-au așezat pe sac.)

„Mă bucur că acum știu despre ce este vorba — își zise Alisa. Am văzut deseori prin ziare, pe la sfîrșitul dărilor de seamă despre procese: «Parte din public izbucnește în aplauze; aclamațiile și aplauzele sînt imediat înăbușite de către aprozi». Pînă acum nu înțelegeam ce înseamnă."

— Dacă asta-i tot ce știi, poți să stai jos — vorbi mai departe Regele.

— Mai jos ca acu' nu pot sta, că stau pe podea — zise Pălărierul.

— Atunci poți să șezi jos — răspunse Regele.

Aci izbucni în aplauze celălalt Cobai și fu de asemenea înăbușit.

„Ei, acum s-a sfîrșit cu Cobaii! gîndi Alisa.

Poate c-o să meargă mai bine procesul."

— M-aș duce să-mi termin ceaiul — zise Pălărierul, cu o privire îngrijorată spre Regină, care parcurgea lista cîntăreților la concert.

— Poți să pleci — spuse Regele, iar Pălărierul o șterse atît de repede, încît uită să-și mai tragă pantofii în picioare.

— ...și-afară îi tăiați capul! adăugă Regina către unul dintre aprozi; dar Pălărierul se făcuse nevăzut înainte să fi ajuns pînă la ușă aprodul.

— Să fie chemat martorul următor! ordonă Regele.

Martorul următor era bucătăreasa Ducesei. Apăru cu rîșnița de piper în mînă; de altfel, încă dinainte să fi intrat în sală, Alisa ghici cine era martora, după corul de strănuturi de la ușă.

— Depune-ți mărturia! porunci Regele.

— N-o depun! răspunse bucătăreasa.

Regele privi îngrijorat spre Iepurele Alb care-i șușoti:

— Majestate, martorei acesteia trebuie să-i luați un contra-interogatoriu.

— De, dacă trebuie, trebuie — zise Regele amărît, și după ce-și încrucișă brațele la piept și o privi pe bucătăreasă atît de crunt, încît mai să-i iasă ochii din cap, rosti cu voce adîncă: Cum se fac turtele?

— Întîi și întîi pui piper.

— Melasă! se auzi un glas somnoros îndărătul ei.

— Gardă, pune-i zgardă Bursucelului ăluia! porni să țipe Regina. Decapitați-l! Dați-l afară din sală! Suprimați Bursucelul! Umflați-l! Radeți-i capul!

Fiind mare harababură în sală pînă să-l scoată pe Bursucel, procesul se întrerupse cîteva minute; la reluare, se constată că bucătăreasa dispăruse.

— Nu face nimic — zise Regele, părînd foarte ușurat. Chemați martorul următor. Și, cu glas scăzut, adăugă către Regină: Draga mea, te rog, ia-i tu contra-interogatoriul martorului următor. Mie îmi dă dureri de cap!

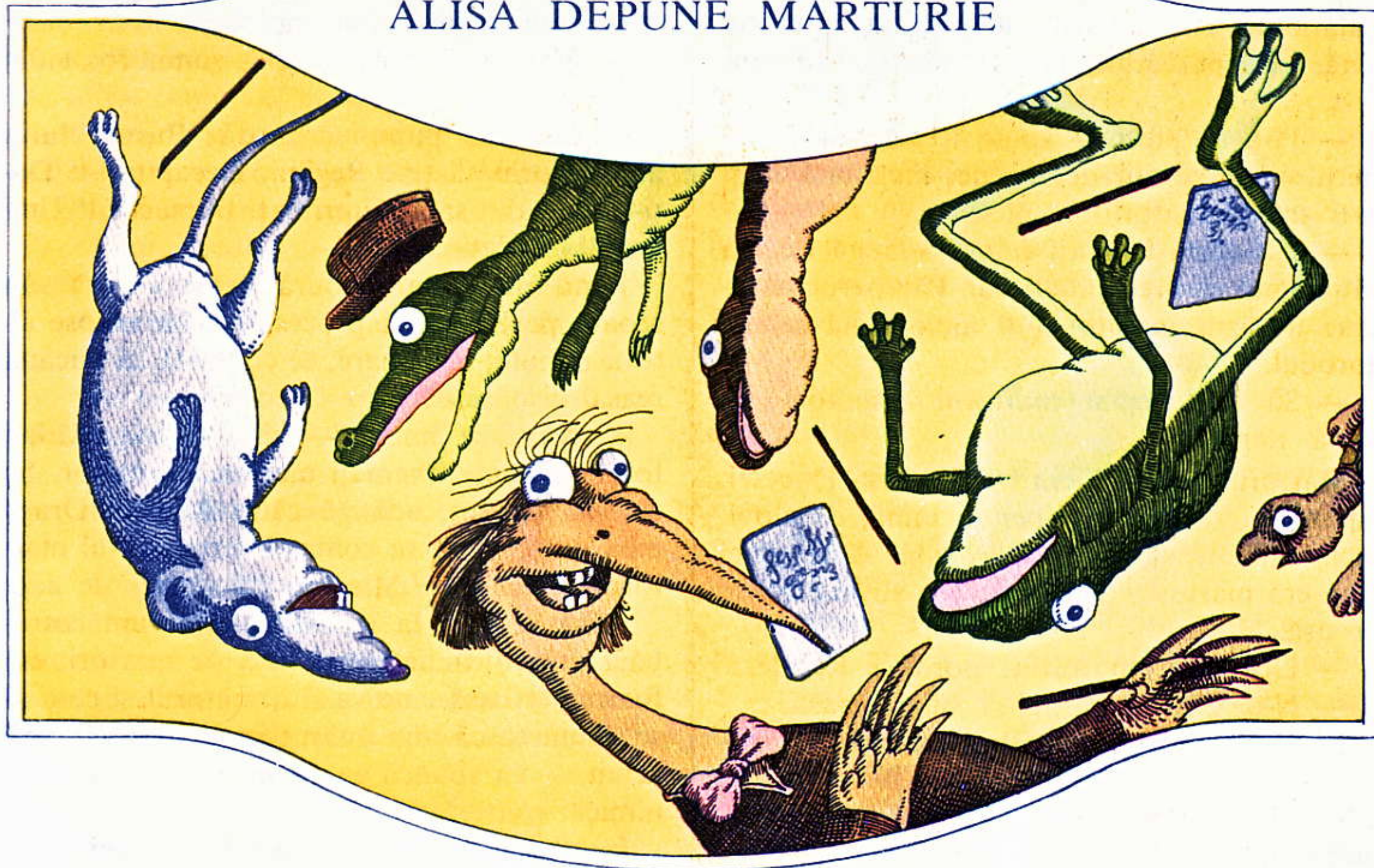
Alisa se uita la Iepurașul Alb cum cotrobăia prin hîrtii, căutînd lista de martori; era foarte curioasă cine va fi următorul și ce-o să se lămurească din mărturia lui, „căci pînă acum — își spunea ea — nu s-a lămurit mai nimic".

Închipuiți-vă cît fu de surprinsă cînd Iepurașul Alb citi, cît putu de tare, cu glăsciorul lui pițigăiat, numele:

„A l i s a".

CAPITOLUL XII

ALISA DEPUNE MĂRTURIE

— Prezent! strigă Alisa şi, de emoţie, uită cît de mult crescuse în ultimele minute şi sări de pe locul ei cu atîta grabă, încît răsturnă cu poalele rochiei banca juraţilor, iar aceştia se prăvăliră cu toţii peste capetele mulţimii adunate jos, în sală. Zăceau acum, bieţii, împrăştiaţi pe podea, amintindu-i foarte limpede de un vas cu peştişori aurii pe care-l răsturnase din greşeală, cu o săptămînă în urmă.

— O, vă rog, iertaţi-mă! exclamă Alisa, foarte necăjită, şi se apucă să-i culeagă de pe jos cît putea de repede; o urmărea păţania cu peştii aurii şi i se părea că trebuie într-o clipă să-i adune şi să-i pună la locul lor pe juraţi, altfel vor muri.

— Procesul nu poate continua — spuse Regele, cu voce foarte gravă — pînă ce toţi juraţii nu vor sta la locurile lor aşa cum se cuvine, *toţi* — repetă foarte apăsat, privind ţintă la Alisa pe cînd vorbea.

Alisa se uită spre banca juraţilor şi văzu că, în grabă, băgase Puiul de Şopîrlă cu capul în jos, iar biata vietate dădea din coadă foarte mîhnită, fiindu-i cu neputinţă a se mişca. Alisa îl scoase iar pe Bil şi-l puse la loc cum se cuvenea: „Nu că ar avea vreo importanţă — îşi spuse. Pentru lămurirea procesului cred că e totuna dacă Bil stă în cap sau în coadă".

De cum îşi mai reveniră juraţii din spaima ce o trăseseră cînd s-au văzut răsturnaţi şi de îndată ce fură găsite şi li se înmînară tăbliţele şi condeiele, se apucară cu mare sîrguinţă să scrie istoricul accidentului. Cu toţii scriau, afară de Bil, Puiul de Şopîrlă, mult prea copleşit de ultimele evenimente încît să mai fie în stare de altceva decît să şadă cu gura căscată, privind tavanul tribunalului.

— Ce ştii în această problemă? o întrebă Regele pe Alisa.

— Nimic — răspunse Alisa.

— Absolut nimic? stărui Regele.

— Absolut nimic — răspunse Alisa.

— Asta este foarte important — zise Regele, întorcîndu-se către jurați.

Aceștia erau gata să scrie pe tăblițe ce rostise Regele, cînd interveni Iepurele Alb:

— Neimportant vrea desigur să spună Majestatea Voastră — făcu el, pe un ton foarte respectuos, dar încruntîndu-se și schimonosindu-se la Rege în timp ce vorbea.

— Neimportant, bineînțeles, am vrut să zic — se corectă grabnic Regele, apoi continuă cu glas scăzut, pentru sine: Important-neimportant, neimportant-important — de parcă ar fi vrut să încerce care cuvînt suna mai bine.

Unii dintre jurați notară „important", iar alții „neimportant". Alisa stătea destul de aproape încît să poată vedea lămurit tot ce scriau pe tăblițe.

„Și-așa, și-așa, tot n-are nici o importanță", gîndi ea.

În clipa aceasta, Regele, care cîtva timp zmîngălise de zor ceva în caietul lui cu însemnări, strigă cu glas răsunător:

— Liniște! Apoi citi din caiet: „Regulamentul Patruzeci și doi. *Orice persoană care are o înălțime mai mare de un kilometru este obligată să părăsească sala de judecată*".

Toată lumea se uita spre Alisa.

— Eu n-am o înălțime de un kilometru — spuse Alisa.

— Ba ai — zise Regele.

— Ai aproape doi kilometri! — adăugă Regina.

— Și dacă! De plecat tot nu plec — spuse Alisa — și-afară de asta nici nu este un regulament reglementar: l-ați inventat acuma.

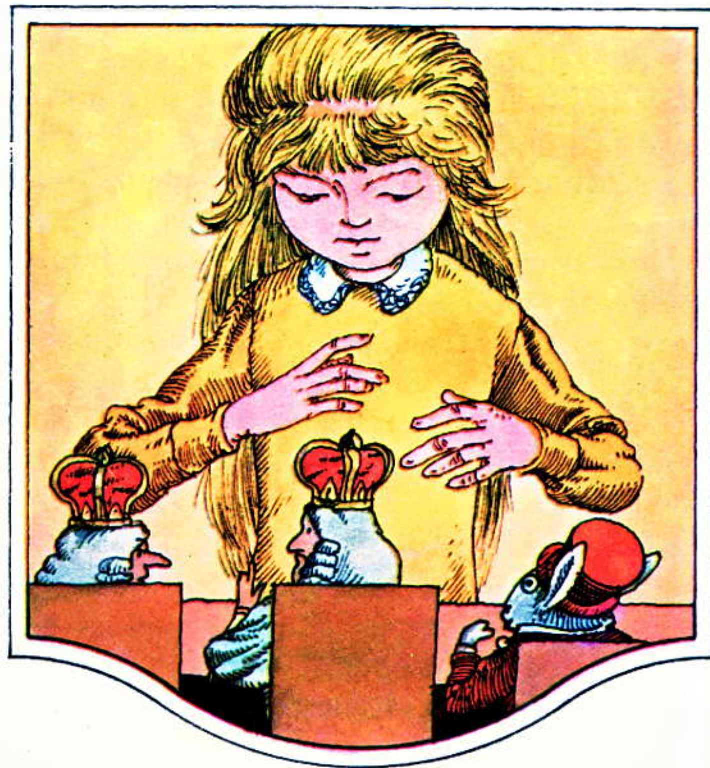
— Este cel mai vechi regulament din cod — spuse Regele.

— Dac-ar fi așa, s-ar fi chemat Regulamentul numărul Unu — ripostă Alisa.

Regele păli și închise repede caietul cu însemnări.

— Dați verdictul! spuse către juriu, cu glas moale și tremurător.

— Cu voia Majestății Voastre, mai sînt încă mărturii de examinat — sări cu mare grabă Iepurele Alb — chiar acum s-a găsit această hîrtie.

— Ce e în ea? întrebă Regina.

— Încă n-am deschis-o — spuse Iepurele Alb — dar pare să fie o scrisoare, pe care deținutul a scris-o cuiva.

— Asta trebuie să fie — spuse Regele — afară doar dacă o fi scris-o nimănui, ceea ce știm că nu prea se obișnuiește.

— Cui este adresată? întrebă unul dintre jurați.

— Nu e adresată deloc — spuse Iepurele Alb; pe partea din afară nu scrie nimic. Pe cînd vorbea, deschise hîrtia și adăugă: Pînă la urmă, nici nu este scrisoare, e o poezie.

— E scrisul acuzatului? întrebă un alt jurat.

— Nu — zise Iepurele Alb — și tocmai asta-i cel mai curios! (Jurații rămaseră toți foarte consternați.)

— Se vede c-o fi imitat scrisul altcuiva — spuse Regele. (Jurații se luminară la față.)

— Vă rog, Majestate — spuse Fantele — n-am scris eu hîrtia asta și nu se poate dovedi că am scris-o, fiindcă nu e nici o iscălitură la urmă.

— Dacă n-ai iscălit — spuse Regele — cazul este și mai grav. Sigur că ai scris-o cu gînd rău, altfel te iscăleai, ca un om de treabă.

La aceste cuvinte izbucniră aplauze unanime în sală, fiindcă era prima oară în această zi cînd Regele se arătase cu adevărat isteț.

— Firește că asta îi dovedește vinovăția — spuse Regina — așa încît decapi...

— Ba nu dovedește nici o vinovăție! îi tăie vorba Alisa. Cum, da' nici nu știți ce scrie în poezia aceea!

— Citește-o! porunci Regele.

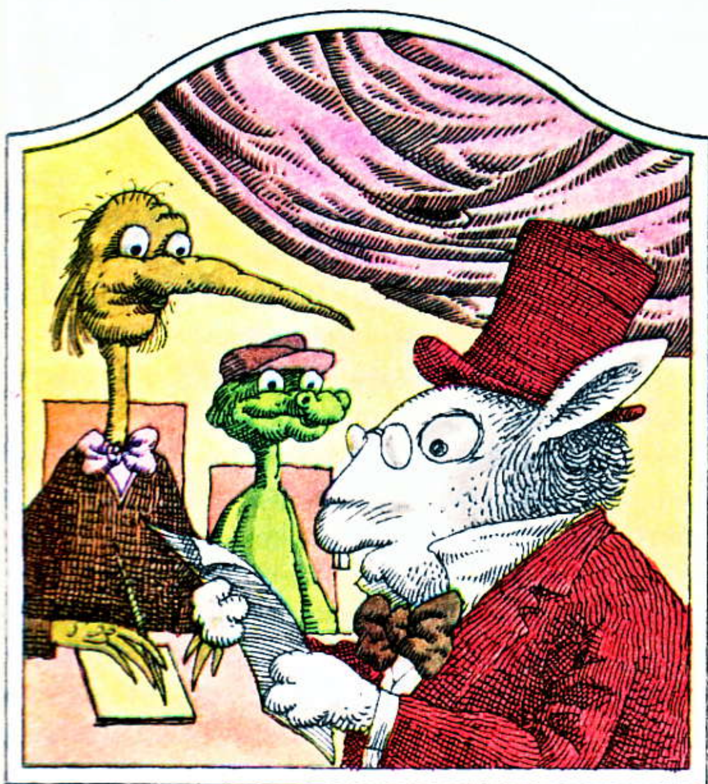
Iepurele Alb își puse ochelarii.

— Cu ce să încep, Majestate? întrebă.

— Începe cu începutul — porunci Regele cu glas solemn — și citește pînă se termină, apoi te oprești.

În sală se lăsă o tăcere profundă, în timp ce Iepurele Alb dădu citire acestor versuri:

Aflat-am că ai fost la ea,
Lui i-ai vorbit de chestia mea,
Ea a dat bune mărturii,
Dar spus-a că să-not n-aș ști.

El vorbă le-a trimis că eu
Aș fi ascuns la heleșteu;
De urmărește treaba ea,
Dai și tu sigur de belea.

Ei i-am dat una, iară lui, îi dară dînșii două.
Vreo trei sau cam așa ceva, atîta ne-ai dat nouă.
Pîn' la urmă tot la tine s-au întors iar toate,
Deși ale mele fost-au, fără doar și poate.

Dacă pe mine sau pe ea
Ne-ar implica — cumva, cîndva —
În astă chestie, el, vezi bine,
Nădejdea-o pune doar în tine.

Credința mea e că pe seară,
('Nainte țandăra să-i sară)
Tu între el și noi și ele-ai fost
O piedică, cam fără rost.

Nu-i spune lui că ei îi plăcură,
Și pentru toată lumea — îmi jură! —
Să fie o taină mare asta!
Atîta îți mai spun — și basta!

— Iată proba cea mai însemnată care ni s-a înfățișat pînă acum — spuse Regele, frecîndu-și mîinile — așadar, jurații să...

— Îi dau zece bani oricăruia dintre jurați care e în stare să lămurească înțelesul acestei „probe" — spuse Alisa. În ultimele minute crescuse atît de mare, încît nu-i mai era cîtuși de puțin teamă să-l întrerupă pe Rege. Eu cred că poezia asta n-are nici pic de înțeles.

Toți jurații scriseră pe tăblițe: „Ea crede că poezia asta n-are nici pic de înțeles"; dar nici unul nu încercă să lămurească înțelesul documentului.

— Dacă n-are înțeles, cu atît mai bine — spuse Regele — nu trebuie să ne mai batem capul să-l căutăm... Și totuși, mai știi — urmă, punînd hîrtia cu versurile pe genunchi și uitîndu-se chioriș la ea. Dacă stau să mă gîndesc, parc-ar avea oarecare înțeles...

„Spus-a că să-not n-aş ştii.“ Nu ştii să înoţi, nu-i aşa? adăugă îndreptîndu-se către Fante.

Fantele clătină din cap amărît.

— Am eu aerul că ştiu să înot? răspunse. (Fireşte că n-avea, de vreme ce era făcut cu totul şi cu totul din carton.)

— Ei, pînă acum stăm bine — spuse Regele, apoi se apucă să mormăie pentru sine versurile: *„El vorbă le-a trimis“* — le-a trimis — a, probabil că juraţilor. *„De urmăreşte treaba ea“* — *ea* e bineînţeles Regina — *„Dai şi tu sigur de belea“*. Păi cum nu! *„Ei i-am dat una, iară lui îi dară dînşii două“* — a, vrea să zică ce-a făcut cu turtele, se-nţelege...

— Da, dar mai departe zice: *„Pîn' la urmă tot la tine s-au întors iar toate“* — îl întrerupse Alisa.

— Fireşte, poftim: aicea-s! zise Regele, încîntat că reuşise să demonstreze ceva, arătînd cu un deget turtele de pe masă. Nimic mai limpede ca asta. Şi mai departe: *„'Nainte ţandăra să-i sară“*. Nu-i aşa, draga mea, că ţie nu-ţi sare niciodată ţandăra? se adresă Reginei.

— Niciodată! răspunse Regina furioasă, aruncînd totodată o călimară în capul Puiului de Şopîrlă. (Nefericitul Bileţel renunţase să mai scrie pe tăbliţă cu degetul, fiindcă se convinsese că nu lasă nici o urmă; acum însă reîncepu grăbit, folosind cerneala ce i se prelingea pe faţă, pînă se isprăvi.)

— Dacă nu-ţi sare, atunci nici vorbele astea n-au sare — făcu Regele, aruncînd o privire satisfăcută în juru-i.

În sală domnea mai departe liniştea.

— A fost un joc de cuvinte! strigă Regele mînios, şi toată lumea se grăbi să rîdă.

— Juraţii să-şi dea verdictul! spuse Regele, poate pentru a douăzecea oară în acea zi.

— Nu, nu! strigă Regina. Întîi condamnarea şi apoi verdictul.

— Ce prostie gogonată! exclamă Alisa tare. I-auzi colo: întîi să condamne şi-apoi să dea verdictul!

— Ţine-ţi gura! răcni Regina, învineţindu-se de furie.

— Ba n-o să mi-o ţin! răspunse Alisa.

— Să i se taie capul! zbieră Regina.

— Cui îi pasă de voi? spuse Alisa. (Între timp crescuse pînă la înălţimea ei deplină). Nu sînteţi decît un pachet cu cărţi de joc!

În clipa aceasta, toate cărţile din pachet se ridicară mai întîi în văzduh, apoi se lăsară din zbor asupră-i. Alisa scoase un ţipăt scurt — parte de teamă, parte de mînie — şi se strădui să le înlăture, dînd din braţe. Şi se văzu tolănită pe mal, cu capul în poala surorii ei, care da binişor deoparte cîteva frunze veştede ce fluturaseră din arbori peste faţa fetiţei.

— Trezeşte-te, Alisa dragă! Ce mult ai dormit! spuse sora ei.

— O, am avut un vis atît de ciudat! zise Alisa, şi-apoi îi povesti surorii ei, pe cît şi le amintea, straniile peripeţii despre care aţi citit voi în această carte, iar cînd termină povestea, soră-sa o sărută şi spuse:

— A fost, într-adevăr, un vis foarte ciudat!... Dar acum dă fuga acasă, la ceai! S-a făcut tîrziu.

Iar Alisa se sculă în picioare şi o tuli spre casă; şi alergînd, se tot gîndea, pe bună dreptate, ce vis minunat avusese.

Sora ei, însă, rămase liniştită locului. Cu fruntea sprijinită în palmă, privea soarele asfinţind şi se gîndea la mica Alisa şi la minunatele ei peripeţii. Pînă la urmă avu şi ea un fel de vis, şi iată ce visă:

Mai întîi o visă pe mica Alisa însăşi; mîinile ei micuţe îi cuprindeau din nou genunchii, iar ochii ei strălucitori o priveau în luminile ochilor; îi auzea mlădierile glasului, vedea cum îşi aruncă, după obiceiul ei, capul pe spate, ca să scape de şuviţele rebele ce-i tot cădeau în ochi.

Şi pe cînd asculta sau părea să asculte, tot locul din preajmă-i se însufleţi cu straniile făpturi din visul surioarei ei.

Iarba înaltă îi foşnea la picioare, călcată în fugă de Iepurele Alb; prin eleşteul din apropiere înota, plescăind, spre mal, Şoarecele speriat.

Auzea clinchetul ceştilor de ceai pe masa Iepurelui de Martie, şezînd cu prietenii săi la

interminabilul lor ceai, şi glasul ţipător al Reginei, poruncind decapitarea nefericiţilor ei oaspeţi. Copilaşul purceluş strănuta iarăşi în poala Ducesei, pe cînd în juru-i ploua şi trăsnea cu farfurii şi crătiţi. Iar răsuna în văzduh ţipătul Grifonului, scîrţîia din nou condeiul Puiului de Şopîrlă, se auzeau iar glasurile înăbuşite ale Cobailor — toate împletite cu îndepărtatele sughiţuri de plîns ale amărîtei False Broaşte Ţestoase.

Şi tot şedea, cu ochii închişi, şi mai că se credea şi ea în Ţara Minunilor — deşi ştia că n-avea decît să deschidă ochii iar, pentru ca totul să revină la cele ştiute — iarba să foşnească bătută de vînt şi eleşteul să se înfioare din unduirea trestiei, zornăitul ceştilor de porţelan pe masa de ceai să se prefacă în clinchet de zurgălăi la gîtul oilor, iar răcnetele fioroase ale Reginei — în strigătele ciobănaşului. Şi strănutatul copilului, şi ţipătul Grifonului, şi toate celelalte glasuri stranii ştia că s-ar schimba în vălmăşagul de zgomote ale curţii forfotinde a fermei, iar mugetul vitelor, în depărtare, ar înlocui amarele sughiţuri de plîns ale Falsei Broaşte Ţestoase.

În cele din urmă îşi închipui pe această surioară a ei cum avea să fie cîndva, cînd va creşte mare şi va fi o femeie în toată firea: şi-o închipui păstrînd, de-a lungul anilor maturi, aceeaşi inimă simplă şi iubitoare ce o avea în copilărie; îşi închipui cum va aduna în preajmă-i alţi micuţi şi cu poveştile ei năzdrăvane — poate chiar cu visul din Ţara Minunilor — le va aprinde luminiţe în ochi, şi cum va lua parte la mîhnirile lor, oricît de neînsemnate, şi la curatele lor bucurii, amintindu-şi propria ei copilărie şi fericitele zile de vară.